

PÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

1/2014

*„Vždyť Pán mě vyprostil z každé tísně,
k odpůrcům pohlížím svrchu.“
(Žalm 53)*

vydává:

Prof. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

Sarajevská 13

120 00 Praha 2

Telefon 728 250 679

ISSN 1802 3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Číslo účtu:

250 012 0032 2010 pro běžné platby

Pro případné dary Kč 1.500 a výše

tento účet: 290 012 0031 2010

Milí čtenáři,

Je stále obtížnější něco vydávat tiskem. Zejména mladí sledují stále internet. Nicméně asi to děláme dobře, že jsme vydrželi tolik let. Časopis „Řád“ otiskuje i zprávy, které se v českém prostředí nevyskytují. Navíc se tu objeví i něco, co špičky společnosti považují za nekorektní. My však nebudeme činit sobě násilí a nebudeme se snižovat k sebecenzuře.

V den voleb vystoupil v televizi předseda komunistů Filip a sdělil mimo jiné, že v rámci předvolební kampaně komunisté rozdali lidem 30 000 čokoládových figurek čerta ve staniolu. Rozesmátý Filip vysvětloval, že čerti jsou ty postavičky, které doprovázejí Mikuláše a anděly vždy 5. 12. To je opravdu dětinskost. Ďábel však existuje jako padlý anděl a duchovní postava, která bere na sebe různé podoby. Ďábel týral mnohé světce a Padre Pio říkal, že nevíme ani, kam sahá moc ďábla. Je to zlá bytost doprovázená mnohými padlými anděly; i duše zavržených se tak mohou objevovat na světě. Ďábel ve své zlobě protiřečí Bohu a chce strhnout všechny lidi do pekla. Stojí svým ponoukáním za mnohými světovými událostmi. Předpokládám, že ponouká i mnohé politiky.

Zde se dostávám k dalšímu bodu svých úvah. Katolický týdeník otiskl úvahy kněze o Posledním soudu, že prý Kristus se tehdy stane bratrem. Dosti nejasná tvrzení se stala předmětem útoků některých katolíků na internetu. Je třeba věc vysvětlit. Ježíš několikrát mluvil o Božím soudu a o Posledním soudu. Jeden bude přijat do nebe, druhý přejde do neuhasitelného ohně. Nevím přesně, kolik procent jde přímo do nebe, do očištěnce nebo do pekla. Ale v některých Ježíšových slovech je to padesát procent na padesát procent. Tak to asi nejde vysvětlovat, ale kdo ví? O Božském soudu něco víme. Svatý Alfons z Liguori tvrdil, že větší polovina lidí jde do pekla. A to 18. století bylo ještě mravnější než století 21. Snad neměl sv. Alfons pravdu. A to tehdy ještě nebylo tolik interrupcí – těžký zločin, který může svrhnout do pekla. Svatý Padre Pio napsal, že Ježíšovou agonii v Getsemanské zahradě způsobilo i pomyšlení na ty zavržené. Jistě Ježíš bude při Posledním soudu stále Bohem a lidé Božími dětmi, ale jen ti spasení.

Vím, že úvahy o pekle nemohou nikoho nadchnout, katecheze se musí začínat krásami nebe. Básník Jaroslav Seifert napsal memoáry „Všechny krásy světa“ – my

jsme mu přáli všechny krásy nebe. Vědomí o peklu může někoho zdržet od spáchání těžkého hříchu, ale perspektivou jsou krásy nebe – věčná blaženost v přítomnosti Boha, světců a snad i našich přátel a příbuzných.

Když jsem studoval tajně teologii u františkánů v letech 1974-81, ptal se mě zkoušející z fundamentální teologie P. Bernard Říský, co soudím o tom, že se prvotní Církev tak rychle rozšířila. Odpověděl jsem, že křesťané dostali perspektivu – nebe, což je velmi posilovalo. Možná polovina obyvatel Římské říše byli otroci a těm to bylo velkou oporou v jejich těžkém údělu. Také naděje na nebe a Duch Svatý posiloval křesťany mučené a popravené v prvních stoletích. Otec Bernard odpověděl, že mluvím správně a ani nevím, jaký byl jeho názor a jeho vysvětlení.

Svatá sestra Faustina nám dává mnoho naděje svým Deníčkem, kde jsou uvedena Boží zjevení a nauka o Božím milosrdenství. To je převratné a svou radikálností může i překvapit. Víím, že zlý duch ji trápil za její poselství.

Shrnuto: je třeba jít střední cestou naděje. Extrémem je jistota, že nebe je už naše a nemůže nás minout. Na druhé straně může být zoufalství, nedůvěra a pocit, že budeme zavrženi, ať děláme, co děláme. S oběma extrémy jsem se již setkal. Jdeme tedy cestou světců, kteří měli tu pravou naději.

Jako křesťané vííme, že život smrtí nekončí, nic se neztratí a existuje absolutní spravedlnost, která se nakonec prosadí. Je důležité nezemřít v těžkém hříchu. Ježíš nám dal kritérium – bude to prokazované milosrdenství vůči nemocným, vězňům, trápeným, chudým a jinak trpícím. Musíme se také hodně modlit, bez toho je těžké obstát. Frank Duff, zakladatel Mariiny legie, říkal, že při závěrečném soudu bude Panna Maria, již Božský Syn nic neodmítne, a ta se za nás bude přimlouvat. Mějme se k ní jako k matce Církve, jistě nás neopustí.

Ale teď k jiné záležitosti. Někteří kněží se vyslovují pro rehabilitaci arcibiskupa Roberta Bezáka, který byl arcibiskupem v Trnavě, ale Vatikán ho odvolal. Tito kněží navrhuji, aby Bezák stanul v čele jiného biskupství (návrat do Trnavy se už nepředpokládá). Argumentují tím, že nebyly nikdy sděleny důvody, které k odvolání vedly. To je pravda. O různých důvodech se spekulovalo v médiích, které se celé záležitosti chytly. Arcibiskup Bezák udělal chybu, že médiím vyhověl a Vatikán hořce

a dost nevybíravě kritizoval. Zdá se mi proto, že s ním není něco v pořádku. Vatikán se stal opět terčem útoků. V této souvislosti připomínám, že komunisté považovali Vatikán za svého úhlavního nepřítele a v padesátých letech dostávali kněží u soudu i přes 20 let za údajnou špionáž ve prospěch Vatikánu (arcibiskup Opasek dostal doživotí). Doznání k této špionáži byla učiněna v důsledku bití a teroru ze strany vyšetřovatelů. Jistě ve Vatikánu nejsou jenom světci, ale stále jsou to vrcholné orgány Církve napomáhající papeži. Tedy pokusy o demontáž a očerňování Vatikánu jsou nešťastné a k dobrému nevedou.

V loňském roce jsem vydal pět publikací (kromě časopisu):

1. „Svatý Vincenc de Paul“ – vyšlo 2 100 výtisků, což je takřka bestseller. Polovinu odebraly sestry vincentky a na skladě už mám jen posledních 40 výtisků.
2. W. Herbst SDS: „Nové předpisy o odpustcích“ (za 20,- Kč). Duše v očistci trpí, že ještě nejsou u Boha. Někteří teologové tvrdí, že trpí i smyslově (teplo, zima). Prý jsou v očistci různé stupně, takže asi v některých stádiích některé duše trpí jenom tím, že nejsou u Boha v nebi. Každý to má v očistci jinak co do délky i stupně utrpení. My jim to můžeme zkrátit a ulehčit (zástupným utrpením, odpustky, modlitbou, mší svatou). Oni nám to oplatí, pokud se do očistce dostaneme my. V očistci je Církev trpící, v nebi Církev vítězná. My na zemi Církev bojující (tak bojujme duchovně).
3. „Svatý papež Pius X.“ Čtivá knížka o papeži, který byl po mnoha stránkách mimořádný. Neměl to vůbec lehké, ale nakonec uznali jeho dobrotu i nepřátelé Církve. Nemávnul rukou nad bludy ničícími nauku Církve, ale bojoval s herezemi. Cena knihy je 74,- Kč a pro odběratele Řádu je cena dobrovolná.
4. Sestra Remigie Anna Češíková SCB: „Matka Vojtěcha, služebnice Boží, statečný svědek víry“ (cena Kč 99,-). Životopis Matky Vojtěchy Hasmandové, kterou komunisté věznili 8 let (byla v kriminále neohrožená). Po propuštění se stala generální představenou Milosrdných sester svatého Karla Boromejského. Brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle dne 28. listopadu 1996, tedy za necelých devět let po její smrti, otevřel v Brně její beatifikační a kanonizační proces.

5. František Lazecký: „Mozartiana“ Mozartovské básně. Nejkrásnější kniha mého nakladatelství za 23 let, kdy knihy vydávám. (Mimochodem – ačkoliv se v katolických médiích hodně píše a mluví o vydavateli Josefu Florianovi, moji práci média ignorují).

Autor František Lazecký byl několik let šéfredaktorem časopisu Řád“ Předchůdce „Řádu“ dnešního vycházel v letech 1933-44. Kniha je česky a německy v kongeniálním překladu Prof. Mag. Jana Kühmeiera, který se překládáním českých básníků už dlouho zabývá, zatím to v médiích také nezaznamenali. Originální barevné ilustrace jsou od jeho syna Reného Jana Kühmeiera. Kniha je číslovanou bibliofilii (bylo 500 exemplářů). Cena Kč 130,- je nižší než náklady na tisk. Poštovné Kč 21,- V tomto čísle „Řádu“ je ještě anotace a recenze na knihu.

Děkuji za vaše modlitby a pomoc. Modlím se za vás – čtenáře ve svém každodenním růženci.

P. ing. Karel Dachovský,

šéfredaktor

Číslo účtu:

Pro běžné platby 2500120032/2010

Pro případné dary Kč 1 500,- a více: 2900120031/2010

Demokratická republika Kongo

V listopadu 2012 se konala v Kinshase konference afrických biskupů a od té doby pokračuje diskuse o tom, jak má vypadat charitativní pomoc Afrike z vyspělých států.

Hodně se mluví o Catholic Relief Services (CRS), za kterou stojí američtí biskupové. Ukázalo se, že 70 % příjmů CRS tvoří pomoc od USAID (organizace americké vlády). USAID podporuje i antikoncepci, sterilizace a interrupce v Africe.

Diskutovalo se o skandálu, kdy CRS je vtaženo do programu USAID známého Santenet 2 na Madagaskaru. Santenet 2 podporuje antikoncepci, sterilizace a interrupce na Madagaskaru. Tamní biskupové žádají reformu CRS a chtějí, aby charita byla katolickou charitou se vším všudy.

Population Research Institute Review, září – říjen 2013

Velká Británie

Dlouho tu byla porodnost kolem 1,64 dítěte na ženu, nyní to stouplo na 1,97. V Evropě má nejvyšší porodnost Francie, Irsko, třetí je teď Británie. Domnívám se, že v Británii a Francii mají nejvyšší porodnost muslimky.

Population Research Institute Review, září – říjen 2013

x x x

Nové průzkumy ukázaly, že skončila doba, kdy většina katolíků chodila pravidelně na mše svaté a řídila se oficiálním učením Církve. Katolíci už nejsou většinou římskými katolíky. Je velký rozdíl mezi mladou a starou generací.

The Tablet, 16. 11. 2013

x x x

Arcidiecéze Birmingham prodala kostel ve Stoke-on-Trent muslimům, bude z něho nyní mešita. Do kostela chodilo 40 katolíků.

The Tablet, 26. 19. 2013

x x x

Catholic Marriage Care, která připravuje katolíky k přijetí svátosti manželství, řekla, že většina z těch, kdo se připravují na manželství, žije už sexuálně a používá antikoncepci. Většina však uznává manželství jako celoživotní závazek mezi mužem a ženou.

The Tablet, 14. 12. 2013

x x x

Princ Charles, následník trůnu, má zájem o osud křesťanů ze Středního Východu. Navštěvuje komunity křesťanů – Koptů a pravoslavných uprchlíků z Egypta a Sýrie.

The Tablet, 14. 12. 2013

x x x

Průzkum ukázal, že křesťané studující na univerzitách, jsou liberální v morálce a většina neposlouchá autoritu Církve. Evangelikálové jsou sice hlasití, ale tvoří jen desetinu křesťanů na univerzitách. Katolíci většinou přestávají navštěvovat mše svaté, protože jsou mimo dohled rodičů.

The Tablet, 21. 1. 2013

x x x

Členové francouzského ekumenického hnutí Chemin Neuf převzímou řízení katolické farnosti Krista Krále v severním Londýně.

Hnutí založil před 40 lety Otec Laurent Fabre, tehdy jezuita, a Jacqueline Coutelliere, která prošla karmelitánskou formací. Přidalo se několik rodin a hnutí nyní sestává s komunit celibátních mužů a žen – jsou tu i manželské páry.

Spiritualita je jezuitská a kontemplativními prvky. V domech se denně modlí breviář, denně je mše svatá a eucharistická adorace.

Dnes je hnutí ve více než 24 zemích. Katolická Církev uznala hnutí jako veřejnou asociaci věřících. Je tu dnes 300 zasvěcených mužů a žen. Nemají hábity, někteří členové nosí bílé, béžové nebo hnědé šaty s malým dřevěným křížem zhotoveným na Pobřeží slonoviny.

Jednou z aktivit jsou setkání v Káně, což jsou šestidenní exercicie, kde páry prohlubují svou víru. Ve Francii tím prochází 200 párů.

V roce 1993 přišli do Británie. Anglikánský arcibiskup z Canterbury je hnutí nakloněn a ubytoval jejich skupinu ve svém paláci. Jsou to 4 lidé: luteránka, anglikánský pár a katolička – zasvěcená sestra.

V Británii polovinu členů tvoří katolíci, druhá polovina jsou anglikáni a protestanté.

Lidé se ptají, jak se dohodnout na takových věcech jako je status Panny Marie a autorita papeže. Říkají, že dělají, co mohou.

Problémem je, že nekatolíci nesmějí k Eucharistii. Ale v některých případech biskupové svolují i s podáváním Eucharistie nekatolickým křesťanům.

The Tablet, 7. 12. 2013

x x x

Poláci se často stěhují do Británie (především do Skotska). Ve Skotsku posílili katolickou Církev, takže tato jediná Církev nemá pokles návštěvníků bohoslužeb. Poláků je ve Skotsku 56 000, což je největší imigrační skupina. Počet imigrantů za posledních 10 let stoupl ve Skotsku o 93 %, v Anglii o 61 %, ve Walesu o 82 %.

The Tablet, 7. 12. 2013

Latinská Amerika

Radikální extrémisté se infiltrovali do konference OSN, která se radila, jak zabránit koalici států v Latinské Americe, kde jsou zakázané interrupce. Konference se konala v Uruguayi, kde se teď legalizují interrupce.

Population Research Institute Review, září – říjen 2013

Austrálie

Nové parlamentní volby vyzdvihly vyšší podíl poslanců, kteří chtějí omezovat populaci v Austrálii. Austrálie se jim zdá přelidněná. Přitom tu žije jen 22 milionů obyvatel na rozloze velikosti USA. Porodnost je zde 1,11 dítěte na ženu.

Population Research Institute Review, září – říjen 2013

Niger

Je zde nejvyšší porodnost na světě – 7,3 dítěte na ženu. Kontrolori populace chtějí zmenšovat podíl mladých manželství z 60 na 40 %. Bude se více propagovat antikoncepce.

Population Research Institute Review, září – říjen 2013

Čína

Stoupá agresivita Číny. Více prosazuje své nároky na ostrovy Senkaku, kde nasazuje válečné lodě a letadla, aby zastrašovaly japonské hlídkové čluny. Jeden

čínský generál zpochybnil vlastnictví ostrovů Senkaku Japonskem. Jde nejen o malý Senkaku, ale také řetěz dalších ostrovů Ryudyu, kde leží též ostrov Okinawa s obří americkou leteckou základnou.

V květnu čínští vojáci pronikli 12 mil na indické území a stáhli se jen po slibu Indie, že nebude mít v této oblasti vlastní vojáky. Sporná hranice byla dějištěm čínsko-indické války v roce 1962.

Population Research Institute Review, září – říjen 2013

x x x

Čína má 50letý plán jak nakoupit půdu ve světě a zajistit výživu pro 1,9 miliardy Číňanů v roce 2050. Jde o půdu v Africe, Jižní Americe a jihovýchodní Asii. Také nakoupí půdu na Ukrajině – bude jí patřit 5 % celkové rozlohy Ukrajiny. Bude to největší farma na světě.

Population Research Institute Review, září – říjen 2013

Taiwan

Hospodářsky se mu vede, tento malý stát je 19. nejvyspělejší ekonomikou světa. Morálka je však nízká. Na 1 porod připadají 3 interrupce. Rozmohlo se „manželství“ homosexuálů. Neuvěřitelná nízká porodnost - 0,91 dítěte na ženu. Národ vymírá. V boji za kulturu života se angažuje i americká organizace HLI.

Mission Report, říjen 2013

Nigérie

Zatímco dosavadní bašty kultury života – Irsko, Filipíny a Malta kolísají – drží se v Nigérii, nejlidnatějším africkém státě 171 milionů obyvatel. Ačkoliv v zemi působí 20 západních agentur pro interrupce a antikoncepci, země se nepodvolila diktátu. Od roku 1991 západ poslal do země 3,45 miliard dolarů na snížení populace (jen Jižní Afrika dostala víc). Porodnost je 5,75 dítěte na ženu, což klade Nigérii na 13. místo v porodnosti na světě. Děti jsou zde oblíbeny a matky ve vážnosti. Církev dělá mnoho pro kulturu života. V zemi je velký počet kněží a seminaristů. Bigard Memorial Seminary je největší seminář na světě – navštěvuje jej 1 255 seminaristů.

Přestože zde nejsou interrupce, všichni vědí, že je v ohrožení kultura života, působí zde západní interrupčníci, kteří připravují půdu. V Owerri se každoročně koná průvod pro život v čele s arcibiskupem. Je třeba neustat v úsilí o život.

Mission Report, říjen 2013

Itálie

Maria Voce, prezidentka světového hnutí Focolare navrhla zřízení komise mužů a žen, která by radila papeži podobně jako Rada kardinálů. Tato žena nenavrhne kněžky ani kardinálky, ale říká, že ženy by se měly podílet na konzultacích kardinálů před konkláve. Tyto názory byly zveřejněny v časopisech Città Nuova a L' Osservatore Romano. Maria Voce je asi nejvýznamnější katolička v čele hnutí Focolare, které tvrdí, že má 2 miliony členů a přívrženců v 182 zemích světa.

The Tablet, 16. 11. 2013

x x x

Soudce z Kalábie varoval papeže, že místní organizace mafie Ndrangheta se chystá na něho zaútočit. Vatikánský tiskový mluvčí to však nebe příliš vážně. Což může rozčilovat italskou mafii? Jeden z prvních kroků papeže bylo vytvoření komise,

která by překontrolovala činnost Institutu pro náboženská díla, jinak zvaného Vatikánská banka. Média mají ještě na paměti její svazky se zkrachovalou Banco Ambrosiana, napojenou na mafii. Její činitel R. Calvi byl zavražděn mafii.

V červnu 2013 kněz Scarano byl vyšetřován Vatikánem za možné praní špinavých peněz realitní kanceláře vedené Vatikánem.

Nejnověji se papež vyslovil proti mafii Camorra operující kolem Neapole. Ta má prsty v ukládání toxického odpadu u sopky Vesuv. V oblasti je výskyt rakoviny šestkrát vyšší, než je průměr jinde. Spodní vody a půda jsou kontaminovány. Celkem 150 000 lidí z této oblasti poslalo papeži pohled s obrázky dětí, které zde zemřely na rakovinu. Papež povzbudil řeholnici Terezu, která se zde veřejně angažuje ve prospěch postižených. Lidé se těší, že sem papež přijede je podpořit.

Média soudí, že je papež v ohrožení zvláště proto, že nejezdí v neprůstřelném papamobilu a vatikánská ochranka je někdy bezradná.

The Tablet, 30. 11. 2013

x x x

Hnutí Focoláre oznámilo, že požádalo biskupa z Frascati o zahájení procesu blahořečení zakladatelky Chiary Lubichové.

The Tablet, 16. 12. 2013

x x x

Starosta Florencie podpořený rodinami vyčlenil část hřbitova pro potracené děti. Už to existovalo neoficiálně od roku 1994. Je tu tisíc náhrobků potracených dětí. Pořádají se zde i pohřební obřady.

Levičáci a radikálové se na starostu v médiích obořili, že se tím de facto odsuzují ženy jdoucí na potrat. Že je to prý také útok na zákon povolující interrupce. Zárodky jsou prý jen shluky buněk a ne lidské osoby.

The Wanderer, 21. 11. 2013

x x x

Týdeník Panorama otiskl zprávu, že US National Security Agency (NSA) odposlouchávala telefony z Vatikánu před konkláve.

Podle dokumentů z Wiki Leaks americký velvyslanec ve Vatikánu podával zprávu o kardinálu Bergoglio, kterého označil za kandidáta na papeže - Bergoglio byl prý sledován 8 let.

P. F. Lombardi S. J. (tiskový mluvčí Vatikánu) prohlásil, že si není vědom uvedených skutečností a není zneklidněn.

Tisková mluvčí NSA prohlásila, že NSA nemá za cíl Vatikán a zprávy týdeníku Panorama označila jako nepravdivé.

The Wanderer, 21. 11. 2013

x x x

Una Voce (organizace schválená Vatikánem, jejímž cílem je zajistit, aby se udržela liturgická tradice – Tridentická mše a posvátná hudba) má nového předsedu. Je jím James Bogle, právník a bývalý předseda Catholic Union of G. Britain.

Byl zvolen na všeobecném shromáždění, které začalo mší sv. a nešporami v kapli baziliky sv. Petra ve Vatikánu. Byli přítomni: kardinál Brandmüller a arcibiskup Pozzo. Hlavní referát na schůzi přednesl kardinál Castrillon Hoyos. Una Voce se snaží, aby nová evangelizace byla efektivní a věřící zakusili a pochopili církevní kořeny v dějinách a tradici.

The Wanderer, 12. 12. 2013

USA

Arcibiskup J. Kurtz byl zvolen prezidentem Biskupské konference USA. Uplynulé 3 roky byl viceprezidentem Biskupské konference. Byl zvolen 53 % hlasů už při

prvním hlasování, v minulosti bývala třeba tři hlasování. Arcibiskup Kurtz se narodil roku 1946 v Pennsylvanii. Byl vysvěcen na kněze v roce 1972, jako mladý kněz pracoval v sociálních službách své diecéze. V roce 1999 se stal biskupem diecéze Knoxville (Tennessee), v roce 2007 se stal arcibiskupem Louisville (Kentucky).

Viceprezidentem se stal kardinál O. Di Nardo z Houstonu.

Ve svém projevu před hlasováním řekl dosavadní prezident kardinál Dolan (New York), že žijeme v novém věku mučedníků. Řekl, že je důležité, aby se kontaktovali političtí vůdcové s požadavkem, aby se ochrana ohrožených křesťanů stala prioritou americké zahraniční politiky.

The Wanderer, 16. 11. 2013

x x x

Catholic News Service (spjatá s US Biskupskou konferencí) propustila novináře Shawa za to, že na Website kritizoval apoštolskou exhortaci Evangelii Gaudium a srovnal papeže s prezidentem Obamou.

The Tablet, 14. 12. 2013

x x x

Podle časopisu The Wonderer je teď na Zemi 7,19 miliardy lidí. Ročně přibývá 68 milionů lidí. Průměr je 2,25 dítěte na ženu. Průměrný věk byl v roce 1970 21,5 roku, nyní 30 a bude 41 v roce 2050.

Nyní je na světě 195 států majících nejméně 100 000 obyvatel. 46 % těchto států má zákaz interrupcí (některé s výjimkou incestu a znásilnění). Tyto státy však zahrnují jen čtvrtinu světového obyvatelstva. Dvě interrupční země – Čína a Indie – představují 37 % světového obyvatelstva.

Jsou však země, kde interrupce nejsou legální – přesto se dějí – jako např. v Jižní Koreji, kde je 1,5 milionů interrupcí ročně, což je 7x více než je průměr v USA. Jižní Korea má 49 milionů obyvatel.

V letech 1960 – 2013 bylo interrupcemi zabito 2,325 miliardy dětí. Přesto je někde porodnost tak nízká, že tyto státy konají demografickou sebevraždu.

The Wanderer, 5. 12. 2013

x x x

Catholic Theological Society of America sdružuje teology. Převahu získali liberálové, kteří se označují jako „myslící katolíci“ Vysmívají se svým kolegům konzervativcům. Dělalí vtipy na biskupy, Magisterium a Vatikán.

The Wanderer, 31. 10. 2013

x x x

Při zahájení plenární konference US Biskupské konference promluvil nuncius Viganò a úloze biskupů. Připomněl slova kardinála Wojtyly při jeho návštěvě USA v roce 1976. Budoucí papež řekl: „Církev vstupuje do závěrečné konfrontace mezi Církví a anticírkví. Stojíme nyní tváří v tvář největší dějinné konfrontaci, kterou kdy lidstvo zažilo. Nemyslím, že by si to širší okruh americké společnosti nebo celkový okruh křesťanské komunity plně uvědomil. Čelíme nyní závěrečné konfrontaci mezi Církví a anticírkví, mezi Kristem a antikristem. Konfrontace leží v plánu božské Prozřetelnosti. Je to proto Boží plán a musí být zkouškou, kterou Církev musí podstoupit a čelit jí hrdinně.“

Viganò pokračoval, že američtí biskupové jsou povoláni k pozornosti, bdělosti a připraveni kdykoliv hlásat evangelium. To je znamením nástupců apoštolů, kteří jsou povoláni dát radikální svědectví o své víře v Ježíše Krista.

Viganò je přesvědčen, že američtí biskupové zachovají jednotu a jim svěřené stádce je bude poslouchat.

The Wanderer, 21. 11. 2013

x x x

Na školení veteránů US armády v San Diego školitelka urážela kvůli víře dva bývalé důstojníky – baptisty. Ti ji zažalovali a soud vyhráli, protože školitelka porušila ústavu.

The Wanderer, 21. 11. 2013

x x x

Papež jmenoval nového biskupa S. Matano do čela diecéze Rochester (součást státu New York). Matano má 67 let, předtím byl biskupem v Burlingtonu a je konzervativního zaměření. Jeho předchůdce biskup M. Clark dosáhl 75 let a byl uvolněn. Clark byl v čele diecéze v letech 1979 – 2012 a měl nevalné výsledky. V diecézi je 311 000 katolíků, z nichž chodí na nedělní mše jen 20 %, což je nejhorší průměr v USA.

S novým biskupem nastanou asi střety, protože Clark byl liberál. Jeho seminář je semeniště disidentů, vede ho sestra Patricia Schwelles, známá radikální feministka. Feministky vedou dva tucty farností v diecézi.

The Wanderer, 14. 11. 2013

x x x

Illinois je 15. americký stát, který zavedl homosexuální „manželství“ Církevní představitelé protestovali. Povede to k narušení náboženské svobody, říkají. Proti zákonu demonstrovalo 4 000 lidí v Springfieldu.

The Wanderer, 14. 11. 2013

x x x

Baronelle Stutzmanová, květinářka, je popohánána k soudu, že nechtěla zkrášlit květinami svatební obřad dvou homosexuálů ve státě Washington. Navíc ji zažaloval generální prokurátor státu Washington, ačkoliv soudní pře je v jiné instanci.

Této ženy se zastala Aliance hájící svobodu (sdružující 2 300 soudců v USA) a zažalovala generálního prokurátora za nemístné vměšování a bránění obchodu. Podle nich se diskriminace nedopustila.

The Wanderer, 14. 11. 2013

x x x

Ve státě Texas se zpřísnily podmínky pro provádění interrupcí. V důsledku toho devět interrupčních klinik zastavilo svou činnost, což je čtvrtina interrupčních klinik v Texasu.

The Wanderer, 14. 11. 2013

x x x

Organizace American Civil Liberties Union (ACLU) zažalovala US Biskupskou konferenci. Prý její postoj k interrupcím způsobil, že katolická nemocnice v Michiganu pochybila. Šlo o to, že žena v 18. týdnu těhotenství ztratila plodovou vodu a přišla do nemocnice k ošetření. ACLU tvrdí, že měli provést interrupci. Tu neprovedli. Žena dítě stejně ztratila samovolným potratem. Prý ji nemocnice vystavila možné infekci a ohrozila její život. ACLU je vůči Církvi silně agresivní.

The Wanderer, 12. 12. 2013

Belgie

Výbor senátu schválil uzákonění eutanazie pro děti. Senát bude nyní hlasovat. Eutanazie pro dospělé už existuje. Polovina z eutanazií byla provedena bez souhlasu pacienta.

The Wanderer, 12. 12. 2013

x x x

Sedm křesťanských, muslimských a židovských vůdců odsoudilo plánované rozšíření současného zákona o eutanazii, která má být i pro nezletilé a mentálně nemocné.

Mimo tento okruh už odsoudil zákon kardinál Léonard.

The Tablet, 16. 11. 2013

Německo

Ohledně připuštění rozvedených a znovu civilně sezdaných k Eucharistii vznikla polemika. Arcibiskup Müller (prefekt vatikánské Kongregace pro nauku víry) řekl kategoricky, že tito rozvedení a znovu civilně sezdaní nemohou doufat, že by mohli dostat svátosti bez anulace předchozího manželství.

Kardinál Reinhard Marx (Mnichov) řekl, že prefekt Kongregace pro nauku víry nemůže zastavit diskusi, jak má Církev nakládat s rozvedenými a znovu civilně sezdanými. Bude se o tom v celé šíři diskutovat na mimořádném synodu v říjnu 2014. Řekl, že většina katolíků si přeje celoživotní manželství. Jsou však okolnosti, které vedou ke krachu manželství a lidé očekávají, že Církev tomu bude rozumět. (Kardinál Marx je členem papežovy Rady kardinálů.)

Německý deník „Die Tagespost“ uveřejnil dopis arcibiskupa Müllera prezidentu Německé biskupské konference arcibiskupovi Zollitschovi z Freiburgu. Napomíná ho a chce, aby diecéze Freiburg odvolala svolení k přijímání Eucharistie rozvedenými a znovu civilně sezdanými v jednotlivých případech po konzultaci. Müller říká, že se tu matou věřící jak v Německu, tak v zahraničí.

The Tablet, 16. 11. 2013

x x x

Vláda je tvořena koalicí CDU/CSU (křesťanští demokraté) a SPD (socialisté). Koalice podepsala 185stránkovou smlouvu nazvanou „Formování německé

budoucnosti“ V předchozích vládách se tolik nedoceňovala role a význam církví. Smlouva říká: „Budeme intenzivně podporovat dialog s křesťanskými církvemi. Zlepšují život společnosti a poskytují hodnoty, které přispívají k sociální soudržnosti naší společnosti. Na základě našeho křesťanského dědictví země podporujeme dostatečnou sociální kooperaci v různosti.“ Dokument říká, že přínos církví německé společnosti je nezpochybnitelný. Bude zachována církevní daň (8 % čistého příjmu).

Dokument se také zmiňuje o situaci křesťanů na Středním a Dálném Východě a v severní Africe. Říká se tu, že křesťané v těchto oblastech musí mít budoucnost. Německá zahraniční politika bude pokračovat v podpoře náboženské svobody celosvětově.

Otec Karl Jüsten, styčný tajemník mezi Bundestagem a katolickou Církví, dokument přivítal. Důležitost církví byla potvrzena. Posílí se vztah státu a církví v německé ústavě.

Socialisté chtěli vynechat několik bodů reforem, ale zanechali toho. Chtěli větší oddělenost státu a církví, zmenšení státního příspěvku církvím a svolení k adopci dětí homosexuálními páry.

Předseda SPD S. Gabriel přivítal papežovu exhortaci Evangelii Gaudium, kde papež kritizoval výstřelky kapitalismu. Vyjádřil přání, aby papež promluvil v sídle SPD v Berlíně. Řekl, že žádný sociální demokrat nemohl lépe formulovat kritiku kapitalismu, než jak učinil papež František.

The Tablet, 7. 12. 2013

x x x

Pětina žen neměla nikdy děti, přestože stát vydává na podporu porodnosti, která činí 1,38 dítěte na ženu, 50 miliard euro ročně.

Očekává se, že roku 2050 počet obyvatel klesne o 10 %. Nyní tu žije 80 milionů obyvatel.

Population Research Institute Review, prosinec 2013

Indie

Konalo se setkání řeholníků Indie (řeholníků a řeholnic je zde 115 000, navíc 35 000 je ve formaci). Generální představený Křesťanských bratří řekl, že mnoho řeholníků propadlo modloslužbě, když lpí na zděděném pojetí Boha, aniž by se oslovila sociální realita.

The Tablet, 16. 11. 2013

Sýrie

Křesťané z oblasti Qualamoun napsali prezidentu Putinovi a hlavě ruské pravoslavné církve – patriarchu Kirillovi, že žádají o ruské občanství jako ochranu před „konspirací Západu“ a „nenávistí fanatiků“ chtějících brutální válku proti Sýrii. Jde také o město Maaloula, z kterého uteklo 3 300 křesťanů. Zůstalo zde jen 15 řeholnic pečujících o 20 sirotek. Později byly i ony vypuzeny. Křesťané věří, že teroristé chtějí vyhladit jejich přítomnost vraždami obyčejných lidí. Žádost o ruské občanství chce prý podepsat 50 000 křesťanů.

The Tablet, 26. 10. 2013

x x x

Patriarcha Řehoř III. je znepokojen vytvořením nové islamistické fronty, sdružující sedm odnoží rebelů. Řekl, že to nemá nic společného se svobodou a demokracií.

The Tablet, 30. 11. 2013

x x x

Nuncius v Sýrii Mario Zenari popisuje situaci. Před občanskou válkou mohamedáni a křesťané vycházeli spolu pokojně. Válka zabila mnohé křesťany, ti často utíkají ze svých domovů nebo jsou vyháněni extrémisty. Byli zabiti dva pravoslavní a jeden katolický kněz a také řeholnice. Byli uneseni tři kněží a dva pravoslavní biskupové. Mnozí křesťané žijí na území, kde se bojuje. V Homsu je

obklíčeno 70 katolíků včetně jezuity Franse van der Lugha. V Homsu se bojuje už rok. Kněží zůstávají se svým lidem. Většina obyvatel chce mír na základě vyjednávání. V některých oblastech řadí kriminální živly. Lidé chtějí pořádek a klid, chtějí pracovat a posílat své děti do škol. Křesťané chtějí mít s muslimy dobré vztahy, což bylo před válkou běžné. Lidé musí platit nájem, často nemají práci, ceny potravin vzrostly na několikanásobek. Mnoho kostelů bylo zničeno. I na Damašek dopadají rakety rebelů. Ve starém Damašku žijí křesťané kolem svých katedrál.

Na severu země byli vytlačeni vojáci prezidenta Assada a poté se zde střetli Kurdové a radikální islamisté. Ukazuje se, že mír nenastane ani po pádu prezidenta.

The Tablet, 31. 9. 2013

x x x

Melchitský řeckokatolický patriarcha Řehoř III. řekl, že úspěch rebelů zhoršuje situaci křesťanů.

V Yabroud (80 km od Damašku) vládou opoziční síly a také džihádisté. S opozičními silami lze vyjít, ale džihádisté jsou ke křesťanům agresivní. V městě je 35 000 křesťanů, kteří každý měsíc platí za ochranu katedrály. Přesto zde byly odhaleny dvě nastražené bomby. Džihádisté unášejí křesťany a žádají výkupné. Podle Řehoře III. křesťané spíše podporují prezidenta Assada.

The Wanderer, 31. 10. 2013

Vatikán

Papež František poruší stoletou tradici a přesune postní exercicie pro sebe a vatikánské zaměstnance z Vatikánu do exercičního centra Ariccia, jižně od Říma poblíž Castel Gandolfo. V roce 2014 bude tyto exercicie vést mons. Angelo De Donatis, římský farář a známý exercitátor pro kněze.

The Tablet, 26. 10. 2013

X X X

Papež přijal 21. 11. prezidenta Putina. Hovořili spolu 35 minut. Oba se shodli na tom, že je naléhavé, aby skončila válka v Sýrii. Také mluvili o ochraně hodnot, důstojnosti člověka a ochraně lidského života a rodiny, což jsou v některých částech světa kritická témata. Papež řekl, že nelze rezignovat a odmítl myšlenku, že by Střední východ zůstal bez křesťanů.

The Tablet, 30. 11. 2013

X X X

Papež pogrataloval kněžské fraternitě sv. Petra k 25. výročí založení. V roce 1988 vystoupilo 12 kněží z kněžského bratrstva sv. Pia X. (lefebristé) a založilo fraternitu sv. Petra plně podléhající papeži. Kněží slouží mše sv. v mimořádné formě římského ritu (podle misálu z r. 1962 – tzv. Tridentská mše sv.). Papež v dopise popřál bratrstvu otevřené srdce a povzbudil je k jejich charismatu, aby aktivně misijně působili v Církvi a ve světě a přinášeli svědectví svatého života pevné víry a vynalézavé a velkorysé lásky.

The Wanderer, 25. 11. 2013

Perzekuce

Podle organizace Člověk v tísni se zhoršila situace křesťanů ve 20 islámských zemích (také v Bosně-Hercegovině a Tanzánii). Nenávist podněcuje také wahabijští islamisté ze Saudské Arábie.

The Tablet, 26. 10. 2013

Rusko

Když americký prezident Obama sdělil lidu svou připravenost a záměr bombardovat určité cíle v Sýrii, studovali to bedlivě Rusové a za několik hodin ruský prezident Putin odpověděl. Zamyslel se nad otázkou americké výlučnosti. Řekl a později napsal v New York Times: „Je extrémně nebezpečné povzbuzovat svůj lid,

aby se spatřoval jako výjimečný, ať je motivace jakákoliv... Všichni jsme rozdílní, ale když žádáme od Boha požehnání, nesmíme zapomenout, že Bůh nás stvořil jako sobě rovné.“

My Evropané jsme zvyklí, že americký prezident se hlásí k Bohu a považuje rovnocennost jako součást americké politiky. Ale ruský prezident? A to ne ledajaký prezident, ale muž, který vyrůstal v ateistickém Sovětském svazu a velkou část svého života strávil jako agent KGB – zločinecké organizace, která také zabíjela kněze, rušila bohoslužby a sužovala věřící.

Obrat ukazuje mocnou roli, kterou hraje ruské pravoslaví v evoluci posovětského Ruska. Přilnutí Putina k pravoslaví je součástí jeho politické filozofie. Nejzřetelněji se to projevilo v jeho půlhodinové přednášce při desátém výročí klubu Valdai, kde byli přítomni ruští specialisté a politici včetně části vedoucích ruské opozice. Dva dny před konferencí mluvil pravoslavný metropolita Hilarion při ekumenické diskusi v klášteře Iversky v regionu Valdai. Klášter byl vystaven v roce 1919, pak sloužil jako archiv a pak jako nemocnice během 2. sv. války. Po ní zde bylo sanatorium. V roce 1991 se vrátil pravoslavným. Hilarion zde ostře řekl, když odsoudil manželství homosexuálů, eutanazie a interrupce: „Nemůžeme kontrolovat hodinu svého narození a také hodinu své smrti. Zde nemůže církev povolit a dělat kompromisy.“ Metropolita Hilarion žil v Británii, má doktorát z Oxfordu, cestuje hodně do zahraničí a vede mezinárodní vztahy s pravoslavím.

Putin zdůrazňuje, že Rusko toleruje ostatní etnika a víry, ale klade důraz na spiritualitu a pravoslaví jako základ Rusa. Na konferenci také řekl: “Můžeme vidět, jak mnoho z euroatlantických zemí nyní odmítá své kořeny včetně křesťanských hodnot, které tvoří základ západní civilizace. Popírají morální principy a všechny tradiční identity: národní, kulturní, náboženské a dokonce sexuální. Zavádějí politiku, která vidí jako rovnocenné velké rodiny s partnerstvím osob stejného pohlaví, víra v Boha je tu ekvivalentem víry v Satana.... Jsem přesvědčen, že tak otvírá přímou cestu k degeneraci a primitivismu, což zapříčiňuje hlubokou demografickou a morální krizi.“

Putin se zde poprvé projevil a snad zařadil mezi evropské křesťanské demokraty. Podobné názory měli bývalý ministerský předseda Francie Fillon, německý politik Rühe a bývalý italský ministerský předseda Prodi.

Putin ví, co se teď líbí většině Rusů. Zatímco v roce 1989 se jen třetina Rusů považovala za pravoslavné, dnes je to 80 % (z toho však jen 20 % víru praktikuje). Většina sdílí Putinův názor na homosexuální manželství a odsoudila vystoupení skupiny Pussy Riot. Jenom malá skupina liberálů zastává názory převažující v západní společnosti.

Pokud jde o pravoslaví, Putin vysvětloval, jak to bylo s ním. Jeho matka a sousedka zařídily, aby byl jako dítě tajně pokřtěn a jeho pektorální kříž se zachránil po požáru jeho chaty. Existují fotografie, kde mu tento kříž visí na krku. Kříž byl také nedávno posvěcen u Božího hrobu v Jeruzalémě. To vše symbolizuje cestu, kterou prošli mnozí Rusové. Pravoslavná církev byla první, kdo těžil z přeměny režimu. Už předchozí prezident Jelcin použil pravoslaví proti Gorbačovovi. Ale je pravda, že už za Gorbačova perestrojka znamenala vylepšení stavu pravoslavné církve. Začaly prosperovat kláštery, opravovaly se vesnické kostely a vzrostla poptávka po ikonách.

Také se znovu zbudovala katedrála Krista Spasitele v centru Moskvy – stavbu vyhodili do vzduchu v roce 1931. Prezident Jelcin bděl nad znovupostavením, peníze plynuly z darů veřejnosti a stavba trvala 6 let. Katedrála svědčí o novém statutu církve v Rusku. V roce 2007 se zde konaly pohřební obřady za prezidenta Jelcina.

Hilarion a další kněží tvrdí, že oddělení církve a státu respektují, ale byli by raději, kdyby církev více ovlivňovala stát – zvláště kdyby bylo více výuky náboženství na školách. Zdá se však, že sepětí pravoslaví s post-sovětismem je už za zenitem. Poslední dva roky klesá účast Rusů na bohoslužbách – také v důsledku pozornosti médií ke skandálům části církevní hierarchie. Přesto to neznamena příklon k liberalismu. Po komunismu se vrátilo Rusko ke svému vnitřnímu konzervativizmu. Ruské pravoslaví má vliv na národní charakter.

The Tablet, 28. 9. 2013

x x x

Pravoslavný patriarcha Kirill řekl při setkání Světové rady ruského lidu, že státní autority ignorují problémy ruského lidu a nechtějí řešit problémy pramenící z velkého přistěhovalectví do Ruska. Řekl, že jestliže budou dále ignorovány pozice ruské většiny, nepřátelské síly, které chtějí zničit Rusko, najdou provokatéry na obou stranách chtějící střety mezi náboženstvími a etnickými skupinami. V Rusku je 1,8 milionu legálně pracujících cizinců ze Střední Asie a kavkazských zemí a nejméně 3 miliony pracujících nelegálně. Nelegální přistěhovalci často vytvářejí paralelní komunity. Střety v Bikyulyovo ukázaly, že úřady situaci a z ní plynoucí kriminalitu neřeší. Patriarcha odmítl představu, že Rusko je jen pro Rusy, ale dodal, že Rusko je civilizovanou zemí s vlastními hodnotami. Při shromáždění se četlo poselství prezidenta Putina, kde řekl, že Rusko nepřijme korektnost západního stylu a multikulturalismus, který dospěl do stádia absurdity.

The Tablet, 9. 11. 2013

x x x

Polská katolická Církev a ruská pravoslavná církev vydaly společně výzvu evropským křesťanům k hájení svých hodnot. Arcibiskup Józef Michalik říká: „Dnes nás spojuje více zájmů, než rozděluje.“

Pravoslavný metropolita Hilarion říká: „My všichni si pamatujeme za sovětských časů, kdy jsme museli následovat ateistickou státní ideologii. Nyní je jiné nebezpečí: ideologie vládnoucí Evropské unii a neměli bychom ji následovat zaslepeně.“

Katolický biskup Michalik řekl, že ruská pravoslavná církev nabízí čestné stanovisko, které my urgentně potřebujeme.

The Tablet, 7. 12. 2013

Švýcarsko

Biskupové řekli, že Církev váhavě přijímá výsledky referenda, kdy 56 % voličů hlasovalo pro otevření obchodů o nedělích.

65 % hlasovalo za zákon zahalování tváře muslimek na veřejnosti a proti nucení k zahalování tváře. Ústřední rada švýcarských islamistů prohlásila, že referendum zrcadlí vzrůstající islamofobii.

The Tablet, 28. 9. 2013

Francie

Biskup C. Dagens veřejně kritizuje melchitského řeckokatolického patriarchu Řehoře III. z Damašku, že spolupracoval se syrským prezidentem Assadem a zmařil návštěvu 7 prominentních náboženských vůdců (včetně kardinála Dolana) v Sýrii v říjnu 2012, kteří chtěli vyjádřit podporu trpícímu syrskému lidu. Biskup Dolan odsoudil Asada jako hlavu zločineckého režimu. Řekl, že je propagandou tvrzení, že Asad chránil křesťany před islámskými extremisty.

Patriarcha Řehoř III. proti tomuto tvrzení biskupa protestoval ve Vatikánu. Napsal: “Nemáte představu, jaké pomluvy zraňují a ohrožují melchitskou komunitu.”

The Tablet, 28. 9. 2013

x x x

Rada pro rovnost mužů a žen prohlásila, že vzrůstá aktivita skupin pro život na internetu. Proto prý musí vláda více propagovat myšlenku volného přístupu k interrupcím.

Naopak skupina „Demo pro všechny“, která vedla demonstrace proti uzákonění homosexuálního manželství, koná přednášky a protestuje proti genderové teorii ve

školách. Také Církev říká, že není pravda, že sexuální orientace je konstrukce (je přitom přirozeně určena).

Vláda chtěla také zavést lékařsky asistovanou reprodukci lesbických párů, ale protesty byly tak velké, že vláda ustoupila.

Pařížský soud odsoudil k pokutě 10 000 euro Xavera Dor za to, že vniknul na dvě interrupční kliniky a rozdával tam dětské pletené bačkůrky a medailony Panny Marie.

The Tablet, 21. 9. 2013

Irsko

Vatikán potrestal augustiánského kněze O'Donovana, že při křtu dovolil, aby rodiče lili vodu na hlavu dítěte. Kardinál Brody je přesvědčen, že křest je neplatný. Rodiče požádali o nový křest. Kněz byl z farnosti odvolán na sabatický rok. Na jeho poslední mši sv. ve farnosti přišlo 1 500 lidí.

The Tablet, 28. 9. 2013

x x x

Do kin přichází film „Philomena“ o paní Philomeně Lee (existuje) a jejím hledání syna, který byl dán k adopci, když ho porodila jako teenagerka a byla v péči Sester svatých srdcí Ježíše a Marie. Film líčí, jak se sestry přičily znovunalezení těch dvou. Sestra Hildegarda ničí záznamy a nadává Philomeně.

Řeholnice říkají, že film je zavádějící a neříká celou pravdu. Diváci po zhlédnutí jsou naštvaní na Církev. Je to pronásledování Církve jinými prostředky.

The Tablet, 9. 11. 2013

x x x

Pokračuje se v ateizaci. Co však je zajímavé, že katolické farnosti stále více žádají o pomoc exorcisty. Někteří kněží jsou školeni pro službu exorcisty.

The Wanderer, 31. 10. 2013

x x x

Zpráva vlády hovoří, že do roku 2046 nastanou změny v podílu různých náboženství. Teď se 84 % obyvatel považuje za katolíky.

V roce 1991 bylo 0,1 % obyvatel muslimů. V roce 2011 je to již 1,1 %. V roce 2043 se čeká, že tu bude 100 000 muslimů.

V roce 2006 tu bylo 20 768 pravoslavných, nyní 45 000. Čtvrtinu pravoslavných tvoří Rumuni.

The Tablet, 4. 1. 2014

Mozambik

V zemi je porodnost 5,5 dítěte na ženu. Dětská úmrtnost je 100 dětí na 1 000 porodů, což je problém. Interrupce byly legalizovány v roce 2011, interrupčníci tvrdí, že to sníží dětskou úmrtnost, což je nesmysl. Země je velmi chudá, ačkoliv jsou zde naleziště mnoha surovin. V zemi vládne korupce. 11,5 % obyvatel je nakaženo HIV – AIDS. V městech je patrná apatie, prosazuje se materialistické smýšlení. Venkov tolik nakažen není, je tu ještě úcta k životu.

Mission Report, listopad 2013

Guatemala

V červnu 2013 se v Antigüe konalo shromáždění velvyslanců z obou Amerik, aby se diskutovalo o aktuální problematice. Nejvíce se mluvilo o ilegálním prodeji drog. Přijatý dokument se okrajově zmínil o tématech protiřečení úctě k životu a rodině. Okrajově bylo přijato 6 dokumentů, kde se mluvilo o boji proti diskriminaci homosexuálů a „reprodukčním zdraví“ (to je právo na interrupce a antikoncepci).

Americká organizace pro život HLI se na konferenci rok připravovala. Měli přístup i členové Organizace pro občanskou společnost (zastánci počatého života). Celkem bylo na konferenci 30 zastánců počatého života oproti většině pro interrupce. V pracovních skupinách se chovali „interrupčníci“ nevybíravě a agresivně.

Na závěrečném setkání byly přečteny dva návrhy pro interrupce a jeden návrh pro život přednesený Larissou Rias, což je úspěch. Při jeho čtení stáli interrupčníci“ zády k přednášející. Poprvé v historii Organizace amerických států byl čten dokument o úctě k počatému životu. Dokument byl předán všem velvyslancům. Další historický okamžik byl, že směl pronést projev arcibiskup Francis Chullikatt, stálý pozorovatel Vatikánu při OSN.

Mission Report, listopad 2013

Středoafriká republika

V březnu 2013 byl převratem odstraněn katolický prezident F. Bozizé a vládu převzali islamisté z organizace Seleka. Tu tvoří místní islamisté a islamisté ze Súdánu. V zemi je většina obyvatel (země má 4,6 milionů) katolíků, menšina jsou muslimové. Islamisté zahájili vůči katolíkům teror. Tisíce domů a kostelů bylo vypáleno. Také instituce, školy, průmysl a archívy, což má zničit národ. Milion lidí hladoví a 300 000 uprchlo z domovů. Obyvatelé hledají pomoc v misijních stanicích, kde jsou živeni. Pomáhá charitativní organizace Caritas a pomoc vedou biskupové.

Teprve půl roku po vzniku konfliktu přišli na pomoc vojáci z Francie a některých afrických států. Obyvatelstvo je nadšeně vítá.

Mission Report, listopad 2013

Chorvatsko

Referendum 65 % hlasů řeklo ne zavedení homosexuálních manželství a adopci dětí homosexuály. Prezident republiky řekl, že výsledek referenda je smutný a beze smyslu. Středolevicová vláda chce přes odmítnutí v referendu zavést homosexuální sňatky a adopci dětí homosexuály. Biskupové to odmítli. Katolická komise Právo a spravedlnost řekla, že opuštění tradičních kořenů práv chorvatské rodiny a přilnutí k řešení Evropské unie ukazuje podcenění vlastního systému. Otevře dveře novým vztahům a dezintegraci tradičních rodin. Práva dětí nesmí být narušena.

The Tablet, 14. 12. 2013

Bělorusko

Katolický kněz Vladislav Lazar byl dočasně propuštěn z vazby tajné policie a bude souzen. Je obviněn, že dal peníze špionovi cizího státu. Hrozí mu trest 7 až 15 let vězení. Lazar vinu popírá.

The Tablet, 14. 12. 2013

Rakousko

Pro úbytek katolíků ve Vídni byl pravoslavným předán už druhý kostel (sv. Antonína z Padovy).

The Tablet, 14. 12. 2013

Nizozemí

Kardinál Eijk – předseda Biskupské konference sdělil papeži při návštěvě Vatikánu ad limina, že v zemi se do roku 2025 zavře 1 000 kostelů, v provozu zbude tedy jen 600 kostelů. V roce 2004 bylo v zemi 28,4 % katolíků dnes 24,1 %. Vláda odhaduje, že v roce 2020 to bude jen 10 %. Na nedělní mše chodí jen 5,6 % katolíků.

Katolických křtů je 11 % z celkově narozených a svateb v katolickém kostele je jen 4 % ze všech svateb v zemi. V roce 2004 bylo 999 kněží, teď 743. Trochu poklesl počet výstupů z Církve, teď je to 15 766 ročně.

Biskupové přičítají krizi Církve drastické sekularizaci v zemi.

The Tablet, 7. 12. 2013

Poznámka šéfredaktora: V Holandsku začaly liberální výstřelky v Církvi jako v první zemi na světě ještě před koncilem. Je známý také „Holandský katechizmus“, kde je prý dost bludů. Jako student jsem provázel studenty katolického gymnázia v Nijmegen (rok 1966). Chlapci a dívky se chovali dost nevázaně, což mě tehdy překvapilo.

Holandsko bývalo zemí, odkud proudili katoličtí misionáři do celého světa, dnes je tu situace daleko horší než v Čechách.

Film

V rozhlasu referovali a týdeník „Pátek“ napsal o novém dánském filmu „Nymfomanka“, který byl před Vánoci uveden do 100 českých kin v 80 městech. Film prý trvá 4 hodiny a podle popisu médií jde vlastně o pornografii. „Týden“ to označil za nejlepší film roku 2013. K tomu bych řekl, že nejde o náhodu, ale o systematické bourání morálky národa. Asi si mocní myslí, že mravně zdegenerovaný národ lze snadněji ovládat. Ten film je však propagován v celé Evropě. Jaké úděsnosti ještě nastanou?

P. ing. K. Dachovský

Severní Korea

Převor kláštera v Taizé, bratr Alois navštívil s několika spolubratry Severní Koreu v rámci rozsáhlé cesty po Asii. Navštívili všechny 4 kostely v hlavním městě, kde se modlili.

The Tablet, 7. 12. 2013

Kolumbie

Revolucionáři, kteří obsadili část země, zakázali mše sv. na svém území. Dovolili jen víkendové bohoslužby v městech Puerto Guzman a Puerto Asis.

The Tablet, 7. 12. 2013

x x x

90 % obyvatel jsou katolíci. Před rokem 2006 tu byly interrupce úplně zakázány, od roku 2006 dovoleny v případě ohrožení života matky, deformace plodu nebo znásilnění. Jsou tu snahy interrupčníků uvolnit zákon. Naopak jsou tu i organizace, také Církev pracující na zákazu všech interrupcí.

Mission Report, prosince 2013

Evropská unie

Evropská rada pro toleranci a usmíření vyzvala Evropskou unii, aby jednotlivé státy zavedly dohlížecí jednotky, které by monitorovaly toleranci. Radu vede bývalý prezident Kwasniewski a je tvořena bývalými prezidenty a premiéry. Říkají, že nelze být tolerantní k netolerantním. Mělo by se bojovat s rasismem, etnickou diskriminací, totalitními ideologiemi, xenofobií, antisemitismem, antifeminismem a homofobií.

Pozorovací skupina v Bruselu „Evropská stráž důstojnosti“ je však kritická. Podle ní jde o vládní kontrolu sociálního a ekonomického chování občanů v nejširším slova smyslu. Jde o pokroucení konceptu spravedlnosti a rovnosti. Šlo by také o nejasné a nezdůvodněné obvinění proti jednotlivcům a skupinám. Obvinění nemusí mít legální základ. Jde o krok zpět a černý den pro evropskou demokracii.

The Wanderer, 24. 10. 2013

Keňa

Protestantští pastoři žádají od vlády samopaly AK-47. Vyrůstá totiž teror islamistů, kteří zabili 4 pastory (některé při bohoslužbě). Islamistická mládež se radikalizuje. Katolický generální vikář Lagho však s vyzbrojováním křesťanů nesouhlasí. Je třeba měnit mysl. Žádost o zbraně však ukazuje na frustraci křesťanů ze vzrůstajícího terorismu.

The Tablet, 2. 11. 2013

Mexiko

Ve státě Michoacán řádí drogový kartel. Vraždy, únosy, teror. Biskupové museli přemístit seminář do bezpečí. Obyvatelé ze strachu prchají. Kartel způsobil výpadek elektřiny pro 420 000 lidí. Biskupové žádají pro tuto oblast zásah vlády.

The Tablet, 2. 11. 2013

Lesotho

Malý stát uvnitř státu Jižní Afrika. Jsou tu 4 katolické diecéze. Interrupce jsou oficiálně povoleny jen v případě ohrožení matky, znásilnění z incestu a deformace plodu. Přesto se interrupce běžně provádějí na klinikách, i když nejsou legální. Jsou také inzerovány. Církev brání nenarozené a uvolnění zákona zatím není na pořadu dne. Porodnost je ve srovnání s ostatní Afrikou nízká.

Mission Report, prosinec 2013

Bangladéš

V uprchlických táborech žije 24 000 uprchlíků z Myanmaru (dříve Barma). Děti uprchlíků dostávají měsíčně 12 kilogramů rýže, což platí OSN (její organizace UNHCR). Vláda je znepokojena vysokou porodností žen – uprchlic. Chtěla zavést povolení mít jen dvě děti pro rodiny, děti navíc by nedostávaly žádnou podporu. Vláda však musela ustoupit, protože toto opatření by odporovalo mezinárodnímu právu. Přesto je třeba tuto záležitost dále sledovat. Sekretářka ministra pro zvládání katastrof a úlevu ul Alamová řekla, že muslimky by kontrolu porodnosti nepřipustily, protože děti jsou darem od Alláha.

Population Research Institute Review, prosinec 2013

Thajsko

PRI (z USA) finančně podporovalo stavbu nižšího semináře, který školí chlapce pro případné přijetí do vyššího semináře. Nižší seminář má velké úspěchy, hodně chlapců, kteří jim prošli, se stali knězi. Jen v roce 2013 jich bylo 12 vysvěceno na kněze.

Population Research Institute Review, září – říjen 2013

Sýrie

V občanské válce bylo zničeno 1,5 milionu domů a zničena polovina nemocnic. 2,2 milionu lidí uprchlo do ciziny. Zahynulo 120 000 lidí (z toho 11 000 dětí). Mnoho lidí bylo brutálně zavražděno.

The Tablet, 4. 1. 2014

Je smích zakázaným ovocem?

Zesnulý bruselský arcibiskup kardinál Leo Suénens jednou prohlásil, že smích je „předchuť ráje“. Jak s tím ale srovnat fakt, že v Písmu sv. není ani jednou vzpomínán smích v pozitivním slova smyslu? Jak to, že Ježíš Kristus podle zpráv evangelistů dvakrát plakal (u hrobu Lazara a když předpovídal zkázu Jeruzaléma), ale nikde není napsáno, že se někdy smál?

Vysvětlení může být dvojí. Buďto se opravdu Ježíš nikdy nesmál a byl vždycky vážný se zasmušilou tváří, nebo smích a úsměv byly tak normálním, častým a samozřejmým projevem jeho vystupování, že evangelisté necítili žádnou potřebu o tom psát. Jsem přesvědčen, že pravdivou je ta druhá verze. Kdyby byl náš Pán vážným a zamračeným škarohlídem, tak by nejspíš nešel na svatební hostinu v Káni Galilejské, neboť svatby vždycky a v každé civilizaci byly, jsou a budou jedinečnou příležitostí k projevům veselosti a smíchu. A nejen to, Kristus také v Káni proměnil vodu ve víno, čímž mimo jiné ukázal, že má ke svatebnímu veselí kladný vztah.

Smích je nerozlučně spojen s radostí – a k té nás vyzývá Písmo sv. na mnoha stránkách. Ve Starém zákoně to jsou některé žalmy, král David projevil svoji radost před archou tancem. V Novém zákoně sám Božský Spasitel říká apoštolům: „...aby má radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila...“ (Jan 15,11). Dále tu máme opakované výzvy sv. Pavla k radosti, zejména v listu Filipánům 4,4: „Radujte se v Pánu vždycky! Opakuji: Radujte se!“ Protože radost bez smíchu (nebo alespoň úsměvu) je těžko představitelná, můžeme bez obav prohlásit, že samotné Boží

slovo, Písmo sv. nás vyzývá, abychom jako radostní lidé se nebáli dát průchod smíchu, prostě řečeno, abychom se uměli zasmát.

Gnostičtí heretikové od starověkých manichejců až po Kalvína v 16. století byli proti smíchu a veselí. Protestantský reformátor Jan Kalvín v Ženevě dokonce nařídil trestat smích pokutou a vězením, jeho tajná policie zvaná „konsistoř“ špehovala zejména svatebčany, jestli se při hostině nesmějí. To vyplývalo z bludné představy, že hmota a všechno pozemské včetně vnějších projevů radosti je prý ďábelského původu a proto je hříšné. Kalvín k tomu ještě připojil nauku o predestinaci, podle níž Bůh předem určil některé lidi k věčné spáse a jiné k věčnému zavržení – a to bez ohledu na jejich skutky. Protože nikdo neví, je-li předurčen ke spáse nebo k zavržení, nepřísluší mu se smát a radovat.

Zcela jinak si počínali velcí katoličtí světcí. Je známo, že sv. František z Assisi byl člověkem velké radosti, sv. Filip Neri, sv. František Sáleský a sv. Jan Bosco vynikali svým uměním pobavit a rozesmát druhé. Bl. Matku Terezu bylo vidět neustále se smějící. I svatí papežové posledních staletí byli lidmi humoru, např. bl. Pius IX., sv. Pius X., Jan Pavel I. nebo bl. Jan Pavel II.

Nutno ale vidět i druhou stránku věci, totiž tu, že není smích jako smích. Současný svět zabředlý do závažných a ohavných hříchů potratu, eutanazie, pohlavní promiskuity, homosexuality, pornografie a dalších se často a rád směje, i když moderní a postmoderní filozofie, která ho myšlenkově ovládá, se vyznačuje pesimismem až do morku kostí, radost je v ní takřka neznámým pojmem (Martin Heidegger to vyjádřil slovy, že „jsme vrženi do smrti“). Různé pochybné talk show a zábavné pořady nutí konzumenta smát se nad těmito uvedenými hříchy, projevovat radost nad tím, že jsou páčány. Taková radost je však perverzní, hříšná a odsouzeníhodná. Katolický křesťan proto nemůže a nesmí mít na ní podíl.

V denním praktickém životě to znamená, že se nebude na podobné pořady v televizi dívat, ani se smát sprostým a oplzlým vtipům na téma lidské sexuality, které jsou téměř nedílnou součástí každé zábavy při rodinných slavnostech, na pracovištích, při posezení v hospodě apod. Katolík, který se tomu směje nebo – ještě hůře – sám takové anekdoty vykládá, hřeší. A nelze tuto kauzu redukovat

pouze na 6. a 9. přikázání. Dnešní zvrácený svět se rád baví i na téma nedostatků druhých lidí v oblasti schopností, zdraví, sociálního postavení nebo i morálky. Zesměšňovat druhého pro jeho neschopnost zvládnout nějaký úkol nebo pro nedostatek nadání nebo pro jeho podivné zvyklosti je hříchem proti bliženecké lásce, tím spíše potom, když se jedná o výsměch kvůli nezáviděníhodnému zdravotnímu stavu nebo špatné sociální situaci. Ani mravní nedostatky druhého nesmíme zesměšňovat, opilec, narkoman nebo smilník zasluhují soucit, napomenutí, a když je to nutné, tak i veřejné odsouzení jejich hříchů (nikoli však samotných hříšníků), avšak nikdy ne posměch. Zvláště nemravná je také škodolibost, radost a smích nad nesnázemi nebo dokonce neštěstím druhých. I kdyby šlo o osobní nepřátele, katolický křesťan se nikdy nesmí radovat z nezdarů nebo neštěstí, které je postihly.

Jedinou neřest, kde je zesměšnění oprávněné, představuje pýcha a s ní spojená nabubřelost a arogance. Vtipy na toto téma, postihující především politické potentáty (rád tady vzpomínám na některé politické vtipy z dob komunismu), jsou totiž i pro ně léčivým balzámem, neboť jim ukazují směšnost a absurditu jejich nafoukanosti, kariérismu, bezohlednosti a nerespektování principů přirozeného mravního zákona.

Radost Božích dětí vypadá úplně jinak než dětí tohoto světa. Zatímco výše popsaná hříšná radost je umělým únikem od reality, která je taková, že život ve hříchu končí věčnou zkázou, křesťanská radost je naopak zakotvena v jistotě, že Kristus nám slíbil po tomto pozemském životě blaženou věčnost ve společenství s Ním. Radost katolického křesťana vychází z toho, že vidí všude kolem sebe přítomnost milujícího Boha. To se projevuje podle naturelu buď laskavým úsměvem, nebo i přímo smíchem. Přirozeným projevem této radosti jsou i vtipy, pokud nepatří k výše uvedeným nemravným.

Radost lidí vězících nikoli v Božím, nýbrž v tom druhém království, je podvědomým útekem od myšlenky na smutný konec, jde o hudbu a tanec na potápějícím se Titanicu. Radost Ježíšových dětí žijících v milosti posvěcující je naopak na rozdíl od nich přijetím skutečnosti věčného života, uznáním, že se jedná o něco nepředstavitelně krásného, co nikdy nekončí. Zatímco radost lidí tohoto

světa je úprkem od reality, utopií, snahou zapomenout na neodvratnou „katastrofu“ smrti, radost katolických křesťanů je naopak souhlasem s realitou, přitakáním k ní.

Kdo si tuto radost plně osvojí, tomu ji nevezmou ani nemoc a neštěstí. Velcí trpitelé, upoutaní léta na lůžko, nejenže nenaříkali, ale sami dokázali rozdávat radost druhým, setkání s nimi bylo vždycky veselým zážitkem. Umírající sv. Terezie Martinová z francouzského Lisieux radostně slibovala, že „po smrti bude dštít na zemi růže“. Její krajanka a mystička Marta Robinová ve 20. stol., jež převážnou část života nevstala z postele, dokázala okouzlit svým úsměvem a slovem povzbuzení i intelektuály, muže byznysu a politiky. A nemusíme ani chodit do zahraničí. Anička Zelíková z moravských Napajedel, umírající ve 14 letech na tuberkulózu, vyzařuje radost do svého okolí až k poslednímu vydechnutí, podobně jako ve východních Čechách od dětství na lůžko upoutaná Anna Bohuslava Tomanová. K tomu přidávám ještě vzpomínku na nezapomenutelnou Vilmu Justovou, upoutanou na invalidní vozík, která uměla potěšit vtipy a veselými písněmi. Je pochována na velehradském hřbitově. Kéž nám právě tyto svaté duše vyprosí milost pochopení, že Bůh je absolutní dobro, s nímž nelze žádné jiné srovnávat.

Boží služebník Gabriel García Moreno, ekvádorský prezident a praktikující katolík, jenž se stal r. 1875 obětí zločinného atentátu svobodných zednářů, řekl, když umíral, památná slova: „Bůh neumírá.“ On, trojjediný Pán, je věčnou a trvalou jistotou. I když na zemi sebevíce trpíme, u Něho nás čeká věčná blaženost, pokud vytrváme v posvěcující milosti. A to je důvodem k trvalé radosti, ano, i ke smíchu, byť by naše utrpení bylo sebevětší.

PhDr. Radomír Malý

V Rusku zákaz propagace potratů

15. listopadu loňského roku ruský parlament (Duma) odhlasoval zákaz veřejné propagace potratů pod trestem pokuty a vězení. Týká se to i veškeré propotratové agitace. Jde o pozitivní signál, Rusko se tak ocitá na dobré cestě k zákazu interrupcí.

Gość Niedzielny, 16. 11. 2013

Dynamický rozvoj křesťanství v Indii

V roce 2001 bylo v zemi cca 24 milionů křesťanů, v roce 2013 již 71 milionů. Většinu představují katolíci. Dynamickému nárůstu nezabránily ani teroristické akce hinduistických a muslimských radikálů. Pozorovatelé soudí, že za vzrůstajícími konverzemi stojí povědomí dobrého příkladu bl. Matky Terezy, která si získala lásku indického lidu.

Nasz Dziennik, 18. 11. 2013

Nárůst křesťanských mučedníků ve světě

S Vatikánem úzce spojený italský sociolog Massimo Introvigne oznámil, že počet křesťanů usmrcených pro svou víru neustále narůstá. Za rok 2013 to činilo 70-80 tisíc lidí. Vede Severní Korea, proti minulým letům však přibývá křesťanských mučedníků také v Africe.

Fronda, 9. 1. 2014

Ideologie genderismu – nebezpečí pro svět

Dokument Světové zdravotnické organizace WHO pod názvem "Standardy sexuální výchovy v Evropě" předepisuje, co by se děti měly učit v různých věkových kategoriích (cit. z polského internetového časopisu Fronda):

0-4 let: Radost a příjemnost z dotýkání vlastního těla, masturbace. Poznanky o tom, že svazky a koncepce rodiny mohou být různé.

4-6 let: Svazky osob téhož pohlaví. Úcta k různým normám sexuality. Uspokojení z dotýkání vlastního těla (masturbace/autostimulace).

6-9 let: Tělesné změny, měsíčky, ejakulace. Volba týkající se rodičovství a těhotenství. Různé metody antikoncepce.

9-12 let: Účinné používání prezervativů a antikoncepčních prostředků. Rozkoš, masturbace, orgasmus. Rozdíly mezi pohlavní identitou a biologickým pohlavím; láska vůči osobám téhož pohlaví. Akceptace pluralismu názorů ve vztahu k sexualitě.

12-15 let: Uvědomělá volba metod antikoncepce a jejich používání. Pohlavní identita a sexuální orientace. Jak praktikovat bezpečný sex.

15 let: Kritický přístup ke kulturním/náboženským normám ve vztahu k těhotenství, rodičovství atd. Změna možných negativních pocitů a nenávisti vůči homosexualitě a přijetí rozdílů sexuální orientace. Struktura rodiny a její změny, manželství z donucení, homosexualita.

Tyto směrnice stačí ke konstatování, že se tady usiluje na celosvětové úrovni ze strany OSN (WHO je orgán OSN) o znemravnění naší mládeže. Budoucí generaci podle tohoto programu mají tvořit nikoli zodpovědní lidé, kteří uzavřou řádné heterosexuální manželství založené na doživotní věrnosti a lásce a v tomto svazku přivedou na svět děti a zabezpečí jim domov a náležitou výchovu, nýbrž sexuálně promiskuitní, homosexuální a následně i pedofilní jedinci, jimž půjde pouze o rozkoš, o tzv. rekreační sex. Takoví nebudou zakládat rodiny, spočívající na

celoživotním spojení muže a ženy, ale volné svazky, z nichž bude možno kdykoliv odejít a založit nové. Pokud nebudou chtít potomstvo, vše vyřeší antikoncepce, když tato selže, tak potrat. Chce snad někdo po přečtení výše uvedených směrnic popřít, že právě o toto WHO jde?

Položme si otázku, odkud se tyto zvrácenosti vzaly a jak je možné, že jsou nadnárodními autoritami prosazovány? Odpověď zní, že to je důsledkem tzv. genderové ideologie, která je dnes dominantní ve vyspělých zemích světa.

Její počátky nutno hledat v 50. letech minulého století, kdy americký psycholog John Money přišel s názorem, že pohlaví (angl. gender) není záležitostí biologie, nýbrž společenského povědomí. Jinými slovy: Muž není mužem a žena ženou proto, že mají příslušné určující tělesné orgány, nýbrž proto, že společenská výchova jim vštípila přesvědčení, že jsou muži a ženami. Money apeloval na to, aby si člověk sám mohl vybrat bez ohledu na biologické určující znaky, jestli chce být mužem nebo ženou. To, že společnost lidem přiřkla role muže a ženy pouze na základě biologických znaků, je prý „diskriminační“ a odporuje „právům a svobodě člověka“ Toto se v průběhu dalších desetiletí prosadilo a ujalo nejprve na univerzitách, a posléze i ve společenském konsensu a myšlení.

Právě tady nutno hledat celosvětové přijetí a násilné prosazování potratů a homosexuality. Jestliže žena má „právo“ odmítnout být ženou, tak má samozřejmě i „právo“ odmítnout porodit a stát se matkou. Potrat tedy náleží k jejím nezadatelným „právům“ Jestliže neexistuje faktický rozdíl mezi mužem a ženou, tak člověk má „právo“ na sexuální styk s kýmkoliv, muž s mužem a žena s ženou, proto homosexuálové a lesby mají mít tatáž „práva“ uzavírat „manželství“ jako heterosexuálové a protože fyzicky děti mít nemohou, má jim stát garantovat „právo“ na adopci, lesbám na oplodnění ve zkumavce.

V této koncepci není pro řádnou heterosexuální rodinu místo. Jak hlásal už Money a jeho následovníci, monogamní rodina prý diskriminuje lidi tím, že je nutí hrát roli otců a matek pouze na základě biologických znaků, aniž by se někdo ptal na jejich svobodný souhlas, jestli opravdu chtějí být muži/otci a ženami/matkami. Doživotní věrnost prý omezuje lidskou svobodu, neboť člověk má „právo“

uspokojit svoji sexuální potřebu jakýmkoliv způsobem. Proto má být rodina postupně nahrazena naprosto volnými promiskuitními svazky, hetero- nebo homosexuálními podle libosti, jak ostatně o tom vypovídá i výše uvedený program WHO pro 15letou mládež. Některé západní země (Velká Británie, Francie aj.) už zakázaly používat ve školách termíny „otec“ a „matka“ a nahradily je označením „rodič 1“ a „rodič 2“, v Německu zase existuje možnost zvolit si „neutrální“ pohlaví a odmítnout tak variantu muž-žena.

Nad tím vším se musí zježit vlasy každému člověku, jenž neztratil alespoň elementární smysl pro slušnost a zodpovědnost. Předkládat logické argumenty proti této koncepci není předmětem tohoto článku, nota bene učinili to již v celosvětovém měřítku renomovaní odborníci. U nás se má koncem února objevit v knihkupectvích v českém překladu kniha německé odbornice Gabriely Kubové „Globální sexuální revoluce“, jež pádnými argumenty demaskuje genderovou ideologii jako reálnou „kulturu smrti“

Kdo jiný by měl stát v první řadě bojovníků proti tomuto satanskému smrtícímu trendu než katolíci? Slovenští a polští biskupové vydali proti tomu již před Vánocemi pastýřský list, za což jim patří poděkování nejen katolíků, nýbrž všech slušných lidí. Tím spíše je nepochopitelné, proč český Katolický týdeník zveřejnil článek sympatizující s dopisem jakýchsi odpadlíků ve vlastních řadách zvaných „Societas Peregrini“, kteří pastýřský list slovenských biskupů „ve jménu dialogu“ napadají. Autor tohoto příspěvku poslal do redakce KT dopis následujícího znění:

„Vážená redakce!

S hlubokým zármutkem jsem si přečetl v 1. čísle letošního roku Vaši informaci o podpisové akci českých a slovenských intelektuálů proti pastýřskému listu slovenských biskupů, který odmítá současnou genderovou ideologii, z níž vychází idnešní perverzní homosexuální a promiskuitní subkultura. Jejím jednoznačným cílem je zničit rodinu. Chcete důkaz? Podívejte se na situaci v západních zemích,

kde tato ideologie ignorující rozdíly pohlaví triumfuje: homo- i heterosexuální permisivita, 'sňatky' homosexuálů s možností adoptovat děti, povinná školní sexuální výchova, která kategoricky odporuje 6. a 9. přikázání Desatera, juvenilní justice odnímající pod falešnou záminkou „týrání“ děti rodičům a poskytující je k pochybným adopcím, další liberalizace potratů atd. Ve Francii a Velké Británii je již nepřipustné užívat označení 'otec' a 'matka', což je nahrazováno termíny 'rodič 1' a 'rodič 2'. V jiných zemích se toto rovněž prosazuje. Proto díky Bohu za pastýřský list slovenských biskupů, podobně se nedávno vyjádřili i polští biskupové.

Tím více mne mrzí, když my katolíci střílíme do vlastních řad a usnadňujeme tak našim odpůrcům práci. Přesně toto je případ těch intelektuálů, jejichž názory publikujete. Místo aby se postavili do jedné linie a jednoho bojového šiku proti závažnému ohrožení rodiny a jejich hodnot spolu s věrnými biskupy, tak nahrávají nepřátelům Ježíše Krista tím, že se staví de facto na jejich stranu. A vy, místo abyste jako katolíci věrni nauce Církve jejich počínání odsoudili, publikujete o jejich iniciativě vstřícný komentář. Na jazyk (nebo spíše do počítačové klávesnice) se mi bezděčně vnucuje doporučení, abyste změnili název vašeho periodika, které by se mělo jmenovat nikoli 'Katolický...', ale 'Apostatický týdeník' "

Svěřme se do rukou všemohoucího trojjediného Boha a té, která je vzývána loretánských litániích jako „Královna rodin“: Matce Boží Panně Marii a spolu s ní jejímu snoubenci sv. Josefovi. Právě oni, příklad a vzor věrného manželství a rodičovství, mají moc a sílu ochránit svojí přímluvou řádné heterosexuální manželství a rodinu. Vždyť to byl sám Boží Syn Ježíš Kristus, kdo povýšil manželství na svátost! Spojíme-li tedy modlitbu s odvahou zasadit se za tyto posvátné hodnoty i s tím, že nás to bude stát nějaké oběti (a mohou být velké), potom si neumím představit, že by se naše úsilí mohlo minout účinkem. Kéž Pán dá na přímluvu přesvaté Matky a sv. Josefa!

PhDr. Radomír Malý

Dobrá zpráva z Číny

Navzdory zatýkání a únosům duchovních představuje křesťanství nejrychleji rostoucí náboženství. Jestliže před tzv. kulturní revolucí 60. let bylo v zemi ani ne 10 milionů křesťanů, dnes je jejich počet odhadován solidními odborníky na 100 milionů. Většinu tvoří protestanté, katolíků je 20-30 milionů.

Kath.net, 26. 12. 2013

Papež František o „vyhození“

„Předmětem vyhazování jsou dnes nejen potraviny a další věci, ale často samotné lidské bytosti,“ řekl Sv. Otec František v promluvě k diplomatům. Připomenul, že těmito „vyhozenými“ jsou děti zabité umělým potratem, děti unesené svým rodičům a oběti novodobého obchodu s otroky.

Frona, 14. 1. 2014

Hrozí ukrajinským řeckokatolíkům zákaz?

Ukrajinský viceministr kultury Timofej Kochan vzkázal metropolitovi Ukrajinské řeckokatolické církve mons. Svatoslavu Ševčukovi: „Vláda může zakázat řeckokatolickou církev, jestli její duchovní budou mezi protirežimními demonstranty.“ Metropolita odpověděl, že demonstranti řeckokatolického vyznání ho požádali o duchovní službu, a to Církev nemůže odmítnout.

Frona, 13. 1. 2014

Zatčen pro „homofobii“

Evangelikální kazatel Tony Miano z USA byl v britském městě Dundee (Skotsko) zatčen a hrozí mu trestní stíhání. Podle policejního protokolu při kázání na ulici

„užíval homofobního jazyka“ Ve skutečnosti pouze citoval biblické výroky proti homosexualitě.

Frona, 14. 1. 2014

Pomník satanovi v USA

Tzv. „Satanova církev“ chce v Oklahoma City, hlavním městě státu Oklahoma, postavit hned vedle budovy Kapitolu (parlamentu) pomník satanovi. Má mít hlavu kozla, ženské tělo a sedět na trůnu. Vše nasvědčuje, že projekt bude úředně povolen. Dodejme jen, že křesťanské symboly jsou naopak z veřejných prostor odstraňovány, např. mizí desky Desatera ze soudních budov, jelikož prý „odporují principu náboženské plurality a svobody“.

Frona, 15. 1. 2014

Vyžaduji od sebe, protože chci milovat!

Kdyby láska nevyžadovala námahu, tak stanovení požadavků by nemělo smysl.

Každý z nás má obvykle dvě touhy. Ta první – to je snění o tom, jak se stávat čím dál šťastnějším člověkem. Jde o velmi vyžralou touhu, shodnou s touhou Syna Božího, který k nám osobně přišel a stal se člověkem právě proto, aby jeho radost byla v nás a aby naše radost byla dokonalá. Ale často máme i druhou touhu. Takovou, která není vyžralá, protože není reálná. Toužíme dosáhnout štěstí lehce, bez námahy, bez disciplíny, bez práce na sobě, bez respektování Desatera. V nebi je snadné být šťastným, ale na této zemi, již často nazýváme dolinou temnoty a slzavým údolím, se nikomu nepodaří být šťastným lehce a bez námahy. Bůh nám

nenabízí štěstí snadné, ale štěstí pravdivé. Jeho dosažení se pojí s kladením sobě samému zásadních požadavků, nutných k tomu, abychom se učili milovat vyzrálým způsobem. Šťastní jsou totiž pouze ti lidé, kteří jsou schopni milovat a přijímat lásku od Boha i od lidí.

Odlišit lásku od sexu

Kdo chce být šťastným člověkem, ten si musí nejprve uvědomit, že si nelze plést lásku s tím, co jí není. Plést si lásku s nějakou její náhražkou nebo karikaturou je totéž jako si plést život se smrtí! Pokud někdo tvrdí, že je láskou rozčarován, tak si neuvědomuje, že si spletl lásku s něčím jiným. Právě proto porozumět lásce a vyzrále milovat můžeme teprve tehdy, když víme, čím láska není. V našich dobách bývá láska nejčastěji ztotožňována se sexualitou, se zamilovaností a citem, s tolerancí a „volnými svazky“ a také s naivitou.

První omyl spočívá v přesvědčení, že podstatu lásky stanoví sexuální soužití a že láska je především záležitostí pudů nebo hormonů. Záměna lásky za pudovost a biochemii vede k lidským dramatům, protože sexuální pud – tak jako každý pud – je slepý. Kdyby podstatou lásky bylo sexuální soužití, tak rodiče by nemohli milovat své vlastní děti. Přitom však i v manželství sexuální soužití představuje pouhou epizodu v celém tom moři vnímavosti jednoho vůči druhému a každodenní starosti o něj. Kdo si plete sexualitu s láskou, ten je pro chvíli rozkoše připraven obětovat nejen své svědomí, manželství a rodinu, ale též zdraví a dokonce život. Takový člověk upadá do závislosti a nezřídka se dopouští i krutých přestupků.

Toho, kdo prožívá radost proto, že miluje, nezajímá taková forma sexuálního kontaktu, která působí ztrátu přátelství s Bohem, se sebou samým a s druhým člověkem.

Co více, ve většině případů mezilidských svazků právě schopnost zdržet se sexuálního soužití svědčí o zodpovědné lásce. Sexuální soužití se přece nepojí s vyzrálou láskou rodičovskou, snoubeneckou nebo přátelskou. I v manželství sebevláda nad pohlavním pudem je podmínkou zachování věrnosti a štěstí. Sexualita manželů je čistá tehdy, když je výrazem lásky a ne projevem pudu, žádostivosti nebo závislosti. Manžel, který miluje, se nekoncentruje na tělesné

prožitky, ale na to, že může být tak blízko osoby, kterou miluje a která miluje jeho. Sexuální soužití je tedy setkáním dvou osob a ne dvou těl. Dorůst k lásce může pouze ten, kdo vyžaduje od sebe vládu nad pudy a instinkty, a také nad vlastním tělem. Kdo si neklade tyto požadavky, ten nejenže nebude schopen někoho milovat, ale začne též bolestně ubližovat jiným lidem i sobě samému, protože důsledkem budou závislosti, venerické choroby, psychické nemoci a možná i kriminální delikty.

Odlišit lásku od citů

Druhý omyl spočívá v přesvědčení, že láska je cit a zamilovanost do někoho tou nejintenzivnější formou lásky. Jenže milovat – to je něco podstatně víc než prožívat nějaké emocionální stavy. Kdyby podstatou lásky byl cit, tak by nebylo možno lásku slibovat, neboť city jsou proměnlivé a nevypočítatelné. City představují součást člověka, jsou jeho znakem. Láska naproti tomu je ale postojem celého člověka. City prožíváme též vůči zvířatům, předmětům či událostem, a to tehdy, když něco máme rádi nebo se něčím těšíme. Láska je však stálým způsobem chování a jednání, ne chvilkovou náladou. Mylná představa, že láska je cit, vyplývá z toho, že každý, kdo miluje, prožívá silné citové vzrušení. Neexistuje láska bez citů. Když je někdo vůči druhé osobě lhostejný, znamená to, že ji nemiluje. Ale z toho, že city vždycky doprovázejí lásku, nevyplývá, že právě ony jsou její podstatou. Kdyby bylo možné tvrdit, že láska je souhrnem citů, čili tím, co ji ve skutečnosti jenom doprovází, tak stejně oprávněné by bylo tvrzení, že láska je zesíleným působením hormonů, zvýšeným krevním tlakem nebo ruměncem na tváři. Jevy tohoto typu se ukazují tehdy, když milujeme, ale nepředstavují podstatu lásky.

Není pravdou, že láska je cit a ten, kdo miluje, prožívá pouze „krásné“ pocity. Místo toho je pravdou, že city vždy provázejí lásku, ale jsou různé: od radosti a entuziasmu až k rozhořčení, hněvu, lítosti a velkému utrpení. V každém slově i činu Ježíš vyjadřoval lásku, ale přitom prožíval různé emotivní stavy a city. Když milující rodiče objeví, že jejich syn je narkomanem, prožívají dramatický neklid, strach a mnoho jiných bolestných citů – právě proto, poněvadž milují svého syna. Záměna lásky za cit působí, že city se přijímají za kritérium chování. Ve skutečnosti

však city zůstávají – podobně jako pudy – slepé, a řídit se jimi vede k životním omylům a dramatům, někdy i k vraždám ze žárlivosti nebo k sebevraždám.

Láska je vědomý a dobrovolný postoj a city pouze jedním ze způsobů vyjádření tohoto postoje. Láska je otázkou svobody a daru, zatímco city otázkou potřeb a spontaneity.

Láska vede na vrcholy nesobeckosti a svobody, zatímco vazby spočívající na emocionálních potřebách vedou k závistosti na druhých osobách, k žárlivosti, agresi a rozčarování. Láska přináší pohodu ducha a pokoj, zatímco koncentrace na citech vede k neklidu a napětím. Právě proto radost zamilovaného člověka bývá plná nepokoje a zamilování se časem navzájem zraňují různými formami citového vydírání. Láska vede k trvalé radosti, zatímco podléhání citům ničí mezilidské vztahy a vede k trvalému neklidu.

Dorůstát do lásky – a skrze ni ke štěstí – může jen ten, kdo vyžaduje pro sebe moudrost k tomu, aby odlišil zamilovanost od lásky a aby se neřídil city, nýbrž právě láskou, odpovědností a zdravým úsudkem. Zamilovanost – jako každý citový stav – není hříchem. Může se jím ale stát tehdy, když se přejde od zamilovanosti k sexuálnímu soužití. Dorůstát do lásky znamená vyžadovat od sebe uvážlivost ve vztazích s osobami druhého pohlaví a vládu nad city.

Odlišit lásku od tolerance

Přesvědčení, že láska je totéž co tolerance, je rovněž omylem. Ten, kdo toleruje, říká: „Dělej, co chceš!“, a ten, kdo miluje, říká: „Pomohu ti dělat to, co tě dovede ke svatosti“. Tolerance by byla racionálním postojem jedině tehdy, kdyby člověk nebyl v stavu ubližovat samému sobě a jiným lidem. Tak tomu bude teprve v nebi, ale v tomto životě většina lidských chování nevyjadřuje lásku, nýbrž naopak: vede ke křivdám a utrpení. V těch realitách, v jakých žijeme na zemi, říct někomu: „Dělej, co chceš!“ – je totéž, jako říci mu: „Tvůj osud mne nezajímá!“

Ten, kdo si plete lásku s tolerancí, rezignuje z racionálního myšlení, když věří, že všechna jednání člověka jsou stejně dobrá, což je zjevná nepravda.

Tolerovat lidské chování lze – avšak v jistých hranicích! – výlučně ve vztahu k zálibám a chutím. Nelze se ale odvolávat na toleranci ve vztahu k takovým způsobům chování a jednání, jež natolik škodí, že jsou zakázány i trestním zákoníkem, a ne pouze mravními normami. Vyzrálý člověk podporuje odpovědné způsoby chování u všech lidí bez výjimky, ale zároveň odporuje – a to zásadově, jak nás učí Kristus – těm, jimiž člověk ubližuje sobě samému nebo jiným lidem.

Dorůstat do lásky a ke štěstí znamená vyžadovat od sebe schopnost precizně odlišit toleranci od lásky. To předpokládá odvahu být – v pozitivním významu! – stále více „netolerantní“ k těm formám chování a jednání bližního, jež jsou škodlivé, neboť čím více miluji, tím více mi záleží na osudu těch, kteří bloudí.

P. Marek Dziewiecki

Žrodtlo 7/2009,

překl. –rm-

Exorcista: Dábel je dnes aktivnější než kdykoliv předtím

<http://www.hildegardvonbingen.at/> „Církev musí skončit své velice rozšířené mlčení o existenci pekla a ďábla.“ Požaduje to čestný prezident Mezinárodního sdružení exorcistů pater Gabriele Amorth. Tento největší italský exorcista působí v římské diecézi od r. 1986. Nedávno vyšla v německém vydavatelství Christiana (Kisslegg/Allgäu) kniha s interview o životě tohoto 88letého patera pod názvem „Vzpomínky exorcisty – Můj boj proti satanovi“. Zastává názor, že satanské působení a osvobození od démonické posedlosti nejsou nějakými pozůstatky minulosti. V žádném případě je nesmíme omezovat pouze na Ježíšovu dobu:

„Satan je dnes aktivnější než kdykoliv předtím a pokouší se co největší počet duší vehnat do věčné smrti. I dnes platí pověření Ježíše vyhánět ďábly a uzdravovat. Mlčení Církve o ďáblovi vedlo k tomu, že v zemích, jako je Německo, Rakousko, Švýcarsko, Španělsko a Portugalsko nejsou žádní nebo téměř žádní exorcisté. Ve formaci a vzdělávání v rámci Církve toto téma není na programu. To je důvod, proč velký počet kněží a biskupů už nevěří v ďábla a v exorcismus.“

„Démoni se stali chráněným druhem a na exorcisty se pohlíží málem jako na kriminální živly. Satan se může uprostřed křesťanů Katolické církve pohybovat, jak se mu líbí.“

Okultismus je vstupní branou pro satana.

Pater Amorth výslovně varuje před tím, abychom se věnovali magii, okultismu a spiritismu. To jsou vstupní brány pro satana. Statistiky mluví o 14 milionech Italů, kteří se radí s kartáři a věštcí. Jsou četné případy, kdy se lidé zasvěcují ďáblu. Jen v Itálii se počet satanských sekt odhaduje na více než 800 – každá s 15 až 20 členy.

Papež Benedikt XVI. byl o tom informován. Ještě jako bývalý prefekt Kongregace pro nauku víry přijal sdružení exorcistů: „Měl velmi pěkný proslov, ve kterém náš apoštolát pochválil a povzbudil nás.“ Papež Jan Pavel II. „se velmi často a podrobně vyjadřoval o ďáblu a exorcismu“

70 000 exorcismů

Pater Amorth podle vlastních slov vedl více než 70 000 exorcismů. Počet osvobozených osob nedokáže vyčíslit. Denně jich nebylo více než pět. Ve svém působení se setkal s více než 100 posedlými, které ďábel plně ovládl. Kromě toho zde existovala „týrání od démonů“ Postižený trpěl například nevysvětlitelnými bolestmi, nutkáním klít, neschopností modlit se nebo chodit do kostela. Zkušenost exorcisty:

„Čím déle se ďábel v člověku usazuje, tím jsou hlubší jeho kořeny a tím těžší je potom vysvobození člověka.“ U nejtěžších případů dochází hned na počátku osvobozování k výbuchům násilí takové intenzity, „že potřebujeme šest až sedm lidí, kteří mi pomáhají dostat pod kontrolu reakce posedlého ďáblem“ Asistenti doprovázejí exorcismus modlitbami. Kromě laických pomocníků se na tom účastní i kněží, kteří sbírají zkušenosti. Nevyhnutelným předpokladem osvobození od démonických vlivů je podle Amortha to, aby postižený dokázal odpustit: „Je nemožné osvobodit osoby, které někoho nenávidí a nesnaží se tyto pocity překonat.“

Na otázku, jak ho jeho služba exorcisty změnila, kněz odpověděl: „Výkon úřadu exorcisty mne posílil ve víře, v modlitbě a samozřejmě i v lásce.“

Řím/Kisslegg, 14. 8. 2013 (kath.net/idea) 016 225

Překlad Dr. R. Malý

P. Gumpel: Pius XII. si beatifikaci zaslouží o nic méně a o nic víc než ostatní

19. listopadu roku 1938 italský fašistický režim schválil rasové zákony a dal tak právní podklad deportacím židů do koncentračních táborů. O několik měsíců později nastoupil na Petrův stolec papež Pius XII. Reakci katolické církve na rasové zákony popisuje **O. Peter Gumpel**, německý historik a jezuita, postulátor beatifikační kauzy papeže Pacelliho:

„Především je nutno mít na zřeteli, že Církev vždy vystupovala proti antisemitismu. Ani by to nemohlo být jinak, protože Ježíš Kristus byl žid, Nejsvětější Panna Maria byla židovka, apoštolové byli židé. V celé své tradici Katolická církev židy bránila proti nespravedlivému pronásledování. Pius XI. nařídil svému státnímu sekretáři, kardinálu Pacellimu, aby před možným pronásledováním zachránil co největší počet židů. Kupříkladu byla rozeslána poselství na všechny apoštolské nunciatury ve světě, aby se ujímaly pronásledovaných židů. Někteří z nich pak byli přímo zaměstnáni ve službě Svatému stolci, což přirozeně Mussoliniho velmi iritovalo.“

Navzdory tomu je Pius XII. v souvislosti s židovskou perzekucí dosud kritizován za údajné “mlčení”

„Každý veřejný protest proti Hitlerovi by byl kontraproduktivní a zhoršoval by postavení pronásledovaných. To potvrzují také mnozí židovští odborníci a znalci šoa. Sir Martin Gilbert, přesvědčený žid, prohlásil, že každý protest byl zcela zbytečný. Proto také Pius XII. velmi moudře nic takového neudělal, protože to nebyl

nezodpovědný člověk. To, co naopak Pius XII. zde v Římě, ale také po celé Itálii a v Německu udělal, je poskytnutí úkrytu. Otevřel kláštery a dokonce dispensoval ženské klauzurní kláštery od přísného nařízení, které zakazovalo vstup mužům. Je pro mne tudíž tajemstvím, jak je možné kupříkladu tady v Římě tvrdit, že tento papež nijak nezasáhl. To je antihistorické, neboť věc je naprosto jasná.“

Pro italský list *Avvenire* (15. 11. 2013) nicméně O. Gumpel uvádí, že kritika pochází z kruhů, které nezažily druhou světovou válku, a jsou v zajetí velice osobního pohledu na pontifikát Pia XII. Většina praktikujících židů, zejména z Kanady a USA, není proti beatifikaci papeže Pacelliho, jak dokládají jejich osobní výroky, tvrdí německý jezuita.

Radiovaticana, 20. 11. 2013

Katolička zavražděná v Bangladéši

V muslimském státě Bangladéš v Asii neustává teror proti katolíkům, kteří představují necelé 1 procento obyvatelstva. V Beneedvaru na severu země byla brutálně zavražděna mladá Ovidio Maranda, protože zorganizovala tichou demonstraci proti muslimskému teroru před probíhajícími volbami. Radikální islamisté nechtěli, aby křesťané šli volit. Když tito neposlechli, vtrhli muslimové po volbách do křesťanských domů, některé spálili nebo zničili a 25 katolíků povraždili, mezi nimi obzvlášť krutě Ovidio Marandu.

Nasz Dziennik, 13. 1. 2014

Weltbild je ostudou německých biskupů

Evangelický publicista Peter Hahne se pozastavuje nad tím, že německá Biskupská konference nejenže dosud neprodala nakladatelský podnik Weltbild, který vydával kromě náboženské literatury i pornografii, jak původně slíbila, nýbrž trpí tento skandál i nadále, pornografie je stále v produkci Weltbildu přítomná. Hahne, klade otázku: „Nač katolíci potřebují nakladatelský koncern, který vedle zbožných knih vydává také erotiku?“

Kath. Net, 13. 1. 2014

Ateismus neboli zvrácená vize člověka

Výchozím bodem ateismu je víra v to, že není žádného rozdílu mezi člověkem a zvířetem.

Kdykoliv hovořím s ateisty, pokaždé se pozastavuji nad tím, že žádný z nich nevyvozuje důsledky z historie ateismu. Ateisté vůbec nereagují na nejzjevnější argumenty, které ukazují na iracionalitu jejich systému.

Jejich společným znakem je, že se tváří, jakoby vůbec nevěděli, že právě ateistické systémy dospěly k nejkrutějším diktaturám a největším zločinům v dějinách lidstva. Zdá se, že o genocidách spáchaných ateisty vědí všichni s výjimkou - ateistů. Žádný z ateistů, které jsem potkal, neřekl, že se omlouvá za zločiny spáchané ateistickými politickými systémy.

Ateisté si snad také myslí, že lidé, kteří mají jistotu o existenci osobního Boha, k ní dospěli nějakým losováním, a nikoli rozumovými důkazy a zkušenostmi. Víra ateistů, že člověk vymyslel Boha, je stejně iracionální jako víra v to, že člověk vymyslel člověka nebo že muž vymyslel ženu.

Ateisté rovněž nevěří v zásadní rozdíl člověka a zvířete. Člověk, který věří, že je pouze nejdokonaleji vyvinutým zvířetem v důsledku evoluce, nemá důvod, proč se

ptát, komu vděčí za svou existenci. Objevování Boha je totiž logickým důsledkem objevování člověka. V ateismu je místo pouze pro karikaturu Boha, např. jako „opia lidu“, z čehož plyne, že je v něm místo také pouze pro karikaturu člověka, jenž je jenom „více vyvinutým“ zvířetem. Ateisté a priori předpokládají, že hmota vytvořila samu sebe a postupným vývojem dospěla až k člověku.

Dále ateisté budí dojem, jakoby vůbec nevěděli o schopnosti člověka poznat pravdu a učinit svobodné rozhodnutí, o schopnosti zodpovědnosti, lásky a věrnosti. Věřit, že člověk, který je si vědom sám sebe a je schopen milovat, s čímž se nesetkáváme u zvířat, rostlin nebo minerálů, pochází z neosobního světa a je pouhým důsledkem vývoje hmoty, je totéž jako věřit, že motýl je schopen svými křídly rozbít pancéřovou stěnu.

Ateismus je systém, který nevidí podstatný rozdíl mezi antropologií a zoologií, mezi pudy a svobodou, mezi instinktem a láskou. Ateisté vidí v člověku zvířecnost a ve zvířatech odhalují člověčenství.

Jsou takoví lidé, kteří skutečně vidí v sobě pouze to, co mají společné se zvířaty. Ti se skutečně chovají tak, jakoby museli být otroky instinktů, pudů, hormonů nebo vnějších tlaků. Takoví nejenže nejsou schopni postavit si otázku o existenci Boha, ale ani otázku o sobě samém. Člověk, který přijal ateistický antropologický systém, považuje jednání těch, kteří myslí racionálně, zodpovědně se rozhodují a věrně milují, jako iracionální.

Není tedy nic divného, že pod zorným úhlem takto zkarikované vize člověka společnost budovaná na těchto zásadách vede v praxi k ponížení člověka, zvláště nevinného a slušného. Není náhodou, že ateističtí politikové se více starají o bohaté homosexuální aktivisty než o chudé nezaměstnané, a ateističtí právníci věnují větší péči katům než jejich obětem. Ateistické feministky se více starají o sex než o děti, ateističtí ekologové myslí víc na ochranu zvířat než lidí.

Každý ateistický systém vede k nějaké formě diktatury, neboť ateisté si osobují právo rozhodovat o všem, i o tom, koho je možno legálně zabít a koho má jimi přijatý zákon chránit. Ateismus ale nevede pouze k nějaké formě diktatury, ale

také k jisté formě modloslužby. V marxistickém ateismu byla „bohem“ komunistická strana a její vůdci, v liberálním ateismu jsou „bohem“ pud, rozkoš a peníze. Ateismus vždycky klade něco nad člověka.

Ateisté v minulém století ustanovili kult proletářského kolektivu. V našem století rafinovanými metodami – zejména pomocí jimi ovládaných médií – vyzvedávají „volné“ svazky. Nutno podotknout, že ateisté, kteří toto činí, potvrzují, jak cizí jsou jim principy logického myšlení, když používají logicky rozporné termíny. Ve skutečnosti neexistují žádné „volné“ svazky, podobně jako neexistuje čtvercové kolo nebo modrá zeleň. To, co ateisté prosazují, zejména ve vztahu muž-žena, nejsou svazky volné od svazku, ale svazky volné od odpovědnosti, lásky a věrnosti.

To, co ateismus nabízí jako způsob života, ateisté prohlašují za nejvíce „vědecké“, „racionální“ a „pokrokové“. Ve skutečnosti se ale jedná o opakování archaických a primitivních mýtů o tom, že člověk může být šťastný pouze tehdy, když se kvalitativně nebude svým chováním lišit od chování zvířat. Ateisté prosazují to, co je snadné, a nikoli to, co vede k rozvoji a radosti. Požadují snadný sex místo namáhavé lásky, snadný způsob řízení plodnosti (antikoncepce, prezervativy, potraty) místo zodpovědného rodičovství, snadné „užití si“ místo vážné zodpovědnosti.

Nejhroznějším mýtem ateismu je víra v to, že kdo přestane milovat Boha, začne milovat člověka. Fakta dokazují, že je tomu úplně naopak. Čelná místa na listině největších masových vrahů zaujímají právě ateisté. Není náhodou, že i v naší době ateisté napadají Ježíše, který miloval a učil milovat, ale ne ateistické zločince, a dokonce hledají pozitivní aspekty jejich vražedné činnosti.

Ve světle těchto faktů je zjevné, že největším přežitkem v novověku je teze, že ateismus je projevem racionalismu. Rovněž tak je mýtem přesvědčení, že východiskem ateismu je popírání Boha a nikoli zvrácená vize člověka. „Racionalisté“, „lidé vědy a pokroku“, „humanisté“ – to jsou oblíbené etikety, jakými ateisté titulují samy sebe. V jejich případě se však radikálně potvrzuje zásada, že nikdo není dobrým soudcem ve vlastní záležitosti.

Naprostá většina lidí, které potkávám, se nedá vměstnat do ateistické antropologie. Tito lidé objevují v sobě takové schopnosti, potřeby a touhy, které ateisté ignorují, ale které dokazují, že existuje kvalitativní rozdíl mezi člověkem a zvířetem. Zvířata se chovají tisíce let podle stále stejných schémat a instinktů, ale člověk nemá hranice v rozvoji.

Ateismus přesto zůstává hrozným jevem. Člověk totiž představuje pro sebe samotného největší ohrožení ve dvou případech: tehdy, když uvěří, že se neliší od zvířat, a tehdy, když uvěří, že je rovný Bohu.

P. Marek Dziewiecki,

Frona, 16. 11. 2013,

zkrácený překlad Dr. Radomír Malý

Omyly na téma Bible

Stává se, že když někdo bojuje proti nějakému omylu, sám upadá do omylu. Dnes například mnoho katolíků ve snaze čelit protestantské herezi, jež staví doslovný výklad Písma sv. proti katolické nauce, upadá do jiných omylů neshodných s učením Církve. Nejrozšířenější jsou tyto názory:

Písmo sv. není neomylné, pokud se vyjadřuje na témata historická, geografická, přírodopisná a biologická. Zastánci tohoto pohledu vycházejí ze správného předpokladu, že Bible je průvodcem na cestě víry a morálky a nikoli příručkou historie, geografie nebo biologie, avšak mylně se domnívají, že mimo otázek striktně náboženských může podávat i nepravdivé informace. Tento názor byl nejednou odsouzen Učitelským úřadem Církve. Dekret Sv. Oficia „Lamentabili” z roku 1907 např. odsoudil tento názor: *„Božská inspirace se nevztahuje na veškeré knihy Písma sv. tak, aby každá z jeho částí byla zbavena sebemenšího možného omylu.”* (čl. 11). Papež Benedikt XV. odmítl mínění, jež předpokládá, že

Boží inspirace Písma sv. se omezuje pouze na náboženské otázky, ale v problematice světských nauk „Bůh připouští slabost pisatelovu“ Potvrzuje odvěkou nauku Církve, že *„Božská inspirace se vztahuje bez výjimky a rozdílu na všechny části biblických knih a žádný omyl se nemůže dotknout inspirovaného textu(...)“* („Spiritus Paraclitus“). Pius XII w encyklice „Humani generis“ učí: *„Jsou totiž takoví, kteří drze překrucují definice I. Vatikánského koncilu o Bohu jako vlastním autoru svatých knih a vyznávají názor, mnohokrát již odsouzený, jakoby Písmo sv. nemohlo obsahovat omyl pouze v tom, co se týká Boha nebo věcí týkajících se morálky a náboženství.“* (čl. 17). Katechismus bl. Jana Pavla II. zase opakuje podle konstituce „Dei Verbum“ II. vatikánského koncilu: *„Protože tedy všechno, co tvrdí inspirovaní autoři neboli svatopisci, se musí považovat za tvrzení Ducha Svatého, je třeba uznat, že knihy Písma sv. učí spolehlivě, věrně a bez omylu pravdu, kterou chtěl mít Bůh zaznamenanou pro naši spásu“* (čl. 107).

Někdo ale řekne: „Jaký to má význam, jestli se Písmo sv. mýlí nebo nemýlí v otázkách netýkajících se víry a morálky, když není jeho cílem učit nás historii, přírodopisu nebo zeměpisu?“ Má to velký význam. Rozdělovat texty Písma sv. na ty, které se vyslovují na téma náboženství a morálky a na ty, které se týkají historických, zeměpisných nebo biologických údajů je velice nebezpečné. Někdo může např. zpochybňovat potopu, zničení Sodomy a Gomory, panenské početí Kristovo nebo i zprávy o smrti Páně, neboť tady se Bible dotýká historie (proces Ježíšův), přírodovědy (potopa) nebo biologie (početí Krista), proto prý netřeba tato sdělení chápat jako neomylné skutečnosti. Na těchto a jiných příkladech je zřejmé úzké spojení pravd víry a zásad morálky s informacemi historickými, přírodopisnými a biologickými. Když např. Písmo sv. říká, že Desatero bylo dáno na hoře Sinaj (a ne na Mont Blancu), týká se to sice zeměpisného faktu, ale má zároveň i náboženský význam. Oddělovat tedy sféry víry a morálky, v nichž se Bible vyslovuje neomylně, od jiných oblastí, v nichž údajně se inspirovaní autoři mohli mýlit, je proto něčím umělým, křečovitým a potažmo zpochybňujícím víru v neomylnost Písma sv. jako takového.

Dalším široce rozšířeným omylem je teze, že Písmo sv. nelze interpretovat doslovně, neboť obsahuje mnoho mýtů a legend. Stoupenci tohoto názoru

v úmyslu čelit protestantské doslovné interpretaci Bible, která zpochybňuje některé katolické pravdy, však někdy upadají do ještě větších bludů než protestanté. Je tomu totiž přesně naopak. Naprostá většina pravd a zásad obsažených v Písmu sv. je interpretována Učitelským úřadem Církve doslovným, a ne metaforickým způsobem. Katolická církev doslovně předává mj. učení Bible o tom, že:

naši první rodiče zhřešili a tím ztratili pro celé lidské pokolení Boží slávu, poznamenali naši přirozenost hříchem a jeho důsledky;

Pán Bůh je Stvořitelem nebe a země a všech věcí;

existují dobří andělé, kteří slouží Pánu Bohu, pečují o nás a chrání nás;

Pán Bůh je spravedlivým soudcem, který dobré odměňuje a zlé trestá;

existuje satan jako osobní duchová bytost, která spolu se svými démony nás pokouší, svádí a navádí ke hříchu;

zatvrzelí hříšníci přijdou do věčného pekelného ohně;

Pán Ježíš konal opravdové zázraky;

Pán Ježíš byl zabit pro naši spásu a skutečně vstal ve svém těle třetího dne z mrtvých;

při poslední večeři Spasitel opravdu proměnil chléb a víno ve své Tělo a svou Krev;

modloslužba, okultismus, lež, vražda, cizoložství, smilstvo, homosexualita, prostituce, podvod, úplatkářství a krádež jsou hříchy a ohavnosti v Božích očích;

Samozřejmě některé úryvky Písma sv. interpretuje tradice Církve více obrazně než doslovně (např. jablko v ráji při pádu prvních lidí, šest dní stvoření světa nikoli jako astronomické dny, nýbrž blíže neurčené časové celky, slova Kristova o useknutí ruky a vyloupnutí oka apod.), jde však spíše o výjimku než o pravidlo. Mnohokrát ale Církev odsoudila metaforické chápání některých úryvků Bible a vysvětlila, proč je nutno rozumět jim doslovně. Tak např. vyjádření Papežské biblické komise 30. 6. 1909 říká, že tři první kapitoly knihy Genesis obsahují skutečné historické události. Řadit Bibli k velkému souboru bájí a mýtů plodí četné hereze, které relativizují Boží slovo v otázkách víry a morálky. Takový postoj je mnohem nebezpečnější než hereze a bludy, které ve sféře interpretace Písma sv. hlásají fundamentalističtí protestanté. Jestli z principu nemáme chápat Bibli doslovně, potom co brání, abychom nezačali ospravedlňovat např. homosexualitu („Ach, ano, Písmo odsuzuje homosexuální soužití, ale to přece nelze chápat doslovně... ”)?

Mějme proto Písmo sv. v úctě a věřme v jeho absolutní neomylnost, nepokládejme ho za nějaký velký soubor legend a bájí, uznejme jeho integritu a celistvost. A hlavně: čtěme Písmo sv., především jeho katolické vydání s odpovídajícími komentáři a vysvětlivkami.

Miroslav Salwowski,

Fronda 13. 9. 2013,

zkrácený a upravený překlad Dr. R. Malý

Nakladatelství Řád

(P. Ing. K. Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2, tel. 728 250 679)

Vydalo a zašle. Poštovné neúčtuji. Při odběru nejméně 10 publikací sleva 20 %.

1) Alfons z Liguori: „Úvahy o řeholním životě“	Kč 90,-
2) P. K. Dachovský: „Sv. František Xaverský“. Životopis.	65,-
3) P. K. Dachovský: „Sv. Norbert“. Životopis.	50,-
4) P. K. Dachovský: „Sv. Gianna Berethe Molla“ Příběh lékařky, která odmítla interrupci, ačkoliv věděla, že při porodu zemře.	35,-
5) MUDr. John Grady: „Interrupce - ano nebo ne?“
Důvody proti interrupcím.	10,-
6) P. K. Dachovský: „P. Paul Marx OSB“
Životopis aktivisty proti interrupcím.	30,-
7) Zpovědní zrcadlo	1,-
8) P. K. Dachovský: „Cestou k Bohu“ První informace o Bohu a Církvi.	10,-
9) P. K. Dachovský: „Sepnuto duhou“. Náboženské básně.	50,-
10) Časopis „Řád“ Časopis pro obranu nenarozeného života, informace z Církve, katolická literatura. Vychází 3 x ročně. Výše předplatného dobrovolná.	
11) P. K. Dachovský: „Podle řádu Melchizedechova“ Náboženské básně.	25,-
12) P. K. Dachovský: „Pod rozstříleným praporem je krásy dost“ Náboženské básně.	50,-
13) Stella Lilley: „Život s utrpením“ Úvahy o sv. Padre Piovi.	9,-
14) Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“ Náboženské básně.	9,-

15) P. K. Dachovský: „Sv. Karel Boromejský“. Životopis.	65,-
16) Marie Dolistová: „Paní Zdislava z Lemberka“. Životopis a poéma v češtině, polštině, němčině, lužickosrbštině, angličtině a esperantu.	80,-
17) P. K. Dachovský: „Sv. Alžběta Durynská“. Životopis.	45,-
18) P. K. Dachovský: „V srdci Londýna“	
Novela ze života emigranta z roku 1986	80,-
19) P. K. Dachovský: „Sv. Martin“. Životopis.	60,-
20) P. K. Dachovský: „Sv. Vincenc de Paul“. Životopis.	95,-
21) W. Herbst SDS: „Nové předpisy o odpustcích“	20,-
22) SM Remigie Češíková SCB: „Matka Vojtěcha“. Životopis Matky Vojtěchy Hasmandové, boromejky vězněné 8 let pro víru.	99,-
23) P. K. Dachovský: „Sv. papež Pius X.“ Životopis.	74,-
24) František Lazecký: „Mozartiana“ Mozartovské básně s barevnými ilustracemi Reného Jana Kühmeiera. Česky a německy.	130,-

OBJEDNÁVKA

Adresa odběratele:

Počet kusů:

1	7	13	19
2	8	14	20
3	9	15	21
4	10	16	22
5	11	17	23
6	12	18	

Anotace

František Lazecký: Mozartiana/Mozartovská – Praha, prosinec 2013.

Dvojjazyčné vydání, německo-české, z díla významného básníka zakotveného v křesťanské víře. Kniha obsahuje díla: Mozartovská a Zastavení pod jeřabinou. Bibliofilské vydání v nákladu 500 výtisků přeložil do němčiny a editorsky zpracoval profesor Jan Kühmeier ze Salcburku, který se zaměřuje, v rámci uměleckého překladu, na českou poezii dvacátých let (František Lazecký, Ivan Slavík, Josef Suchý). Dílo je doplněno ilustracemi typografa a knižního grafika René Jana Kühmeiera, syna překladatele. Knihu vydává křesťanské nakladatelství Řád, P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2, kde je možno knihu objednat.

ISBN 978-80-866-7331-8, flexovazba, rozsah 64 stran, formát B/5, cena: 130,- Kč.

Kontinuita podvodů

Euring Dr. Bohumil Kobliha

V novoročních ekonomických předpovědích mne nejvíce potěšila televizní zpráva (ITV), že v roce 2020 britská ekonomie předhóní německou a všechny ostatní a bude baštou všestranných úspěchů. Ne že bych to Británii nepřál, ale nesrovnává se mi to s obavami konzervativců, že se Skotsko trhne od koruny a že o podobném uvažuje i Irsko. A to nepřipomínám plán silně excentrického pana primátora Londýna Borise Johnsona. Ten přece chce osamostatnit Londýn jako autonomní entitu, ne-li jako republiku!

Můžeme se ale podle předpovědi ekonomů, jako bývalo v rozjařených dobách kom-socialismu, kdy se pělo, že „*bude nám všem líp a líp....*“, poněvadž kráva Jelena nadojila 54 litrů plnotučného mléka, atd. atd... až se to vše najednou poroučelo.

Británie mi nepříjemně začíná zavánět nátěry kulis páně Potěmkina.

V papírovém optimismu ale není Británie sama. Amerika se rovněž chystá, že to všem natře. Automobilový průmysl se prý rozmáhá. Nechci být satiricky kritický, ale jak do toho zapasovat současnou novinku, že italský Fiat, který měl 41 % Chryslerových akcií, zakoupil zbytek a je teď sedmou největší automobilkou světa. To nesevčí o tom, že americký Detroit, centrum automobilismu, je opravdu na cestě ke své bývalé slávě.

Poctivý Američan by mohl mít radost, že nezaměstnanost klesla ze 7,8 % na 7,0 %, což je nejnižší stav za posledních 5 let atd., leč pozitivní pocity nám zakalují skutečnost, že cifry jsou dosaženy jiným kvalifikováním, kdo je a kdo není nezaměstnaný. Totiž do „zaměstnaných“ se nejnověji počítají ti, kteří dostávají podporu v nezaměstnanosti (viz Irwin Stelzer, The Sunday Times z 20. 12. 2013)! Tak se švihnutím administrativního proutku dosáhl pokles nezaměstnaných. Jistě barnumský geniální.

Ejhle, štempl na tvrzení, že statistikou lze dokázat všechno!

Nepřipomíná nám to blahé dny socialismu, kdy jsme jásali nad vším? A jak se životní úroveň zvyšovala poklesem cen elektrických lokomotiv?

V Americe šéf FEDu Ben Bernanke předal žezlo Janet Yellen (Janičce Jelenové), která už byla schválena senátem. Prý se ale předem dohodli, že dají pokličku na další tištění dolarů. „Poklička“ v dolarovém vyjádření bude, že **QE3** (Kvantitativní ulehčení – dle Keynesiánské medicíny) bude pokračovat, ale místo dosavadních 85 miliard dolarů měsíčně, se bude tisknout navíc jen 75 miliard dolarů za měsíc. Krásný trik, že!?

Co pozitivně víme, že Obamova popularita stoupla jako kámen plovoucí na vodách Orinoka. Jeho politika byla nedoceněna a nesouhlas s ní se vzedmul ze 42 % na 54 %. Tedy přece něco v USA stoupá. Bez odvahy se dá soudit, že k tomu přispěl jeho plán zdravotního pojištění tzv. Obamacare, na který značná část pojištěnců bude doplácet.

Ještě že se Američané mohou srovnávat s EU, kde nezaměstnanost je stále nad 10 % díky smělému řízení ekonomiky napoleonskými triky paní Merkelové ve prospěch této „Čtvrté říše“

Kdo chce, může si vždy ještě zacpávat uši či se dívat, jak v kádích řízených ekonomik lapají kapři po vzduchu. Kádě vždy byly a jsou předstupněm konce kaprů v živé podobě.

A tak je nejlépe obrátit se k sexu. Ten stále táhne. „Sex sells“ – sex prodává. Sex je stále výborný prodejní artikl. V poslední době se dostavuje objev, že forma rodiny je passé.

Feministky oslavují krásu spojení dvou žen a pro mužské prý není nic lepšího než se potěšovat vzájemně. Ne že by šlo o něco nového Už staří Římané, jako světovládci přišli na tento způsob zábavy. Dnes se tím směrem mluví o svobodě GENDERU, jednotě lidského druhu, kdy se přestává rozeznávat různost pohlaví. Detailně se této otázce věnuje **ŘÁD** v čísle 3/2013. Řád obětavě vydává neúnavný ochránce nenarozeného života P. ing. Karel Dachovský.

Když se homosexualita (zábavy genderu) koncem věčného Říma rozšířila do legií, byl to začátek konce světovlády. Ani proti tomu, jako proti ničemu v historii, nemám námitky. Historické lapsusy tu jsou pro naše poučení a vylepšení našich cest. Může zde být dokonce naše nejnovější naděje, poněvadž, když se svoboda

kultura „genderu“ rozšiřuje s oficiálním požehnáním do US armády, letectva a námořnictva, celý svět si bude moci za čas oddechnout od samozvaných policistů světa. Američané budou mít svých starostí dost a problémů nad hlavu jako v tom světovládném starém Římě.

Samozřejmě, že každý člověk má právo na kapičku štěstíčka a požitků pozemských, ale jde jen o to, zda svoboda „genderu“ je tou cestou ke spokojenosti.

Dle mého celoživotního poznání, že život je zkouška duše v obtížných podmínkách hmoty (viz moje kniha „Konec věku příběhů“), Stvořitel dal do vínku svého díla organicky strukturovaný pořádek – **Řád**. Řád je u základu existence a života. **Život** vyšších druhů – a tedy samozřejmě i nás lidí – je dán spojováním dvou různých pohlaví v lásce. To všichni víme.

Kdyby existence „genderu“ byla výhodná a užitečná, Stvořitel by nás všechny udělal jako hermafrodity. Leč to se nestalo. Kdo nepochopí existenci v řádu, je likvidován autoregulačním systémem. Je jen smůla, že někomu tohle uniklo a z dezorientace si dělá cestu zkoušky obtížnější. Je nasnadě, že škála krásy života, včetně skutečné lásky a radosti z dobrého rodinného života, mu odteče.

To je ale jeho osobní věc. Je naprosto scestné si stěžovat a nás ostatní se snažit zatahovat do jeho chápání sexu, natož nás obviňovat z nepochopení.

Londýn, 7. 1. 2014

Z modlitební stráže pana Pletánka u porodnice u Apolináře v Praze

Ze zvukového záznamu u Apolináře 12. 7. 2005

Procházející lékař (MUDr.): „Slyšel jsem pana kardinála na Velehradě, že máte být tolerantnější. To nejste.“

Miloslav Pletánek (P.): „A k čemu máme být tolerantnější? Ke zlu?“

MUDr.: „Ke všemu, protože odrazujete občany od církve.“

P.: „Pane doktore, já bych neřekl. Katechismus jasně říká, že potrat je vražda. Je podle vás správné, aby se zloději neříkalo, že je zloděj?“

MUDr.: „Tohle to jsou vaše naučené fráze. Ale pravdou je to, že se církev stává okrajovou záležitostí ve společnosti, díky vám. Jste výstřední, militantní, netolerantní. Nejste ochotni prostě diskutovat na nějaké platformě, která má nějaký význam.“

Katechetka a učitelka Majka (U.): „Diskutovat jsme ochotni, ale nejsme ochotni ustoupit od příkazu „Nezabiješ“ To nemůžeme.“

P.: „A co pan kardinál všechno řekl?“

MUDr.: „Pan kardinál řekl, že má církev víc vycházet vstříc lidem, kteří podstupují potraty, že spíš se jim má vysvětlovat situaci.“

P.: „Budete to dělat vy za nás?“

MUDr.: „Já to dělám. Já dělám jen porodnictví.“

P.: „Uzel se prozradil, že potraty se přenechávají mladým lékařům. Tady se dělají dva až tři potraty týdně. To znamená, že vy to neděláte. Vy víte, kdo to udělá.“

MUDr.: „Já nic neurčuje.“

P.: „Pokud se podílíte na potratech?“

MUDr.: „Já nic neurčuju.“

P.: „Kdo to určuje?“

MUDr.: „Já nejsem na gynekologii. To je věc gynekologická. Já jsem porodník.“

P.: „Dobře.“

MUDr.: „Matka žádá o přerušení těhotenství. Nikoli ten lékař.“

P.: „Rozmlouvají to nějak lékaři matce, aby to neudělala? Nebo plní jenom její přání?“

MUDr.: „Oni s nimi mluví. Ale pokud je někdo rozhodnut, tak je nikdo nepřesvědčí.“

P.: „Já odtud odejdu, pokud v nemocnici budeme moci mít informační letáčky.“

MUDr.: „Dejte si sem, co chcete. Ale tohleto odrazuje lidi od církve.“

P.: „To je dobře, že nám to dovolíte. Můžete nám to dát písemně?“

MUDr.: „To musíte požádat ředitelství nemocnice.“

P.: „Dobře. Já jsem ochoten tedy odsud odejít, když tady budu moci mít letáčky Hnutí pro život, aby byly matky odrazovány od...“ (lékař mu zase skočil do řeči)

P.: „Přestanou se tedy taky zabíjet děti umělým oplodněním?“

MUDr.: „Jak to? Umělým oplodněním?“

P.: „Já vám o tom dám informační letáček.“

MUDr.: „Mně nic nemusíte dávat.“

P.: „Vy jste říkal před chvílí, že jste ochotni diskutovat a teďka najednou nejste ochotni diskutovat.“

MUDr.: „Máte na mysli klonování? To se tady nedělá.“

P.: „Nemluvím o klonování. Mluvím o umělém oplodnění.“

MUDr.: „Co je špatného na umělém oplodnění?“

P.: „Vy neznáte katechismus katolické církve?“ (Pan doktor o sobě tvrdil, že je katolík, neboť chodí 1x ročně ke zpovědi.)

MUDr.: „To je právě ta militantnost, kterou chce kardinál odstranit, protože...“

(P. mu skáče nevěřícně do řeči.)

P.: „Odstranit z katechismu?“

MUDr.: „No samozřejmě.“

P.: „Odstranit články víry z katechismu?“

MUDr.: „To jsou militantní názory, které prostě neobstojí v tomto světě.“

P.: „Jak to víte, že pan kardinál chce něco odstranit z katechismu?“

MUDr.: „To já nevím, jestli něco chce. Prostě nabádá, aby se postupovalo tolerantně. A vy jste proti tomu.“

P.: „Je pan kardinál ještě vůbec křesťan?“

MUDr.: „No samozřejmě. Byl tady, vysvětil nebo požehnal tady tu kapli. To je velice rozumnej člověk, velice rozumnej.“

P.: „Pro svět, možná, my jsme blázni.“

MUDr.: „Vy nejste blázni, vy zastáváte názor, kterej by se hodil tak zhruba před 100 lety a ne do této doby.“

U.: „Příkázání „Nezabiješ“ platí pořád stejně.“

MUDr.: „To jsou prostě vaše naučený fráze.“

P.: „Jaké naučené fráze? Desatero platí pořád stejně. Už více jak čtyři tisíce let.“

MUDr.: „Proč tedy nemluvíte s lidmi na nějakých shromážděních? Udělejte besedy s občany. Ale tady stát?“

P.: „Mluvíím s těmi lidmi, když mají zájem, tady u nemocnice. Tak jako s váma.“

MUDr.: „To je zbytečný, protože dneska je tendence, že musíte vyhovět pacientovi.“

P.: „Ale vy nemusíte vyhovět pacientovi. Vy jste přece přísahal Hippokratovu přísahu. A jestli je to proti vašemu svědomí, tak ty děti té matce nemusíte přece zabíjet. Neházejte to všechno alibisticky na ty ženy, že ony si to přejí. Ony jsou pod tlakem.“

MUDr.: „Otázka je, co je zabíjení. Prostě o tom se neustále diskutuje. To je, kdy vlastně existuje život a kdy ne. Ve stadiu bychom o tom mohli mluvit hodiny.“

P.: „Věda a genetici říkají, že život začíná od početí.“

MUDr.: „No, to není tak jednoznačný názor.“

P.: „A když se podíváte na film „Němý výkřik“, o kterém...“

MUDr.: „Já jsem těch filmů viděl hodně. Švédský?“

P.: „Natočil ho Bernard Nathanson. Je to bývalý ředitel největší potratové kliniky na světě v New Yorku. Stal se katolíkem, přestal zabíjet děti a hlásá, že by se děti neměly zabíjet.“

MUDr.: „Zkuste sem dát nějaký ty letáčky a přestaňte tady stát, protože to nemá žádnou cenu. Jenom to naštve víc lidí. Opravdu mi věřte.“

P.: „Aspoň je to nutí přemýšlet.“

MUDr.: „Opravdu mi věřte. Neudělali jste nic. Ta frekvence těch potratů, který tady jsou, se absolutně nezměnila.“

P.: „Vidíte! A ze začátku, když jste mě přišel přemlouvat a lákal od nemocnice, tak jste říkal, že se tady žádný potraty nedělají!“

MUDr.: „Výjimečně, výjimečně. To nevím. Kde jste slyšel ty tři potraty týdně?“

P.: „Říkali nám to vaši zaměstnanci.“

MUDr.: „Já o to tedy nevím. Je to výjimečně. Víceméně se tady dělají přerušení těhotenství, když je to dítě postiženo závažnou vrozenou vadou, kdy je neslučitelná se životem. To vy také prostě odmítáte. Já jsem o tom mluvil x-krát s lidmi z církve. Prostě, oni v tomto směru, oni říkají, ano, tady jsme ochotni k toleranci.“

P.: „Kterí lidé to říkají?“

MUDr.: „Budu teď operovat řádovou sestru, s kterou jsem x-krát mluvil.“

P.: „To víte, když mi půjde o život a budu vědět, že mně budete operovat, tak bych vám to možná taky řekl.“

MUDr.: „Jaký význam to má, když někdo nosí plod, který není života schopen a po narození stejně umře?“ Je to etický, aby se ta žena devět měsíců traumatizovala, že to dítě stejně umře?“

P.: „Je to etický, to dítě zabít před narozením? Protože ta žena se stejně bude traumatizovat tím, že vlastně zabila své dítě? Existuje postpotratové trauma. Vždyť to víte!

MUDr.: „No, ale tohle, to. Přece se vžijte do té situace.“

P.: „Ta žena tomu dítěti dala šanci. A to dítě stejně po porodu zemře, takže ta žena má čistý svědomí, že to dítě nezabije.“

MUDr.: „Vy žijete prostě v nějakém jiném světě! Dneska je ten svět někde úplně jinde. Vy se musíte přizpůsobit tomuto světu, kterej teď žijeme a ne před sto lety. Jestliže má to dítě nevyvinutou hlavu, já nevím, proč má žena nosit takovej plod.“

P.: „O kolika procentech žen tady, pane doktore, mluvíte?“

MUDr.: „Je to asi jedno procento žen.“

P.: „Ale my jsme tady kvůli těm ženám, co sem jdou svévolným umělým potratem zabít své děti, dvakrát až třikrát týdně.“

MUDr.: „To není pravda. Já nevím. Kde jste to slyšel?“

P.: „Tak vydejte nějaké oficiální stanovisko.“

MUDr.: „Já nevím. Kde jste ta čísla slyšel?“

P.: „Říkali mi to zdejší zaměstnanci.“

MUDr.: „Já tedy nevím. Který?“

P.: „Já vám je udávat nebudu. Pak by měli problémy v zaměstnání.“

MUDr.: „Ale neměli!“

P.: „To známe, jak to v naší zemi chodí.“

MUDr.: „Zamyslete se nad tím, protože tohle to, co vy tady děláte, nemá prostě žádný význam a jenom diskreditujete církev.“

P.: „Ještě vám řeknu jednu věc, že člověk, který nenávidí, že tady stojíme a který se na potratech účastní, se nám osobně přiznal, že se to tady dělá dvakrát až třikrát týdně. Je to potvrzený z několika zdrojů.“

MUDr.: „Tady je hlavně porodnice. Tady se ročně rodí čtyři tisíce dětí.“

P.: „To my víme a toho si vážíme. Ale nemůžete sedět na dvou křeslech! Na jednu stranu rodit a na druhou stranu zabíjet. Jakou důvěru má mít žena k člověku, který je na jednu stranu schopen takových hrozných činů?“

MUDr.: „To prostě, ten váš termín zabíjet, to prostě nerad slyším.“

U.: „Dneska se například místo slova krádež používá slovo tunelovat.“

MUDr.: „Vy prostě máte jedny naučený fráze, který pořád používáte.“

P.: „Vy také pořád říkáte jedno a to samé. Jestliže je pravda jenom jedna, tak ji nemůžu říkat v různých obměnách.“

MUDr.: „Kardinál Vlk, to není váš člověk, kterého vy jako akceptujete? To není šéf církve tady v tomto státě?“

P.: „Víte, kolik bylo v historii církve špatných papežů?“

MUDr.: „Koho tedy posloucháte?“

P.: „Především Boha. (Jan Pavel II. Říkal: „Pokud nějaká vláda – církev je také vláda – schválí zákon, který odporuje víře, jsou křesťané povinni vznést proti němu námitky a neřídit se jím.“)

MUDr.: „Vy to tady máte jako zaměstnání, nebo jak to tady máte?“

P.: „To není zaměstnání, to je poslání, to je služba. Vy jste posledně říkal, že nám poslanec Karas musí asi za to platit.“

MUDr.: „Karas teď vypad, protože nerespektuje, jaká je nálada ve společnosti.“

P.: „Kdyby nás platil, kdyby skutečně propadl, tak by nás neměl z čeho platit, že jo. Takže to nebude asi tím, že by nás platil.“

MUDr.: „Já nevím, já to prostě nechápu, tohle to.“

P.: „To je víra, to je přesvědčení.“

MUDr.: „To je militantní víra. To není víra. Já mám víru v sobě a neukazuji ji na veřejnosti.“

P.: „A co to je za víru, když ji máte jenom v sobě a přitom jste schopen tolerovat zabíjení dětí?“

MUDr.: „To je prostě ukazování a předvádění.“

P.: „To narážíte na to z Bible, jak se ti farizejové modlili na nárožích?“

MUDr.: „No, no, no.“

P.: „Jenomže to tehdy byla taková doba. Ty lidi za to tehdy chválili, ale nás tady nikdo za to nechválí. Bible se často vytrhává z kontextu.“

MUDr.: „Prostě se nad tím trochu zamyslete. Ve společnosti se tohleto už nebere, opravdu ne.“

P.: „To přece neznamena, že když většina společnosti něco nebere, že to musí být okamžitě správný.“

MUDr.: „No, dobře. Čemu vy tady prospějete. Jste tady asi rok.“

P.: „Jsem tady deset měsíců. Tak mi dejte svůj e-mail a já vám pošlu svědectví od této nemocnice a naše zážitky, který tady jsou. Mně se taky mockrát stalo, že za mnou přišel pacient, abych se za něj pomodlil. Přišel za mnou i otec budoucí maminky, abych se za ní modlil. Chodí tady rodičky a prosí mě, abych se za ně pomodlil, aby se jim narodilo zdravé dítě.“

MUDr.: „Dejte sem nějaký letáčky. My je klidně dáme i na oddělení gynekologie. Ale tohle tady nemá žádný smysl.“

P.: „Pane doktore, když vás tak poslouchám, jak chcete být otevřen světu, tak mě to utvrzuje v tom, že tady budu stát a budu se modlit dál.“

MUDr.: „Jen si tady stůjte. Ale vaše působení tady nemá žádný smysl.“

P.: „Děkuji vám, že jste s námi slušně mluvil. Nashledanou.“

Informace o přirozeném plánování rodičovství –
o symptotermální metodě podá

Liga pár páru

David a Michaela Prentisovi

Fügnerova 143/9

272 01 Kladno

Tel.: 312 686 642

www.lpp.cz, lpp@lpp.cz

Pomoc těhotným ženám

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

150 00 Praha 5

Tel.: 603 976 231

<http://prolife.cz>

<http://svobodavolby.cz>

Recenze

RNDr. Petr Benda

V roce 1983 vyšla v USA knížka Petera Kreefta „Ach, ten Sokrates...” s podtitulem „Netradičně o umělých potratech“ Do češtiny ji pro Hnutí pro život ČR přeložil RNDr. Václav Frei v roce 2008, kdy také u nás vyšla.

Kniha je stavěna na třech imaginárních rozhovorech Sokrata: na gynekologii, na shromáždění filozofů a v psychiatrické ordinaci. V podstatě při těchto dialogích jde o přesvědčení odpůrců potratů, včetně jejich realizátorů, že jde o zabití „osoby“, tedy o vraždu sice ještě nenarozeného, ale už člověka. Jde o tři různé pohledy na potrat a o snahu Sokrata vyvolat v diskutujících pochybnosti o jejich správnosti a vštípit jim názor, že je to, ať se jim to líbí či nelíbí, „osoba“ a že výsledkem potratu je vražda.

Autor tam neříká nic o tom, že projevem života je látková výměna a že ta probíhá od početí. Nicméně logicky dokládá, že od početí jde o samostatný život, který má svá práva na existenci a ochranu a jeho násilné ukončení se pojmenovat jinak než vražda nedá.

Je to velmi čtivá knížka. Myslím si, že nemalý podíl na tom má výborný překlad Dr. Václava Freie. Je to ukázka aktivního boje Hnutí pro život ČR za ochranu počatého života.

František Lazecký – básník „čistého srdce a čistého vidění“

Lukáš Průša

V roce 2013 vydalo pražské nakladatelství Řád svazek **Mozartovská** Františka Lazeckého. Kniha obsahuje německo-české vydání básnických dvou děl, a to cyklu **Mozartovská** z básnické sbírky **Jenom vzlyk temnot** (1971) a bibliofilii **Zastavení**

pod jeřabinou (1982). Překladačem Lazeckého básní do němčiny je Jan Kühmeier (*1943), translatolog českých křesťanských básníků, jež byli za minulého režimu umlčeni. Svazek Mozartovská vychází mimo jiné k 70. výročí překladatelova narození.

František Lazecký (1905-1984) byl křesťanský básník, prozaik, literární kritik, esejista, překladatel a autor knih pro děti a mládež. Pochází ze Slezska, narodil se v Tísku u Bílovce v křesťanské rodině. Studoval na státní vyšší hospodářské škole v Opavě, kde vydával časopis Oheň (1923-1925). Lazecký byl dále redaktorem časopisu Řád, který vycházel v letech 1932-1944. Vytvořil poměrně rozsáhlé literární dílo, které bylo vydáno jen částečně. Básníková prvotina **Krutá chemie** (1930) je ovlivněna expresionismem, zejména dílem Georga Trakla. V básnické sbírce **Kříže** (1934) je patrné určité zklidnění, objevuje se v ní motiv pozemské lásky, jež je úzce spjata s láskou duchovní. Ke konci 30. let 20. století, pod vlivem ohrožení národní existence, hledá Lazeckého poezie inspiraci v jistotách domova a rodného Slezska, a to především v básnické sbírce **Odění královské** (1937). Ve stejném desetiletí vydává autor dvě esejistické knihy – **Pro mou zemi** (1936) a **Vladaři** (1938). V roce 1939 vychází Františku Lazeckému kniha próz **Studna v selském dvoře**. Klíčovým tématem této knihy je umělcův návrat k duchovním tradicím rodného kraje. Básnickou skladbou **Vězeň** (1940) se Lazecký dodatečně přihlásil k máchovskému výročí. V roce 1944 vydal pět smutečních zpěvů pod názvem **Malé rekviem**. Toto dílo je ovlivněno osobností sv. Františka z Assisi a tento vliv je patrný i v básnické sbírce **Bratr svět** (1947). Po roce 1948 se František Lazecký na delší dobu ve vydáváním svých děl oficiální cestou musel odmlčet, ale přesto to nebylo období, které by bylo pro jeho umělecký vývoj ztracené. I nadále vede se čtenáři literární diskurs a ve své tvorbě se vrací k folkloristickému bohatství rodného kraje v knihách **Kaliny a maliny** (1960), **Kvítko ze skleněné hory** (1972), **Černá princezna a ptáček Konipáček** (1975), **Sedm Janků a drak Sedmihlav** (1977), **Malinový chodníček** (1979) a **Dukátová stařenka** (1983).

Lazeckého básnická tvorba vrcholí v 70. letech 20. století. V letech 1956-1958 básnicky ztvárnil život Antonína Dvořáka od jeho narození přes zasvěcení hudbě až po skladatelovu smrt. Básnická skladba vyšla pod názvem **Má paní hudba** (1970). Stejně vysokou uměleckou hodnotu mají básnické sbírky **Jenom vzlyk temnot**

(1971) a **Hledání klíčů** (1971). Zůstane trvalou zásluhou odvážných a obětavých přátel Františka Lazeckého, že umožnili alespoň v malém rozsahu publikaci jeho veršů v pobočce ostravských bibliofilů i jako cvičné práce ostravských tiskařů. Díky jim byly publikovány např. práce **Přátelství s jalovcem** (1977), **Moje klenotnice** (1980), **Zastavení pod jeřabinou** (1982), **Osudná píseň** (1983), **Mamince na hrob** (1984), **Člověk dvacátého století** (1984), **Světlaný** (1985), **Na mořském břehu** (1985), **Tam u živých vod** (1988), **To krásné jaro** (1988). Po roce 1989 začaly Lazeckého texty vycházet oficiálně. P. ing. Karel Dachovský vydal ve svém nakladatelství Řád svazky **Století za stoletím. Básně. Vánoce. Velikonoce. Duch svatý** (1991) a **Vladaři** (1991). Václav Halat pro Kulturní sdružení Bezručův kraj připravil k vydání **Křížovou cestu** (1990), **Poému o lidském srdci** (1997), **Krutou chemii** (1999) a **Slovo nikdy** (2000). V roce 2006 vyhlásilo pražské nakladatelství Řád Cenu Františka Lazeckého pro soudobé básníky.

Básnický cyklus deseti básní **Mozartovská** tvoří první část stejnojmenného svazku Františka Lazeckého. Básnické texty jsou věnovány životním osudům a dílu Wolfganga Amadea Mozarta. Básně jsou plné dětí, světla, slunce, hudby a radosti. Mozartova hudební díla jsou naplněna radostí, vystupuje z nich *„jitro s věčně užaslým sluncem“*, z not se stávají veselé děti na jitřní louce. Básník touží po tom, aby *„poselkyně strastí, smrtelné dny, smrtelné měsíce i smrtelná léta“* byly naplněny radostí a světlem Mozartovy hudby. Geniální skladatel vyzařuje ze sebe světlo, které je silnější a mocnější než jeho bída. Je naprosto fascinován čistotou a nevinností dětského světa. To vše nalézá ve svých notách. Dobře ví, *„že jen děti se oblékají do slunečních šatů a nosí opánky z hudby“*. Ve chvíli Mozartovy smrti sestupuje s nebe anděl přinášející nebe na zem a proměňující skladatele v jednoho z mnoha nesmrtelných nebeských andělů. Radost pramenící z Mozartova hudebního díla je věčná, nadčasová, jezdec na černém koni v Rekviem *„se vznáší na bílých křídlech“* z pekelného prostoru. Mozartovská i Má paní hudba, věnovaná Antonínu Dvořákovi, evokují tvorbu Františka Hrubína s jeho pocitem plynutí času. Připomínají potřebu Jaroslava Seiferta a jeho návraty k Boženě Němcové, Mikoláši Alši a Josefu Ladovi. Tím, že si Lazecký vybírá určitého tvůrce, chce něco více říci také o sobě.

Druhá část knihy Mozartovská (2013) nese název básníkovy bibliofilského svazku **Zastavení pod jeřabinou**. Dílo je psáno volným nerýmovaným veršem. František Lazecký se zastavuje pod jeřabinou a zamýšlí se v pásmu vnitřního monologu nad tím, co mu život dal i vzal. Apostrofuje jeřabinu jako neodlučitelnou přítelkyni a touží po jejím „občerstvujícím doušku“. Ohlíží se nejenom za svým dosavadním životem, ale dívá se též do budoucnosti. Bilancuje, vyrovnává se sebou samým a se světem. Vzpomíná na svou rodnou vesnici, přičemž tato vzpomínka není žádný anachronismem, „*vždyť dosud k nám přichází dětství*“. Život lyrického subjektu není spjat pouze se vzpomínkami na radostný svět dětství, ale také s putováním „*od města k městu*“, během něhož poznává úzkost a nicotu života. Vyjadřuje tak své obavy nejen o život „*člověka, za něhož jsme se každý den bili*“, ale také o osud celého světa. Lazecký ani v závěrečném období své tvorby neopouští vlastní dichotomický pohled na člověka. Každý lidský život se pohybuje na hranici věrnosti a zrady, lásky a nenávisti. S pokorou hluboce věřícího křesťana se autor ztotožňuje s chudými, poníženými, trpícími a plačícími a ukazuje jim cestu víry, naděje a lásky. Ta to část básně tvoří paralelu k novozákonnímu obrazu Posledního soudu z Markova evangelia (25, 31-46). „*S chudými jednu kůrku chleba jsme jedli / s poníženými jsme byli poníženi / a potupeni / s bosými jsme se brodili sněhem...*“ Básník je přesvědčen o tom, že spravedlnost „*přece jen vládne světu / tak jako mu vládne dítě a úsměv*“. V závěrečné meditaci dochází František Lazecký ke zjištění, že každý lidský život je spojen s bolestí, ale i se štěstím, radostí a nadějí. A my můžeme společně s básníkem Bohumilem Pavlokem F. Lazeckému poděkovat za krásné básně „**umělecky dokonalé a lidsky nesmírně moudré a průzračné**“.

Jan Jakub Ryba

P. Karel Dachovský

Jan Jakub Ryba

rozdával radost prostým,
jeho vánoční mše těší srdce.

Tolik hudby a světla,
přesto není to vrchol Církve.

Když mizí sních
a potom začínají kvést konvalinky,
někteří hledají spojení s Bohem
uprostřed lesa.

Depresí zmořený Ryba
si pod vzrostlými smrky
podřezal žíly.

Ani teď není v Církvi
vše ze sametu,
ale už se nepohřbívají sebevrazi
někde na pranýři v rohu hřbitova,

kde jsou hromady smetí
a tlejícího listí.

Poskakující tóny
jsou modlitbou
za Jana Jakuba Rybu.

Možná očištec měl za živa
v Rožmitále.

28. říjen 2008

P. Karel Dachovský

Armádní přehlídka v Dejvicích.

Husitský chorál,

příbuzný gregoriánského chorálu.

Pouze znalec pozná rozdíl.

Je ostří meče a je ostří meče.

Je zabíjení vinných

a je zabíjení nevinných.

Jaká je však vina kodexů

opisovaných trpělivými mnichy

jako když rolník

seje na jaře zrní?

Za co mohou Madony

pošlapané neurvalými botami husitů?

Někdy se cení víc rozmáchlost paží

než duchovno génia.

Pásky obrněných transportérů se sunou

po hlavní třídě v Dejvicích.

Výkvět vojska,

zdravé a dravé mládí.

Vojenská technika

schopná zabít v mžiku celé město.

Jak se to vezme.

Někdo by to považoval za šrot

ve srovnání s nejmodernějšími

americkými zbraněmi.

Šestnáct set elitních vojáků

na přehlídce.

Takřka tolik je kněží

v Čechách a na Moravě.

Byl by šílený nápad

shromáždit je v procesí

za mariánskými korouhvemi.

Vpředu by šli ti mladí

schopní uzvednout prapor.

Někde na konci

výkvět Církve –

belhající se političtí vězni.

Je mi šedesát

a asi se potácím
tam někde ve směru veteránů.
Procesí uzavírá
arcibiskup Karel Otčenášek
s monstrancí v rukou.

Někde v oblacích archanděl Michael,
někdy stačí na draka kopí
a laserové paprsky modliteb.

Jeřabinové hory

P. Karel Dachovský

Pod stejným názvem vydal Milan Hodek novou sbírku Vladimíra Stibora. Je to plodný básník, vydal už 16 sbírek a další prozaická díla (něco z toho vyšlo také v nakladatelství Řád). Je mu 55 let. Na mnoho předchozích sbírek Vladimíra jsem psal recenze a ono je to stále podobné. Stibor nemění svůj holanovský styl. Je originální, takže zasvěcenec pozná autora, aniž by byl před tím upozorněn. Síla je v neotřelosti metafor, stále vymýšlí nové a nové. Některé náměty se opakují, jiné jsou úplně nové. Stibor má nezanedbatelné místo v současné poezii. Síla jeho talentu prostupuje celým jeho životem. Škoda, že v nové sbírce nejsou náznaky náboženských témat.

Obálku, grafickou úpravu a ilustrace navrhla jeho talentovaná dcera Luciána Stiborová, DiS. Sbírka vypadá překrásně a Stiborová se v grafické práci vylepšuje.

Vím, že Vladimír neustrne a znovu nás překvapí novou sbírkou.

Zveřejňuji zde dvě z básní nové sbírky, což je lepší než všechna slova.

Cesta úvozem

Vladimír Stibor

Jeřabiny tu dorůstají
k měsíčním člunům:
plazí se podél kamenů
s vitráží lišejníků.
Tu a tam poklekne
jezdec na večerním koni.

Z mraků se odlamují podkovy,
plátky zestárlé mědi,
hřebíky bez hlaviček,
dopisy zalepené rty od krve
i voskem divokých včel.

Musím pospíchat,

řekne starší sestra bolesti.
Pohodí vzdorovitě hlavou!

O hrstce věrných

Vladimír Stibor

Už jenom zbývá
dovést smečku na hřeben,
usrknout vína,
než se podřeknem...
Dosud sníme o misce nektaru.
Most z lián nepřejdem.
Stín sáhne po hrdlu,
ty hrozné věci dělá se svým dvojníkem.
Laním z Ebenu
se také nechce nahoru;
nerozumí ztichlým nosičům.
Otřou se o svou Kolchidu,
bolest drtí révu
s ptáky plujícími k hořícím nebesům...

Píseň pro sv. Františka z Assisi

Běla Schovancová

Ó, svatý Františku,
bratříčku plný soucitu a milosrdenství,
na Zemi ze všech nejchudší,
na Nebi největší milostí zahrnutý,

Ty, který jsi v lese o Vánocích
líbal ztuhlé tělíčko Ježíškovo
v jeslích ležící,

a slzami svými je omýval,
až celé se rozehřálo, a Boží Dítě
se Tobě pak nejsladším úsměvem odměnilo,

Ty, který jsi lásku rozdával,
a s ní vše co jsi měl,
Ty, který jsi rány malomocným ošetřoval

a doteky svých rukou
s květy krve a bolesti našeho Pána Ježíše Krista

tak mnohé uzdravoval, a Jemu se podobal,
Ty, který jsi nemoci své a trápení tělesné
až ke svému Cíli nesl,
a nyní zdobený korunou nebeské odměny

jsi věčné slávy a blaženosti došel,
ó Svatý Františku,
Tebe o pomoc a přímluvy prosíme,

abychom jednou u Tebe mohli být,
ve tvou blízkost, a s Tebou
v paprscích lásky Marie Panny

v nebesích navždy mohli žít
pro Boha Otce našeho,
Syna a Ducha Svatého,

v radosti věčné a milosti nekončící...

Čtrnáct mučedníků

Janka Procházková

Bolest a naděje
v šlépějích času nalézá odpověď –
jak tichá výčitka
stojící u hory Blahoslavenství.
Nenávist smytá krví volá po smíření...
Z tisíce modliteb
poskládaná mozaika
v srdcích těch nejmenších z menších
prosí a sténá,
aby na zašlých obrazech neulpěl prach,
co zapomenutí vrství do shovívavých úšklebků.
V zářivých barvách
roztančená
svědectví víry
přitahují oči poutníků
a vzkazují své ano životu.

Svatá Láska

Hana Hnilicová

Láska, jež sebe zapomíná,
v hlubině srdce dojme tě
ta, jež k Otci všech ruce spíná
a dobro šíří po světě.

Láska, jíž světců zrak se třpytí,
je tak silná a veliká,
že těžko lze ji pochopiti,
až na dno duše proniká.

Láska, pro kterou nejsou slova,
s kterou se v světě nepotkáš
je svatá Láska Ježíšova,
jež spasit nás šla na kříž až.

Nad Láskou, která vtělila se
a prozářila celý svět,
žasnu – a žasnout budu zase.
Nemám pro ni slov, nemám vět...

Štědrý den v Africe

Theofil Halama

Nic není smutnějšího než opuštěné

letišť

prázdný přístav

nádraží čpící lysolem

nebo konečná stanice dálkového

autobusu

Sotva jsem to dořekl už se k nebi

vznáší bílé letadlo

rozdmýchl se parník po zátocce

prosmekl se vláček

slzavým údolím světa

Samoty jsou krásné na štítech

Kilimandžára

v mořských dnech dnešní Sahary

v jezerních kaňonech Zambezi
vyviklaných jak zuby oligocénu
uprostřed dešťových kaluží

Kapského města

ano i tam kde se dnes s námi
za prázdný stůl smětná

láskou tak

BOHATÁ ZVĚST

SVATÁ ANEŽKA ČESKÁ

Marie Dolistová

Uchopila jsi kliku pootevřených dveří milosti
a vstoupila

Ve změti hlasů královského dvora
zaslechla Hlas jediný

Místo vůně voňavek a pomád jsi zvolila vůni
oltářů a pach špitálů

Místo ryku a halasu hlučných zábav
kontemplativní ticho věčnosti

Ne císaře muže, svatební šat a střevíce
nýbrž svá chodidla jsi vložila do Ježíšových stop
svou dlaň do Jeho dlaně

Báseň ze sbírky „Na hraně stínu“

2011

XXX

Zdenka Líbalová

Prosím Tě

staň se chlebem

můj Pane Ježíši

Já se pak

stanu nožem

a každému kdo projde

ukrojím

ze tvé milosti

a podám s úsměvem

své duše

Otázky pro Anežku Přemyslovnu

Jitka J. M. Lancaster-Pšurná

Ó něho, slastné rozechvění
 prostoto svatá,
 jitřní kuropění,
poslední rodu Přemyslova!
 Šlojířem řas líc zastřená,
tajemství vydechuje chřípí
 celá tak křehká, spanilá,
 pleť po lasturách svítí.
Ó dcero krále, v prostém šatu
 jen roušku bílou přes čelo,
jdeš bídou světa pro zásadu
 že bědných se Ti zželelo?
Kdo ukul žezlo, které třímáš,
 či zaměnil je ve stvol lilie?
Kdo myšlenku Ti vnuknul
by jsi žila, zavita v roušky řehole?
Pod vlivem koho zavrhlá jsi slávu
 moc, turnaje, lesk dvora,
 korunu královskou,

svody světa i lože císařovo?
Řekni mi, jak jsi našla cestu
tu správnou, mezi mnohými?
Když zvednu oči, vzhůru vzhlednu,
rádce tentýž, co Tobě radil,
poví mi,?
kde mezi miliardy cest,
tu svoji sotva viditelnou pěšinu,
v budoucnosti v širokou, správnou
cestu rozvinu?

Londýn, 28. Prosince 2013

Napsáno jako vzpomínka na svatořečení Anežky Přemyslovny papežem Janem
Pavlem II. v Římě 12. listopadu 1989

ZAVŘENÉ OČI MADONY

František Kratochvíl

Chudoba sedmikrásky

jedna na každý den

Sedmibolestná louka

dobrá hostitelka

Korálky růžence jak

tvrdé slzy sucha

tak daleko od růží

daleko od trnů

Tam Nikde je samota

ono vlastní peklo

to nejjistější místo

pro superčlověka

V těch srdcích vytvořili

velký kamenolom

až přijde sám Santini

postavit nový chrám

nejprve bude muset

všechny je rozlámat

13. 9. 2013

Ještě chvíli počkej, já vím, že vás vraždí

Jan Botka

Možná později bude šance větší

Možná, že bych teď mohl
jen vykřiknout o pomoc.

Ale později vás možná zachráníme víc.

Že už tu nebudeš?

Že dnes a denně
vás řezou a leptají a trhají na kusy?

Vím. Ale počkej, snad pro ty příští...

Až bude vhodnější chvíle.

Ted' by nás nikdo nechtěl ani slyšet

Že vás už jsou 4 miliony za 40 let?

Že váš výkřik zůstává němý?

Já vím. Počkej,

snad už brzy přede vše zavolám - Zachraňte je!

Zatím musíme vybudovat právní stát. Pro nás, co žijeme.

SYMBOL CHLEBA

Libuše Matysíková

Bochník chleba voní

kůrkou zlatavou

barvami paprsků

i vůní žitných lánů

vůní kmínu i soli

vůní rukou

ohně plamenů

Naše zem chléb dává

Bůh žehná chléb i naše domovy

chlebem dává

lásku

láskou dává

slunce

domov plný

síly

domov plný

víry

darem požehnán

Navěky Tvá

Hana Palacká

Navěky Tvá,

chci zpívat, Pane můj,

ved' mě a posiluj,

duši mou ochraňuj,

Navěky Tvá,

jen ve Tvé lásce žít.

S Tebou jít ke druhým,

a život naplnit.

Navěky Tvá,
chci být v Tvé milosti
budu Ti, Lásko má,
děkovat s radostí.

Za všechno, co tu mám,
radosti, těžkosti,
za to, co prožívám,
za život, za štěstí.

Jarní

Josef Menšík

duben –

vonící slzami

všech dešťů, které...

a na návsi

lesknoucí se

na tvé tváři

slunce

slunce

slunce!

Jsi, jsi, jsi!

ještě nám

zbývá

pahýlek

třešňový

s pěstičkou bílou

jak malá smrt
v máji
přichází zapomenutí
celé

Když už jsme
tady
v kolenou
trav
bosí,
sejděme k ústům

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

2/2014

*„Bože,
kéž bývám na věky v Tvém stanu
a pod ochranou křídek Tvých.“
(Žalm 60)*

vydává:

Prof. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

Sarajevská 13

120 00 Praha 2

Telefon 728 250 679

ISSN 1802 3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Číslo účtu:

250 012 0032 / 2010 pro běžné platby

Pro případné dary Kč 1.500 a výše

tento účet: 290 012 0031 2010

Milí čtenáři,

Časopis „Řád“ se drží díky vám. Píšeme otevřeně, co se děje. Situace v Evropě se zhoršuje. Média jsou Církvi nepřátelská. Objevují se i články o „zlých jeptiškách“ To v devadesátých letech tolik nebylo. Ohledně církevních restitucí jsou média hysterická. Někteří moji známí říkají, zda to není příprava na otevřené pronásledování Církve. Je pravdou, že v dějinách se vždy střídala období svobody a pronásledování. Řekl bych, že při pronásledování by byli první na řadě konzervativní kněží. Ti liberální teologové by mohli světu spíše vyhovovat. S tím, o čem teď píš, korespondují i pořady v televizi. Mnoho zla. Viděl jsem pseudovědecký pořad BBC o prvotní Církvi; svatá Magdaléna zde byla líčena tak, jak to falešně popisují apokryfy, tedy jako družka Pána Ježíše. Ještě to ale nedosáhlo příšernosti románu Dana Browna „Šifra mistra Leonarda“ Tam je líčena jako manželka Pána Ježíše a prý s ním měla děti. Dan Brown se hlásí k zednářství, což o mnohém vypovídá.

Katolíci vyplňovali anketu, která se má použít při přípravě podzimního synodu o rodině. V západní Evropě to dopadlo katastrofálně. Většina katolíků nesouhlasí a nežije podle mravních norem Církve a Božích přikázání. Jde o nesouhlas ve věci předmanželského a mimomanželského sexu, antikoncepce, homosexuality, připuštění rozvedených a znovu sezdáných k Eucharistii. Nejhuře to dopadlo v Německu, Nizozemí a Švýcarsku. Je vidět, kde je slabý článek současné Církve. Možná dojde ke střetu mezi konzervativními a liberálními biskupy na podzimním synodu o rodině ve Vatikánu. Abych to vysvětlil. Církev vždy učila, že rozvedení a znovu civilně sezdání nesmí přijímat Eucharistii. Velká část německých a také rakouských biskupů chce změnu.

Několik let jsem v „Řádu“ zveřejňoval průběh modlitebních stráží před interrupčními klinikami v Praze a v Brně. V Brně je vedl pravoslavný kněz Mgr. Libor Halík, Ph. D. a v Praze pan Pletánek. Občas jsem se modlil s panem Pletánkem před porodnicí u Apolináře v Praze. Dvakrát z toho přijela policie a šikanovala nás. Nebylo to příjemné. Občas sice někdo na místě podpořil oba statečné muže, ale podpora nebyla velká. Ukazuje se slabost současné české Církve. Podobná

modlitební setkání před interrupčními klinikami jsou v některých západních zemích běžná. Je pravda, že někde je to policií potlačováno.

Dne 24. 2. 2014 zveřejnil „Katolický týdeník“ výsledky ankety o nejlepší knihu roku 2013. Hlasovali intelektuálové sdružení kolem „Katolického týdeníku“ Už první pohled na výsledky mi řekl, že něco nebude v pořádku. Většinu oceněných knih jsem si koupil a přečetl je. Takovéto byly výsledky.

1.

m

Ísto – Karel Satoria – Marek Vácha „Život je sacra zajímavěj“ Kněz Satoria odpovídá na otázky svého přítele kněze Marka Orko Váchy. Otázky jsou celkem v pořádku. Vácha často vystupuje v médiích, kde prezentuje své kontraverzní názory. Satoria vypráví o svém životě a zamýšlí se nad modlitbou. Byl deset let trapistou a je vidět, že mu to pro modlitbu hodně dalo. Přesto je kritický k úrovni modlitby a kontemplace svých bývalých spolubratří – trapistů. To se mi nezdá spravedlivé a pravdivé. Spíše měl zůstat v klášteře. Byl jsem františkánem v letech 1974-81 a odešel jsem z řádu kvůli náhlé nemoci a krutému pronásledování Státní bezpečností. O svých bývalých spolubratřích jsem vždy mluvil dobře a dokonce jsem napsal životopisný román „Umlčený zvon“ o františkánském knězi Janu Baptistovi Bártovi, kde jsem ho vylíčil velmi kladně. Byl to mučedník a velmi pracovitý člověk. Přesto je jisté, že nikdy nebude blahořečen. Je jasné, že klášter nemusí být někdy rájem na zemi. Záleží na tom, jací lidé se tam sejdou.

Na jednom místě mluví Satoria o kněžích, kteří se oženili a jsou mimo službu. Toho lituje a ptá se, zda někteří faráři nemají ještě větší hřích než ti, kteří museli ze služby odejít. Nevím, co tím myslí.

V kauze arcibiskupa Bezáka je na jeho straně a zpochybňuje roli vizitátora biskupa Baxanta před Bezákovým odvoláním z Trnavy. Tady jistě nemá Satoria pravdu.

Celkově řečeno, jestliže toto má být nejlepší kniha roku 2013, není laťka příliš vysoko.

2. Místo – Timothy Snyder „Krvavé země“ Kniha má 494 stran a stojí 487,- Kč. Je to podrobná historická studie o zločinech Hitlera a Stalina v zemích východní Evropy v letech 1933-1945. Bylo zabito 14 milionů civilistů v této oblasti. Kniha je

fundovaná, ale napadlo mne, jestli ještě větší zločin nejsou interrupce. Za posledních 60 let je miliarda zabitých nenarozených. Jsou sice i v češtině knihy zabývající se touto problematikou, ale intelektuálové kolem „Katolického týdeníku“ nejmenují ani jedinou. Před lety jsem vydal životopis „P. Paul Marx OSB“ Pater Marx byl americký kněz, který založil největší organizaci pro život na světě „Human Life International“ mající pobočky v 72 zemích. Měl jsem štěstí poznat ho osobně při jeho návštěvě Prahy, kde měl přednášku. Psal jsem si s ním pravidelně – každý měsíc jeden dopis. Každý nemá to štěstí osobně se setkat se světce. Kniha už je rozebraná, chtělo by to druhé vydání, ale nemám dost peněz, potřeboval bych asi 20 000,- Kč.

3. – 4. místo – Marie Vrabcová, Robert Bezák: „Vyznanie“ Rozhovor s emeritním arcibiskupem Bezákem popisuje mládí, působení v čele trnavské diecéze, své odvolání z funkce Vatikánem a život poté. Bezák nemůže pochopit, proč byl odvolán. Nevidí ani jedinou chybu, které by se dopustil. Viní své okolí z intrik a machinací, obviňuje Vatikán a vizitátora biskupa Baxanta (věnoval mu pouze hodinu času a jeho protivníkům – kněžím také po hodině). Je mi líto, že nechápe postoj Vatikánu. Údajně nesmí sloužit mše svaté bez povolení. Byl mu přikázán exil v redemptoristickém klášteře v Itálii. Měl jsem také potíže, ale nestěžuji si. Asi si emeritní arcibiskup zasluhuje nějaký trest za své spojení s Církvi nepřátelskými médii v očerňování Vatikánu. Kniha škodí Církvi a Vatikánu.

5. – 6. Místo – Martin C. Putna, Martin Bedřich „Vždycky v menšině“ Pan Putna na sebe upozornil transparentem, který nesl při pochodu homosexuálů: „Katolické buzny zdraví Bátoru.“ Co čekat? Kniha rozhovorů, kde jsou podivuhodné věci: např. že Francouzská revoluce osvobodila katolíky. Svatý papež Pius X. byl podle něj blbec. Kritizuje dokonce svatého papeže Jana Pavla II., nadává Benediktu XVI., kterého tituluje „ten Ratzinger“. Popisuje homosexuální prostředí, dobře mu bylo v homosexuální čtvrti v San Francisco, kde byl v katolickém kostele plném homosexuálů. Prohlašuje se za katolíka, ale na bohoslužby chodí do protestantského kostela, kde se cítí lépe než u katolíků, kteří ho příliš nechápou. Kniha poškozují církev a je s podivem, že ji vydalo nakladatelství Portál založené salesiány.

7. – 11. Místo – Tomáš Halík „Žít s tajemstvím“ Výbor z dřívějších knižních prací. Dost nudné filozoficko-teologické úvahy.

Bohdan Chlíbaec „Zimní dvůr“ Divím se, že se v anketě umístila i poezie, kterou málokdo čte a je téměř neprodejná. Chlíbaec je dobrý básník. V éře komunismu byl s námi v ilegální skupině „Skupina XXVI“ Vydávali jsme samizdatové almanachy. Nezapomenutelná byla naše občasná setkání. Pro skupinu jsem sloužil mši svatou na observatoři na Milešovce.

Carlo Maria Martini, Georg Sporschill „Hovory v Jeruzalémě“ Kniha rozhovorů s kardinálem Martinim. Nic závažného nepřináší. Vadou na kráse je však, že odmítá papežskou encykliku „Humanae vitae“, je pro odstranění celibátu kněží a pro úpravu některých postojů v katolické sexuální etice. Divím se, že to vydalo Karmelitánské nakladatelství a že je to jejich nejúspěšnější kniha.

Celá anketa „Katolického týdeníku“ skončila neúspěchem, jsem však mírný optimista, něco se v týdeníku musí změnit a snad budou vybírat i jiné intelektuály k hodnocení knih.

Podle mého názoru by se měla v anketách vysoko ohodnotit kniha, která vyšla v březnu 2014 v Kartuziánském nakladatelství „Globální sexuální revoluce“ s podtitulem „Ztráta svobody ve jménu svobody“ Má 413 stran. Autorkou je 70letá německá profesorka Gabriele Kuby. Nesmírně cenná publikace o tom, jak vládci znemravňují svět. Profesorka přímo napadá feministky, které propagují genderovou ideologii. V Německu je 200 vysokých škol, kde se genderová ideologie vyučuje. Dá se to vyjádřit slovy: ďábel pracuje proti křesťanům. Fakta jsou zdrcující, přesto profesorka Kuby končí slovy: „Nevíme, v jaké fázi dějin se nacházíme, ale křesťané vědí, že dějiny skončí dobře. Triumfy zla jsou jen předstupně konečného vítězství dobra.“

Profesorka Kuby měla od 31. 3. v Čechách a na Moravě pět přednášek. Bylo to vynikající a profesionální. Zdá se však, že zkaženost je ještě větší v Německu, než u nás. Sexuální výchova se učí už i v jejich mateřských školách. Je tam také spousta lidí závislých na pornografii. Závislost se léčí na psychiatrických klinikách. Médii

rozvrácená společnost nemůže mít budoucnost. Asi musí přijít zásah Boží. Církev je tam v boji proti nemravnosti slabá.

Letos má být v pražské arcidiecézi vysvěcen jenom jediný kněz. To je katastrofální stav. Je třeba vyzývat muže, aby se dali jako kněží do služeb Církve. Stát se knězem je sice riskantní záležitost, ale i manželství je riskantní. Pokud nebudou noví kněží, využijí této situace kruhy usilující o odstranění celibátu.

Omlouvám se, že toto číslo „Řádu“ není příliš obsáhlé. Důvodem byla má práce na životopisu svatého Františka z Pauly, která mi zabrala hodně času a také mě unavila. Podzimní číslo „Řádu“ bude opět „tlusté“

P. ing. Karel Dachovský,

šéfredaktor

Číslo účtů:

Pro běžné platby 2500120032/2010

Pro případné dary Kč 1 500,- a více: 2900120031/2010

USA

Skupina Open Doors oznámila, že v roce 2012 bylo pro víru zavražděno 1 201 křesťanů. V roce 2013 to bylo 2 123 křesťanů (z toho 1 213 v Sýrii). Jiné zdroje to odhadují až na 8 000 umučených křesťanů

The Tablet, 18. 1. 2014

x x x

Fotografka Elame Hugneninová odmítla fotografovat „svatební obřady“ dvou lesbiček. Ty ji zažalovaly u soudu ve státě New Mexico. Soud řekl, že fotografka musí zanechat své svědomí kvůli ceně občanství. Odvolala se k Nejvyššímu soudu a podpořili ji advokáti z osmi amerických států a také organizace Alliance Defending Freedom sdružující fotografy. Jde o náboženskou svobodu zaručenou ústavou. Podle průzkumu veřejného mínění 85 % Američanů soudí, že křesťanský fotograf má právo odmítnout fotografovat při „svatebním“ obřadu lidí stejného pohlaví.

The Wanderer, 2. 1. 2014

x x x

Dne 25. 1. 2014 se konal pochod pro život v San Francisku. Zúčastnilo se ho 70 000 lidí. Pouze pochod ve Washingtonu je víc navštíven – letos půl milionu lidí. Promluvil i černošský pastor C. Childress. Řekl, že už je toho dost. Nevzdáme své svědomí. Budeme v ulicích, budeme občansky neposlušní.

Po pochodu 3 500 lidí bylo v katedrále na mši svaté. Promluvil arcibiskup Cordilione. Řekl, že jsou pomlouváni a osočováni ti, kteří říkají, že manželství je jenom mezi mužem a ženou. Ženy, které jsou proti interrupcím, jsou umlčovány. Pochodu se zúčastnilo mnoho mladých lidí. Jsou to děti těch, kteří začali s protesty proti interrupcím po roce 1973.

Tisk si pochodu všimnul, liberální tisk byl proti.

The Wanderer, 6. 2. 2014

x x x

Proti mandátu vlády nařizujícím zaměstnavatelům platit zaměstnancům zdravotní pojištění kryjící i antikoncepci, sterilizace a prostředky vyvolávající interrupce v nejranějším stádiu těhotenství, se odvolaly desítky firem a institucí. Soudy se zatím k tomu postavily rozdílně. Ti neúspěšní se odvolávají k Nejvyššímu soudu. U nižšího soudu prohrála firma rodiny Holmů vyrábějící dřevěný nábytek. Za to, že odmítla plnit mandát, má denně platit pokutu 95 000 dolarů, což je pro firmu likvidační.

The Wanderer, 6. 2. 2014

x x x

Arcibiskup Kurtz, prezident US biskupské konference, požádal prezidenta Obamu, a by odložil penalizaci těch firem a institucí, které z náboženských důvodů odmítají platit zdravotní pojištění kryjící antikoncepci, sterilizace a abortivní prostředky. K soudu se odvolalo 90 subjektů.

The Wanderer, 16. 1. 2014

x x x

Ve státě Virginia se 57 % voličů vyjádřilo v referendu, že manželství má být jen mezi mužem a ženou. Soudkyně Arenda Allenoca to však rozsudkem zvrátila.

The Wanderer, 27. 2. 2014

x x x

Vedení University of Alabama odstranilo nástěnku studentů pro život z haly univerzity jakožto agresivní. Studenti to dali k soudu, protože je tím ohrožena svoboda projevu. Vedení univerzity se zaleklo a dovolilo dát nástěnku opět na původní místo.

The Wanderer, 27. 2. 2014

x x x

V Německu je zakázáno rodičům neposílat své děti do školy a místo toho je učit doma. Tito rodiče nechtějí vystavit děti bezbožeckému působení škol. Těmto rodičům jsou děti odebírány, rodiče jsou vězněni a trestáni pokutami. Tomu chtěli uniknout rodiče Romlikesovi a prchli do USA, kde požádali o azyl. Úřady a soudy projednávaly žádost tři roky, nakonec Nejvyšší soud jim nevyhověl. Po tomto rozsudku jako zázrakem dostali od Department of Homeland Security povolení k pobytu a nebudou tedy deportováni zpět do Německa. Rodinu podporovali četní Američané a charitativní organizace. Veřejné mínění jim pomohlo.

The Wanderer, 13. 3. 2014

x x x

Mnoho křesťanských zaměstnavatelů se odvolalo k soudu, aby nemuseli platit od 1. 1. 2014 povinné zdravotní pojištění zaměstnanců kryjící antikoncepci, sterilizace a abortivní prostředky.

Největší skupinou, která žaluje stát je Catholic Benefit Association – reprezentující diecéze Baltimore a Oklahoma a dalších 200 katolických zaměstnavatelů (majících 19 000 zaměstnanců). Arcibiskup P. Coakley řekl: „My jako katolíci, nehledě na korporaci, ve které pracujeme, nemůžeme s dobrým svědomím poskytovat zaměstnancům pojištění, které kryje antikoncepci, abortivní prostředky a sterilizace, které podkopávají důstojnost lidské osoby a posvátnost lidského života a ohrožují fyzické a duševní zdraví těch, kteří je používají. Modlíme se, aby soudy uznaly, že federální vláda nemá jasný a dostatečný veřejný zájem, který by ospravedlňoval ztížení svobodného vyznávání náboženství tím, že na nás vyžaduje platit za prostředky a procedury ničící svědomí.“

The Wanderer, 27. 3. 2014

Bangladéš

Arcibiskup P. D'Rozario z Dhaky říká, že se zvyšuje nebezpečí ze strany militantních a radikálních islamistů.

The Tablet, 18. 1. 2014

Vatikán

Vloni byl jmenován rektorem anglického semináře v Římě Msgr. Philip Whitmore, který předtím 15 let pracoval ve vatikánské kurii. Mimo jiné překládal do angličtiny texty kardinála Ratzingera, později Benedikta XVI. Překládal i jeho knihy. Zná ho velmi dobře, takže jeho poznatky o tomto muži jsou velmi cenné. Whitmore předvídá, že budoucnost ještě více ocení čestnost a jasnost myšlenek emeritního papeže. Bude obdivován a uznáván jako velký učitel. Jeho odkaz tkví zejména ve spisech. V příštích staletích budou podle Whitmora jeho texty i v breviáři. Benedikt je muž velké integrity. Nikdy se neohlížel na to, co řeknou média. Bude učitelem Církve a kanonizovaným svatým.

The Wanderer, 20. 2. 2014

Papež jmenoval kardinála Pella hlavou nového papežského úřadu, který bude dozírat na finanční a administrativní záležitosti Vatikánu. Je to radikální řez vatikánskou kurií. Nový úřad se jmenuje Sekretariát pro ekonomiku. Bude mít 15 rádců – 8 kardinálů a 7 laiků a bude podléhat přímo papeži. Sekretariát má také bdít nad záležitostmi chudých.

Náměstkem Sekretariátu je 52letý Lucio Angel Vallejo Baldo (člen Opus Dei).

The Tablet, 1. 3. 2014

Španělsko

Španělský kardinál Fernando Sebastian Aguilar z Malagy byl zažalován u soudu homosexuální skupinou Colegas. Kardinál řekl, že sex má strukturu a účel plození. Homosexuál, který nemůže dosáhnout plození, chybuje. Naše těla mají různé defekty; když mám vysoký tlak, musím se pokusit a korigovat ho, jak jen mohu.

Podle Colegas kardinál ukázal nenávist a diskriminaci, což prý je zločin v rozporu s ústavou. Španělsko je prý moderní a sekulární země a taková prohlášení Církve musí být potrestána, protože tito členové Církve nejsou kvalifikováni mluvit o sexuálních defektech, protože skrývají zneužívání dětí a pedofilii.

The Wanderer, 20. 2. 2014

x x x

Někteří lidé říkají, že v „Řádu“ je příliš negativních zpráv. Tato je velmi pozitivní. Socialisté, kteří tu vládli, prohlásili interrupci za právo žen a do Španělska se jezdilo hodně právě za interrupcemi. Zákon dovoľoval interrupci jen do 14. týdne těhotenství, to se v praxi nerespektovalo a zabíjelo se v celé délce těhotenství bez omezení. Nová vláda za vedení premiéra Rajoye navrhla – a parlament to jistě schválí – omezení interrupcí. Budou se zabíjet nenarození jen v případě znásilnění a vážného rizika pro zdraví žen, a to jen do 12. týdne těhotenství. Nový zákon vidí interrupci jako zločin, ale v případě znásilnění a vážného ohrožení života matky to toleruje. Dosud zákon dovoľoval interrupce dívkám pod 16 let věku se souhlasem rodičů, teď byla věková hranice zvýšena (do 18 let věku musí být souhlas rodičů).

Nyní mají lékaři možnost odmítnout provedení interrupce z důvodů svědomí.

Španělsko je první zemí Evropské unie, kde se zákon o interrupcích zpřísňuje.

Zastánci života nemíní ustát ve svém boji a chtějí, aby vláda zakázala interrupce úplně.

Population Research Institute Review, leden – únor 2014

Mexiko

Pater Eduardo Robles Gil byl zvolen generálním představeným řádu Legionáři Krista. Svatý stolec jmenoval do nejvyšší rady dva další legionáři. Zbývající dva byli zvoleni.

Řád se potýkal s krizí a potížemi poté, co se zjistilo, že zakladatel Pater M. Maciel se dopustil sexuálních prohřešků se ženami.

Nový generální představený řekl, že snad nastává nová éra řádu.

The Wanderer, 20. 2. 2014

Uganda

Představitelé katolické Církve podporují novou legislativu proti homosexuálům, kterou podepsal prezident. Katolíci jsou v této záležitosti sjednoceni s vůdci protestantů, pravoslavných a letničních a také muslimů. Podle nich nová legislativa ukončí rozmach homosexuality. Svaté knihy učí, že homosexualita jako část lidské slabosti musí být řešena na lidské úrovni pokáním. Náboženští vůdci řekli, že ukáží respekt, nediskriminaci, soucit a lásku k homosexuálům.

Zákon ukládá tvrdé tresty za homosexuální akty, v některých případech včetně trestu doživotního vězení. Podobný zákon je již v Nigérii, kde to rovněž náboženští vůdci podporují.

Noviny v Ugandě zveřejnily seznam 200 prominentních homosexuálů.

The Tablet, 1. 3. 2014

Boj mezi kulturou smrti a života je intenzivní v Nigérii, Keni a Ugandě. Ostatní subsaharské státy čekají, jak to tam dopadne. V těchto zemích pracuje mnoho organizací ze Západu pro legalizaci interrupcí a používání antikoncepce. V Ugandě je nejaktivnější Marie Stopes International a také devět agentur z OSN. Bohaté země poslaly vloni 330 milionů dolarů na tyto účely. Od roku 1990 je 3,3 miliardy dolarů. Na jednoho občana připadá 85 dolarů, což je nevyšší částka pro tyto účely na celém světě.

Samozřejmě jsou tu i organizace pro život. Aktivní je Human Life International z USA. Pater Paul Marx z USA tu zasel nepřehlédnutelnou stopu.

The Wanderer, 6. 2. 2014

Rakousko

Kardinál Schönborn z Vídně ostře kritizoval nový belgický zákon o eutanazii dětí. Řekl, že je to monstrózní zákon. Zná lékaře z Mnichova, který doprovodil k asistované sebevraždě 400 umírajících dětí, z nichž jen jedno o sebevraždu žádalo. Sám mluvil s dvanáctiletým chlapcem šest let zápasícím s rakovinou. Se slzami říkal: „Chci žít.“

Prezident švýcarské biskupské konference biskup Büchel řekl, že Belgie učinila velmi znepokojující krok. Církev také kritizuje organizace, které se ve Švýcarsku zabývají asistovanými sebevraždami.

The Tablet, 1. 3. 2014

Venezuela

V zemi pokračují protivládní demonstrace, bylo při nich 16 lidí zabito. Příčinou je neutěšená ekonomická situace a vysoká kriminalita. Církev chce být prostřednicí při dialogu obou skupin. Biskupská konference se vyjádřila, že kněží smějí jednat podle svého politického svědomí v rámci víry a musí jít s lidem.

The Tablet, 1. 3. 2014

Velká Británie

Vláda neposlala nikoho vlivného na konzistoř ve Vatikánu, kde byl jmenován arcibiskup Nichols kardinálem.

Původně byly vztahy Církve s vládou dobré, ale to se zhoršilo po vydání zákona o „manželství“ homosexuálů. Arcibiskup Nichols kritizoval vládu za nová opatření, která berou přídavky chudým lidem. Mluví se o „válce“ mezi Nicholsem a premiérem.

The Tablet, 1. 3. 2014

x x x

V Manchesteru děti do 4 let mají toto složení: 12,5 % muslimů, 5,6 % křesťanů. Je vidět, že muslimky rodí nejvíc dětí.

The Tablet, 14. 1. 2014

x x x

Premiér Cameron pochválil Společnost sv. Vincence de Pauly (SVP). Tato společnost má v zemi 1 000 organizací. Vloni vykonali její členové 50 000 návštěv u 90 000 lidí (starých, bezdomovců a uprchlíků). SVP vede 40 obchodů s levným zbožím v chudých čtvrtích. Vloni rozdala VSP 7 000 balíčků bezdomovcům, aby v pořádku přežili zimu.

The Tablet, 25. 1. 2014

x x x

Ian Paisley, protestantský kazatel a první ministr v Severním Irsku, se v roce 2007 setkal s ministerským předsedou Tony Blairem. Blair řekl, že bude konvertovat ke katolicismu. Paisley mu řekl, že je blázen. Pak změnil svůj názor, když se Blair modlil a usmířil se s nepřáteli v Severním Irsku.

The Tablet, 25. 1. 2014

x x x

Farář v katolickém kostele sv. Mikuláše Tolentinského v Bristolu svolil, aby se v kostele konala výroční schůze organizace CWO, která usiluje o svěcení žen. Farář je svěcení žen nakloněn také.

Sv. Jan Pavel II. řekl v roce 2004, že Církev nemá autoritu světit ženy a to je zastáváno i katolickými věřícími.

The Tablet, 25. 1. 2014

x x x

Při přednášce v King's College v Londýně řekl biskup Egan z Portsmouthu, že sekularismus páchá škody, vytváří společnost bez základů a zvyšuje dohled a sledovanost lidí. Nemůže garantovat rozkvět a podemílá to, co britská společnost dosáhla. Uzavírá náboženství do soukromé domény, rozpouští základ etiky a práva. Nepodporuje stabilní rodiny a manželství, omezuje náboženskou svobodu. Řekl, že Církev může napravit škody způsobené sekularismem autentickým humanismem schopným proměnit lidský život.

The Tablet, 15. 3. 2014

x x x

Biskup Cambell (diecéze Lancaster) požádal svého jáhna, aby přestal vést katolický website a věnoval se modlitbě. Donnelly kritizovat biskupy, teology a laické skupiny, že jsou někdy v rozporu s církevním učením – hlavně pokud jde

o homosexualitu, svěcení žen, antikoncepci a interrupce. Měsíčně ho na internetu vyhledalo 100 000 návštěv. Donelly poslechl, ale zastoupila ho jeho manželka.

The Tablet, 15. 3. 2014

x x x

Významný kostel sv. Walburgy v Prestonu s kapacitou 1 000 lidí byl dán do péče Institutu Krista Velekněze. Institut byl založen roku 1990 a sdružuje 90 kněží. Základnu má ve Florencii. Slouží všechny svátosti v předkoncilním ritu.

The Tablet, 12. 4. 2014

Nigérie

V roce 2009 islamistická skupina Boko Haram začala povstání proti vládě. Žádá zavedení islamistického práva šaría v celé zemi. Boko Haram znamená „Západní vzdělání je zakázáno“ Islamisté už zavraždili 3 000 katolíků (z toho 200 v lednu 2014). Vraždí hlavně v kostele při mši svaté. Při vraždění volají: „Allah akbar“

Západní svět považuje Boko Haram za teroristickou skupinu. Ze začátku ji však někteří na Západě hájili.

The Wanderer, 13. 2. 2014

x x x

2 000 lidí šlo do katedrály v Maidugari v době, kdy na vojenská kasárna útočili islamisté. Katolíci se ukázali statečnými a nenechali se odvrátit od mše svaté.

The Wanderer, 27. 3. 2014

X X X

Biskup H. Egbebo varoval, že když islamisté ovládnou Nigérii, rozlezou se do celé Afriky. V zemi žije 50 milionů křesťanů, z toho je 30 milionů katolíků. Jsou cílem terorismu ze strany Boko Haram – islamistů, placených a vyzbrojených ze zahraničí. Pro Boko Haram je všechno překážkou: vláda, armáda, policie i ústava.

Křesťané jsou spojováni se Západem. Cílem teroristů jsou kostely, školy a samotní lidé. Na severu Nigérie je více muslimů, křesťané se mají vystěhovat. Biskup říká: „Nenechte rozdělit Nigérii. Západ spojuje svou pomoc s požadavkem interrupcí a homosexuálních „manželství“ To nechceme: Ale potřebujeme potraviny. Západ chce od nás suroviny a dává nám místo nich zbraně. Nechte nás žít po svém.“

The Wanderer, 16. 1. 2014

Sýrie

Jsou hlášeny přestupy křesťanských Arménů k islámu, v důsledku násilí. V Sýrii bojují tisíce islamistů z 80 států. Některé islamistické skupiny jsou napojeny na wahabisty ze Saudské Arábie a Kataru, některé na Al Kajdu. Wahabisty toleruje Turecko, které má také dobré vztahy s Muslimským bratrstvem.

The Wanderer, 31. 1. 2014

X X X

Vládní síly dobyly křížácký hrad Krak des Chevaliers, který obsadili rebelové před 2 lety.

The Tablet, 29. 3. 2014

Afrika

Je zde 56 států s populací 1 miliarda a 3 miliony lidí. Počet obyvatel na kilometr čtvereční je stejný jako v USA. Porodnost klesla od roku 1976 (6,72 dítěte na ženu) na 4,02 dítěte na ženu. Jediným státem na světě, kde porodnost od r. 1965 vzrostla na 5,18 dítěte na ženu je Guinea-Bissau. Mezi 20 států s nejvyšší porodností na světě je 18 v Africe. Proto se sem zaměřuje pozornost kontrolorů porodnosti z vyspělých zemí. Největší porodnost na světě má Niger (6,61 dítěte). V Africe jsou ale i státy, kde je porodnost nízká: Tunisko (1,57 dítěte), Mauritius (1,6 dítěte), Alžír a Maroko (2,01 dítěte). Nejlidnatější je Nigerie 158 milionů obyvatel, Etiopie (85 milionů) a Egypt (84 miliony).

Nejliberálnější zákony povolující interrupci jsou v Jihoafrické republice. Interrupce jsou povolené v Mozambiku, Etiopii, Rwandě, Alžírsku, Botswaně, Ghaně, Keni, Libérii, Namibii, Sierra Leone, Swazilandu a Zimbabwe.

Ročně se v Africe zabije 7,3 milionů nenarozených.

Nicméně pokud se Afrika vyhne válkám, mohou v roce 2050 státy s mladou populací prosperovat. Mají velké nerostné bohatství.

The Wanderer, 9. 1. 2014

Rusko

Rusko bude posilovat svou přítomnost ve Svaté zemi. 1. září bude v Betlémě otevřena vysoká škola. A Abbas je pro. Před rokem 1917 bylo ve Svaté zemi 100 ruských škol, 70 v Sýrii a Libanonu. V roce 1964 prodali sověti většinu svých budov v Izraeli.

V roce 2013 přicestovalo do Svaté země 450 000 ruských poutníků. Před rokem 1917 to bývalo milion Rusů.

The Wanderer, 6. 2. 2014

x x x

Vláda zakázala propagaci interrupcí. Někteří členové Dumy usilují o zákaz interrupcí. V této zemi za Sovětů připadlo v průměru 7 interrupcí na ženu během jejího života. Stoupá porodnost a klesá počet interrupcí díky osvětě. Nyní připadá 1,7 interrupcí na 1 porod. Národ už nevymírá. Za každé narozené dítě nyní dostávají rodiče příplatek v hodnotě 13 000 dolarů. Jen však 8 % párů v produktivním věku, to pohnulo k narození nového dítěte. Demografická zima sice není úplně u konce, ale zdá se, že jsou náznaky jara.

Population Research Institute Review, leden – únor 2014

x x x

Vláda zakázala adopci malých dětí do zemí, kde mohou děti získat homosexuální páry a také do zemí, kde existují homosexuální „manželství“. V roce 2013 získala cizina k adopci 5 700 ruských dětí (do USA šlo 1 000 dětí). Teď vláda vývoz dětí do USA zakázala.

Na adopci čeká 120 000 ruských dětí.

The Wanderer, 27. 2. 2014

Francie

Ministr vnitra (nyní premiér) M. Valls řekl, že Francie musí bojovat s katolickými i muslimskými fundamentalisty, protože jsou nebezpeční pro sekulární systém. Řekl, že extrémní pravicovní katolíci protiřečí homosexuálním manželstvím a plánům na ještě větší přístup k interrupcím. Tito pravicovní katolíci hledají spojence mezi politickými konzervativci, narážel tím na stotisícové demonstrace proti homosexuálním „manželstvím“. Řekl: „Musíme s nimi bojovat, protože jsou nebezpeční.“

Trochu smířlivěji mluvil o požadavcích muslimů, protože ti jsou většinou chudí a politicky podporují levici.

The Tablet, 1. 2. 2014

Trnová koruna Krista je od roku 1806 v katedrále Notre Dame v Paříži. Letos byla nesena v procesí do kostela Sainte Chapelle, který byl postaven roku 1248 k ochraně této relikvie. V Sainte Chapelle byla sloužena mše svatá poprvé od doby Francouzské revoluce. Kostel se nyní nachází v areálu soudních budov.

The Tablet, 29. 3. 2014

Malta

Světící biskup Ch. Sliduna varoval zákonodárce, musí otevřeně a veřejně vyznat a hlasovat proti zavedení homosexuálních „manželství“. Papež je prý šokován tím, že by homosexuální páry směly adoptovat děti.

The Wanderer, 16. 1. 2014

Ekvádor

Prezident Rafael Correa vyděsil v médiích radikální feministky. Řekl, že jeho strana před 6 lety vložila do ústavy vsuvky, ale teď se ukazuje, jaké škody to napáchalo. Correa je za práva žen, ale nesouhlasí s genderovou ideologií, Označil ji za extremismus a barbarství. Řekl, že každý má právo vyjádřit svůj názor, ale žádá, aby se nepropagovala genderová ideologie, a to zvláště u dětí. Je nesmysl tvrdit, že každý má právo vybrat si, jestli chce být ženou nebo mužem. To ohrožuje všechno i přirozený řád. Zastánci genderové ideologie chtějí, aby muži i ženy byli stejní. Je to extrémně nebezpečná ideologie, nikoliv teorie. Chce ospravedlnit životní styl těch, kdo to propagují. Ničí základ společnosti, jímž je tradiční rodina. Už dost s genderovou ideologií!

Radikální feministky jsou podrážděné, ale jedou dál.

Population Research Institute Review, leden – únor 2014

Srí Lanka

Ženy Tamilů – menšinového národa – jsou násilně sterilizovány nebo očkované hormonální antikoncepcí. Těm, které to odmítnou, je vyhrožováno, že jejich manželé budou přinuceni k vasectomii.

Population Research Institute Review, leden – únor 2014

Izrael

Od 1. 1. 2014 jsou všechny interrupce zdarma a padla poslední omezení pro interrupce, které se teď mohou provádět po celou dobu těhotenství (takových států mnoho není – jen např. Čína, Severní Korea, USA). Izrael se stal nebezpečím pro nenarozené.

Population Research Institute Review, leden – únor 2014

Irán

Muslimští duchovní se v minulosti liberalizovali, pokud jde o antikoncepci. Porodnost klesla na 1,6 dítěte na ženu. Nyní ajatolláhové bijí na poplach. Vláda začala podporovat rození nových dětí. Za každé narozené dítě teď stát narozeným **otevírá** účet u banky s finančním příspěvkem.

Population Research Institute Review, leden – únor 2014

Čína

MUDr. Shaanxi bude popravena za to, že obchodovala s čerstvě narozenými dětmi. Rodičům tvrdila, že se děti narodily deformované. Šlo prokazatelně o 7 dětí, ale pravděpodobně o 20.

Čína přitom dovolovala manželům jen jedno dítě. Další děti byly ještě v lůně násilně zabíjeny. Teď Čína povolila, v důsledku hrozící demografické katastrofy, rodinám děti dvě.

Population Research Institute Review, leden – únor 2014

x x x

5 000 katolíků bylo na pohřbu v Šanghaji biskupa podzemní katolické Církve jezuity Fan Zhouglianga. Při mši svaté koncelebrovalo 61 kněží z podzemní Církve i státem uznávané Vlastenecké Církve. Biskup Fan se dožil 95 let. Dvacet let byl vězněn, potom, na sklonku svého života, byl v domácím vězení.

The Tablet, 29. 3. 2014

Turecko

Pravoslavný patriarcha Bartoloměj I. z Istanbulu sdělil, že v roce 2016 se bude konat koncil pravoslavných, nazvaný Svatý a velký synod. Podobná událost byla před 1 200 lety. Sejde se 14 pravoslavných autonomních církví. Pravoslavných je 250 milionů – z toho 165 milionů Rusů. Nyní má moskevský patriarchát největší slovo. Rusové omezili vliv Bartoloměje I. Tvrdí, že se koncil musí usnášet jednomyslně. K tomu je třeba dlouhých předběžných rozhovorů, proto byl koncil o rok odložen. Koncil by měl přispět ke sblížení pravoslavných a také zlepšit vztahy s ostatními křesťany. Moskva však blokovala dohodu pravoslavných s katolíky z roku 2007 o primátu papeže. Moskva spíše preferuje soulad s katolíky ve věci

tradičních hodnot a boje proti sekularismu. Také ve věci chudoby, životního prostředí, bioetiky a ochrany křesťanů na Středním Východě.

Koncil se bude konat v kostele Hagia Irene v Istanbulu, který nyní slouží jako koncertní hala. Je to původně byzantský kostel, který muslimové po dobytí města přeměnili na kasárna.

The Tablet, 15. 3. 2014

Argentina

V září 2013 se konal v Buenos Aires pátý Americký kongres center pro krizová těhotenství. Ačkoliv je v Argentině 92 % obyvatel katolíků, jen pětina z nich chodí pravidelně do kostela na mše svaté. Buenos Aires má 13 milionů obyvatel z celkového počtu 42 milionů. Je tu málo duchovních povolání. Porodnost je 2,27 dítěte na ženu, což není nejhorší. Od roku 2008 je ve školách povinná sexuální výchova. Argentina jako první v Latinské Americe má zákon, podle kterého si dítě může zvolit své pohlaví.

V Latinské Americe je 123 center pro krizové těhotenství. Tisíce nenarozených se tak daří zachránit.

Kongresu se zúčastnilo 200 lidí ze 12 států. Hlavní téma byla: „K Ježíši prostřednictvím Marie.“ Bylo zde mnoho přednášek. Promluvil i Pater Boquet, prezident americké organizace pro život Human Life International.

Účastníci byli na výletě v provincii Tucuman, kde měli přednášku o sexuální čistotě pro studenty. Uskutečnila se rovněž přednáška pro 30 seminaristů o strategii organizací pro kontrolu populace a jak čelit hrozbám proti životu.

Město Tucuman zažilo v minulosti útoky na katedrálu ze strany radikálních feministek.

Mission Report, únor 2014

Polsko

Byly vydány poznámkové sešity sv. Jana Pavla II. Postaral se o to jeho sekretář kardinál Dziwisz. Řekl, že by byl zločin zničit tyto poznámky a předal je k vydání, aby výtěžek z prodeje posloužil k financování stavby komplexu církevních budov v Krakově.

Kardinál Dziwisz tvrdí, že poznámky dokreslují osobnost papeže. Byl jeho sekretářem od roku 1966, kdy byl Wojtyla jmenován krakovským arcibiskupem, a sloužil mu až do jeho smrti v roce 2005.

Kniha má 640 stran a jsou v ní poznámky z let 1962-2003, hlavně z období každoročních exercicií. Hodně je z přednášek exercitátorů. V poznámkách se papež zmiňuje o Polsku v roce 1964, kdy byla Církev ve stavu zajetí, aby se zvýšila naše naděje. Rok 1968: „Církev musí být bráněna svědectvím o pravdě.“ Nehovoří se zde o 2. vatikánském koncilu, jehož se papež zúčastnil.

V jeho poslední vůli je jasně řečeno, že poznámky mají být zničeny. Dziwisz však neposlechl a řekl, že poznámky patří Církvi a společnosti.

Peníze z prodeje knihy spolufinancují komplex sv. Jana Pavla II., jehož výstavba bude stát 100 milionů liber. Pozemek věnovalo město, i když někteří radní na to reptají. Už je postaven hotel, informační centrum a vyhlídková věž. Bude zde i muzeum sv. Jana Pavla II. Také kardinál Dziwisz bude mít užitek: jeho obří fotografie je nad venkovním oltářem před katedrálou ve Wawelu. Předměty spojené s životem kardinála Dziwisze budou rovněž v muzeu a jeho socha společně se sochou sv. Jana Pavla II. je i v jeho rodišti. Další socha Dziwisze je u Zakopaného.

Někteří polští kněží jsou proti vydání poznámek. Pater Isakowich-Zaleski dokonce navrhuje ignorovat vydavatelství Znak.

Ze spisů sv. Jana Pavla II. bylo vydáno vše, kromě dvoudílného spisu o politické filozofii, napsaného začátkem padesátých let. Důvodem je obava z nepochopení, protože spis je levicově zaměřen.

Je zajímavé, že kardinál Bergoglio nařídil odstranit polskou výstavu o Janu Pavlu II. v Buenos Aires, protože vstupné bylo „hříšně“ drahé a bylo by skandální spojovat uctívání relikvie s komerční aktivitou.

The Tablet, 15. 2. 2014

Burkina Fasso

Má 17 milionů obyvatel, z čehož 20 % jsou katolíci. Země trpěla nestabilními vládami a je převážně zaměřena na zemědělství, které však trpí častými suchy. Je to země velmi chudá. Církev zde pomáhá ve školství, zdravotnictví a při školení zemědělců. Země netrpí demografickou krizí. 59 % obyvatel je mladších 20 let. Porodnost je 6,0 dítěte na ženu. Nakažených HIV-AIDS je málo, pouze 1,1 % obyvatel.

Země zajímá plánovače populace. Západní agentury propagují antikoncepci. Interrupce jsou ilegální, přesto se dějí.

Církev připravuje nové katechety. Jsou zde tři semináře pro budoucí kněze.

Mission Report, leden 2014

Botswana

Má 2 miliony obyvatel a je sevřena v Jihoafrické republice. Je největším vývozcem diamantů na světě, což přineslo obyvatelům dobrou životní úroveň. I tak většina zisků jde do zahraničí.

Nakažených HIV – AIDS je třetina obyvatel, to je nejvíce na světě hned po Swazilandu. Délka průměrného života klesla z 65 let na 54, u žen dokonce na 51 let. Interrupce jsou nelegální kromě případů znásilnění, incestu nebo ohrožení života matky. Západní agentury usilují o volný přístup k interrupcím.

Mission Report, leden 2014

Itálie

Papež v kostele sv. Řehoře VII. Papež v kostele v Římě při modlitebním setkání promluvil k příbuzným obětí mafie. Varoval mafiány, že se musí obrátit, jinak jim hrozí peklo. Krví potřísněná moc a peníze jim nepřinesou štěstí. Papež si k této příležitosti oblékl roucho, které používal kněz Giuseppe Diana, zabitý mafií v Neapoli roku 1994.

The Tablet, 29. 3. 2014

x x x

V lednu 2014 se konal v Římě seminář k 25. Výročí encykliky *Mulieres dignitatem* (O důstojnosti žen). Předsedal kardinál Rylko, prezident Papežské rady pro laiky. Bylo přítomno 100 lidí (hlavně žen). Hlavní téma: Bůh dal ženám úkol chránit co je lidské a hledat prostřednictvím křesťanské antropologie závazek od všech k civilizaci lásky. Bůh věnoval lidský rod zvláštním způsobem ženám. Je však pravda, že je mnoho útoků na život, a i ženy mají na tom podíl. Kardinál Rylko řekl, že muži jsou ztraceni, protože už nevědí, kým jsou. Proto je důležité neztrácet základní kámen, který nám Bůh dal. Ženy mají základní roli ve spáse, což je vtěleno v Panně Marii. Ženy přinášejí světu mír, ale na neštěstí kritéria světa pro úspěch zahrnují zisk a vykořisťování. Takto může být lidstvo korumpováno neznalostí přirozené etiky a antropologie. Když ignorujeme základní pravdy našeho bytí a pomíneme naše místo v „lidské ekologii“, nemůžeme najít své místo ve světě. Pokud je nenajdeme, nemůže být dosaženo pravého míru.

Třetí den konference byla audience u papeže, ten promluvil i o významu žen.

Mission Report, březen 2014

Bahrain

Král Bahrainu věnoval pozemek pro stavbu katolické katedrály. Stavba bude stát 18,2 milionu liber. Pojme 2 500 sedadel. V Bahrainu žije 100 000 katolíků. Katedrála bude sloužit i pro katolíky ze Saudské Arábie, kde žije 1,5 milionu katolíků – pracovníků z Filipín a Indie. V Saudské Arábii se nesmí stavět katedrály a mše jsou zde zakázány.

The Tablet, 29. 3. 2014

Indie

V Natasen vůdce nejnižší kasty dalitů ve státě Kerala pochválil Církev za příkladnou práci při vzdělávání dalitů. Církev pro ně otevřela brány svých škol v době, kdy čelili diskriminaci.

The Tablet, 15. 2. 2014

Informace o přirozeném plánování rodičovství –
o symptotermální metodě podá

Liga pár páru

David a Michaela Prentisovi

Fügnerova 143/9

272 01 Kladno

Tel.: 312 686 642

www.lpp.cz, e-mail: lpp@lpp.cz

Pomoc těhotným ženám

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha-Hlubočepy

Mobil: 603 976 231

www.prolife.cz

www.svobodavolby.cz

Nakladatelství Řád

(P. Ing. K. Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2, mobil: 728 250 679)

vydalo a zašle. Poštovné neúčtuji. Při odběru nejméně 10 publikací sleva 20 %.

1) Alfons z Liguori: „Úvahy o řeholním životě“	Kč 90,-
2) P. K. Dachovský: „Sv. František Xaverský“. Životopis.	65,-
3) P. K. Dachovský: „ Sv. Norbert“. Životopis.	50,-
4) P. K. Dachovský: „Sv. Gianna Beretta Molla“. Příběh lékařky, která odmítla interrupci, ačkoliv věděla, že při porodu zemře.	35,-
5) MUDr. John Grady: „Interrupce - ano nebo ne?“ Důvody proti interrupcím.	10,-
6) P. K. Dachovský: „P. Paul Marx OSB“. Životopis aktivisty proti interrupcím.	30,-
7) Zpovědní zrcadlo	1,-
8) P. K. Dachovský: „Cestou k Bohu“. První informace o Bohu a Církvi.	10,-
9) P. K. Dachovský: „Sepnuto duhou“ Náboženské básně.	50,-
10) Časopis „Řád“ Časopis pro obranu nenarozeného života, informace z Církve, katolická literatura. Vychází 3 x ročně. Výše předplatného dobrovolná.	
11) P. K. Dachovský: „Podle řádu Melchizedechova“ Náboženské básně.	25,-
12) P. K. Dachovský: „Pod rozstříleným praporem je krásy dost“ Náboženské básně.	50,-
13) Stella Lilley: „Život s utrpením“ Úvahy o sv. Padre Piovi.	9,-

- 14) Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“ Náboženské básně. 9,-
- 15) P. K. Dachovský: „Sv. Karel Boromejský“. Životopis. 65,-
- 16) Marie Dolistová: „Paní Zdislava z Lemberka“. Životopis a poéma v češtině, polštině, němčině, lužickosrbštině, angličtině a esperantu. 80,-
- 17) P. K. Dachovský: „Sv. Alžběta Durynská“. Životopis. 45,-
- 18) P. K. Dachovský: „V srdci Londýna“ Novela ze života emigranta z roku 1986 80,-
- 19) P. K. Dachovský: „Sv. Martin“. Životopis. 60,-
- 20) P. K. Dachovský: „Sv. Vincenc de Paul“. Životopis. 95,-
- 21) W. Herbst SDS: „Nové předpisy o odpustcích“ 20,-
- 22) SM Remigie Češíková SCB: „Matka Vojtěcha“. Životopis Matky Vojtěchy Hasmandové, boromejky vězněné 8 let pro víru. 99,-
- 23) P. K. Dachovský: „Sv. papež Pius X.“ Životopis. 74,-
- 24) František Lazecký: „Mozartiana“ Mozartovské básně s barevnými ilustracemi Reného Jana Kühmeiera. Česky a německy. Poštovné Kč 27,- 130,-
- 25) P. K. Dachovský: „Svatý František z Pauly“

OBJEDNÁVKA

Adresa odběratele:

Počet kusů:

1	7	13	19	25
2	8	14	20	
3	9	15	21	
4	10	16	22	
5	11	17	23	
6	12	18	24	

Revoluce a kontrarevoluce z katolického pohledu

Za komunistické éry jsme se ve škole v hodině ruštiny učili zpaměti báseň Maxima Gorkého o revoluci. Nazývá ji „svatou věcí“ Co je to vlastně „revoluce“ ve smyslu katolické nauky? Jak ji máme hodnotit?

Toto slovo pochází z latinského „revolvere“, což znamená převracet, vyvracet, podvracet. Z dějin víme o krvavých revolucích, které přinesly mučení a smrt milionům nevinných lidí.

Jenže pozor na jeden obrovský omyl! Revoluce vraždami a krutostmi nikdy nezačíná, ale jimi vrcholí a končí. Každá revoluce v dějinách byla nejdříve pečlivě připravena za psacím stolem filozofů a ideologů. Již ve starověku povstání manichejských a donatistických heretiků započala napřed ve světnicích a domech jejich zakladatelů – a vyústila v krvavá jatka katolíků (donatisté upalovali katolíky vápnem). V křesťanské Evropě heretikové albigenští v jihofrancouzských hradech nejprve filozofovali nad Biblí, aby posléze vyjízděli vraždit kněze a řeholní osoby. Krvavá husitská revoluce u nás také započala nejdříve kázáním a spisy jednoho univerzitního mistra, aby posléze vyvrcholila shazováním věrných katolíků z oken na vztyčená kopí a jejich upalováním v sakristiích kostelů, jak popisuje samotný husita Vavřinec z Březové ve své Kronice.

A mohli bychom pokračovat ještě dále, ale ponechme středověk středověkem. Pro nás je mnohem víc signifikantní novověk. Bestiální a zločinnou Francouzskou revoluci koncem 18. století, kterou známý novinář a přítel papeže sv. Jana Pavla II. Vittorio Messori nazval „první novověkou genocidou“, kdy jakobínští vojáci vraždili katolíky, kteří se nechtěli vzdát své víry, jejich děti probodávali bajonety a ženy potápěli na děravých lodích, myšlenkově připravili osvícenští filozofové a literáti Voltaire, Diderot, d'Alembert a další v tichu svých pracoven. Bolševická říjnová revoluce v Rusku byla také nejdříve ideově zkonstruována Marxem a Engelsem v jejich kancelářích a u piva v hospodách, aby potom přinesla své hrůzné krvavé plody ve formě umělého hladomoru a masových poprav, často jen na základě doznání vynuceného krutým mučením. Tato revoluce si vyžádala desítky milionů obětí. Základy Hitlerovy nacionálně socialistické revoluce v Německu také položili

nejdříve myslitelé a ideologové Nietzsche a Rosenberg, výsledkem byly potom strašlivý holocaust židovského národa a miliony nevinných obětí celé Evropy.

Historie tak dokazuje, že revoluce lidstvu nikdy žádné požehnání nepřinesly, naopak znamenaly pokaždé prokletí ve formě hromadných vražd. Revoluce vždycky byly, jsou a budou dílem satanovým – a to i tehdy, když se jejich ideoví původci ohánějí podobně jako u nás T. G. Masaryk, že půjde o „revoluci hlav a srdcí“, nikoli o násilné povstání. Každá revoluce nejprve započala u hlav a srdcí – a skončila u šibenic, gilotin a kulí z pušek popravčích čet.

V této souvislosti nás ale mohou odpůrci křesťanství zaskočit otázkou: Nebyla nakonec i Kristova misie podobnou „revolucí“? Vždyť přece Ježíš také přišel s novým, převratným učením, které nabouralo tehdejší společenský řád!

Omyl! Kristus přece prohlásil, že „nepřišel Zákon zrušit, nýbrž naplnit“ Na rozdíl od všech revolucionářů v dějinách nevolal po násilné likvidaci stávajících pořádků, nevyzýval k povstání ani proti židovské veleradě, ani proti Římanům. Jeho ostrá kritika nesměřovala proti Starému zákonu s jeho Desaterem, dějinami židovského národa a slovy proroků, ale naopak proti těm, kteří ho nedodržovali a porušovali. Ježíš Kristus nepožadoval zrušení nebo korekci Bible, ale naopak návrat k ní, jakožto ke kořenu veškerého náboženského a občanského života, jejímž vyvrcholením je nakonec on sám jako Bohočlověk, jenž zemřel na kříži pro spásu všech lidí, kteří o to stojí. Kristova „revoluce“ byla zaměřena do nitra člověka, k tomu, aby on se stal lepším a mravnějším, nikoli k vnějším strukturám. Ty se změní k lepšímu samy, když lidé budou žít podle přirozeného mravního zákona a Božích přikázání.

Ježíšova „revoluce“ nebyla tedy revolucí, nýbrž jejím pravým opakem: kontrarevolucí. Zatímco revoluce chce zničit a zlikvidovat to, co její strůjci pokládají za špatné, kontrarevoluce naopak usiluje o obranu všeho dobrého, co je revolucí ohroženo. Tam, kde revoluce pravé a cenné hodnoty ničí, kontrarevoluce je naopak brání. Ježíš Kristus byl „kontrarevolucionářem“ v nejlepším slova smyslu. V jeho době probíhaly u židovstva saducejská, farizejská a zélótská revoluce. Ta první zpochybňovala biblické zázraky, ta druhá kladla na lidi neúnosná břemena v podobě formálních příkazů a zákazů, jež Bible nenařizovala, ta třetí směřovala

k ozbrojenému povstání proti římské nadvládě. Ježíš vystoupil proti všem těmto formám revoluce. Proti saducejské tím, že konal zázraky, mimo jiné 3krát vzkřísil mrtvé, přičemž saduceové právě tělesné vzkříšení vehementně popírali, proti farizejské tím, že jejich nositele ostře káral, proti zélótské potom výzvami k lásce a odpuštění. Popraven byl jako „kontrarevolucionář“, nikoli jako revolucionář.

Křesťanství na rozdíl od všech revolučních ideologií v dějinách nepřineslo lidem krvavá jatka, ale naopak novou civilizaci lásky ve formě charity a zřizování ústavů pro pomoc těm, kteří se z důvodů nemoci nebo stáří nemohli sami o sebe postarat, zrušení práva otců na usmrcování nechtěných narozených také nenarozených dětí, zákazu zabíjet a mrzačit otroky, což vedlo nakonec ke zrušení otroctví, likvidace krvavých gladiátorských zápasů, posvátné prostituce a lidských obětí v pohanských svatyních atd. Během prvních tří staletí se křesťané soustředili na hlásání nového Kristova přikázání lásky, na jeho realizaci a na nekompromisní vyznání Krista a obhajobu křesťanské morálky před pohany až k prolití krve.

Nová křesťanská civilizace, jež vznikla po milánském ediktu r. 313, jímž císař Konstantin definitivně ukončil pronásledování křesťanů tehdejšími pohanskými státy, samozřejmě neznamenal ráj na zemi, který Kristus nikdy nesliboval, protože člověk na této zemi je podroben hříchu, ale proti předchozímu období představovala nepopíratelný mravní pokrok. To je důsledkem kontrarevoluce, která je pevnou součástí Tradice. Katolická nauka stojí na Tradici, tzn. na tom, co je hodnotou jednou provždy, na věčné časy, a nesmí být nikdy zrušeno nebo změněno. Správný katolík proto vždycky byl, je a bude tradicionalistou, jenž brání to, co Bůh člověku zjevil a skrze Církev předkládá k víře a stanoví jako životní normu. Tato obrana není nikdy revolucí, ale jejím pravým opakem – kontrarevolucí, jak analyzoval již před více než půl stoletím vynikající brazilský katolický myslitel Plinio Correa de Oliveira.

Katolický tradicionalista a kontrarevolucionář nikdy nepozvedne meč k útoku, pouze k obraně, jestliže jsou pro ni vhodné podmínky a došlo k vyčerpání všech možností vyřešit věc pokojnou formou, což se týká např. situace, kdy ďábelská státní moc vyhazuje do vzduchu kostely, pálí konsekrované hostie a hromadně vraždí katolíky jen proto, že se nemíní vzdát Krista a jeho Církve. Vzorem nám

mohou být katoličtí obránci víry ve jménu Nejsvětějšího Srdce Ježíšova ve francouzském Vendée v době satanské Francouzské revoluce, tyrolští katolíci se zástavami Božského Srdce v čele s Andreasem Hoferem proti Napoleonem vedeným osvícenským revolucionářům, mexičtí cristeros bránící své chrámy, ženy a děti proti vojákům komunisticko-zednářské Callesovy vlády, španělští mučedníci pro Krista v éře občanské války 30. let, v nejnovější době súdánci bojovníci proti muslimské státní moci, jež podnikla pokus vyhladit veškeré křesťanské obyvatelstvo na jihu země, apod.

Někdo ale může namítnout, že prvotní křesťané nikdy meč k obraně nepozvedli. Nesmíme však zapomenout, že křesťané tenkrát žili jako nepatrná menšina rozptýlená mezi několikanásobně početnější pohanskou většinou. Dohodnout se za této situace na společném obranném postupu, aniž by to zůstalo utajeno před pohany a hned v zárodku zlikvidováno, bylo fakticky nemožné.

A jakou taktiku máme jako katoličtí tradicionalisté a kontrarevolucionáři zvolit dnes? Na tuto otázku snad dala nejlepší odpověď německá socioložka, spisovatelka a katolická konvertitka Gabriele Kuby svojí knihou „Globální sexuální revoluce“, jež vyšla letos v českém překladu v Kartuziánském nakladatelství. V současném světě, zvláště v tom „vyspělém“, probíhá již řadu desetiletí sexuální revoluce, která s sebou přináší totální mravní, sociální i politický rozvrat. Kuby dokazuje na příkladech z dějin, že každá civilizace, která odmítla přirozený mravní zákon, jenž přikazuje sexuálnímu pudu realizovat se pouze v řádně uzavřeném monogamním manželství, zanikla, protože se nebyla schopna bránit před nápoem jiných civilizací, její vůle k obraně se oslabila zhoubným pansexualismem.

Kuby rozvádí, že sexuální revoluci zahájili již klasikové marxismu-leninismu svou tezí, že žena musí být osvobozena „od otroctví plotny a plínek“ – její místo prý je v pracovním procesu ve všech povoláních. Proto v Sovětském svazu bylo ještě r. 1989 možno vidět ženy s krompáčem v ruce kopat kanály, zatímco chlapi nedaleko popíjeli vodku (originální příklad „rovnoprávnosti“ mužů a žen). Bolševická říjnová revoluce r. 1917 přiznala sexu místo i mimo manželství (což mělo být také jedním z projevů „osvobození“ ženy) – a protože výsledkem bylo mnoho nechtěných těhotenství, stal se Sovětský svaz r. 1920 prvním státem světa

s legálním umělým potratem, kdy v jedné moskevské klinice došlo během pouhého jednoho roku k povraždění 50 tisíc nenarozených dětí.

Sigismund Freud, Wilhelm Reich, Magnus Hirschfeld, Margret Sangerová, Alexandra Kollontajová a jejich následovníci prohlásili sex za to nejdůležitější v lidském životě. Tzv. Frankfurtská neomarxistická škola v Německu po II. světové válce, reprezentovaná jmény Herberta Marcusse, Theodora Adorna, Maxe Horkheimera aj. spolu s francouzským existencialistickým filozofem J. P. Sartrem vyzvala studující mládež k revoltě proto „měšťáckým strukturám“, jež umísťovaly sex pouze do manželství. R. 1968 tak vypukly v západních metropolích revoluční bouře studentstva dožadujícího se údajného „práva na sex“, tj. kdykoliv a s kýmkoliv mimo manželství, jež ve svém důsledku urychlily liberální zákonodárství ve věci sexuální morálky, rozvodů a potratů. V mentalitě obyvatelstva došlo k oddělení sexu od prokreativity, sex se stal pouhou „rekreací“ bez vztahu k úloze, kterou mu dal Stvořitel: plození potomstva. Potraty a antikoncepce chránily před rizikem otěhotnění a starostmi s tím spojenými.

Alfred Kinsey a John Money v USA reagovali potom na tlaky feministických kruhů, poukazujících na údajné „znevýhodnění“ ženy v tom, že pouze ona otěhotní a muž nikoliv. Přišli s teoriemi, že prý pohlaví (angl. *gender*), není věcí biologických znaků, ale volby. To, jestli je někdo mužem nebo ženou, je prý záležitostí svobodného rozhodnutí jednotlivce. V praxi to znamená, že když se např. muž před úřady prohlásí za ženu, musí to orgány respektovat a takový má potom mj. právo chodit na dámské toalety. V Německu mají dokonce zákon, který umožňuje zvolit si „neurčité“ pohlaví, tzn. ani muž, ani žena. Toto nazýváme „genderovou revolucí“, která je součástí „globální sexuální revoluce“

To má úzkou souvislost s legalizací homosexuálních svazků, která vyústila až k požadavku, aby homosexuální a lesbické páry měly možnost adoptovat děti. Jestliže totiž podle genderové teorie neexistuje žádný rozdíl mezi mužem a ženou a záleží pouze na tom, jaké pohlaví si kdo „svobodně“ zvolí, pak také není fakticky žádný rozdíl mezi sexuálním stykem s jiným nebo se stejným pohlavím.

Genderová revoluce je především útokem (revolucí) proti monogamní rodině. Ve Francii a ve Velké Británii je již zakázáno používat na veřejnosti, zejména ve

školách, označení „otec-matka“, což je nahrazeno výrazy „rodič 1“ a „rodič 2“ Všude je zaváděna do škol už od nejranějšího věku (srvn. předchozí číslo Řádu) sexuální výchova, která je ve skutečnosti naváděním mládeže k promiskuitě, ke smilstvu.

Takový stav katolíka přímo nutí ke kontrarevoluci. Vyzývá k tomu přímo a bezprostředně encyklika sv. Jana Pavla II. „Evangelium Vitae“ z r. 1995. Svatý papež v ní vyzývá katolické věřící, aby ani za cenu pronásledování se nepodvolili zákonům legalizujícím potraty, eutanazií a sexualizaci veřejného života. Toto pronásledování je už realitou. Náš časopis přináší takřka v každém čísle zprávy o propouštění ze zaměstnání a o veřejné šikaně lidí, kteří se vyslovili v souladu se svým křesťanským svědomím proti těmto zločinům páchaným na rodině, nevinných dětech a na nenarozených. Také paní Kuby ve své knize udává řadu těchto případů z Evropy i z Ameriky.

Proto nejlépe bude, když zakončíme citací z její knihy, která jen potvrzuje neodvolatelnost naší morální povinnosti postavit se „kontrarevolučně“ proti nejnovějšímu revolučnímu svinstvu, jež útočí na starodávné hodnoty, dané člověku Bohem: „Je nejvyšší čas prolomit spirálu mlčení. Čím déle budeme vyčkávat, tím vyšší cenu budeme muset zaplatit. Můžeme přece něco změnit! Existují tisíce iniciativ bojujících za důstojnost člověka. Stojí za to angažovat se ve prospěch duchovní a mravní obnovy, která se bude opírat o naše evropské hodnoty. Ty jsou vždy předstupněm pro konečné vítězství dobra. V této jistotě Vám přeji naději, víru a odvahu.“ (str. 384)

PhDr. Radomír Malý

Katoličtí lékaři musí vyznat svou víru

Známa lékařka Wanda Poltawska, jež úzce spolupracovala se sv. Janem Pavlem II. ještě v době, kdy byl krakovským arcibiskupem, a později se významně angažovala v boji za zákaz potratů, napsala otevřený dopis všem polským lékařům, studentům medicíny a zdravotnickým pracovníkům. „Věřící lékař by se měl veřejně přiznat ke své víře, takové je přání Jana Pavla II.“ píše ve svém dopise.

Frona, 14. 3. 2014

Příčinou krize je neznalost nauky Církve

Z Německa pocházející kuriální kardinál Walter Brandmueller se vyjádřil, že hlavní příčina současného chaosu v Katolické církvi tkví v neznalosti jejich základních věroučných a mravoučných pravd. To se netýká jen laiků, ale velmi často též kněží, řeholníků, teologů a katechetů. Popírání katolické nauky v posledních letech některými kruhy uvnitř Církve způsobilo, že se katolická nauka v hodinách náboženství, v seminářích a na fakultách nevyučovala. Zároveň kardinál odmítl názor, že morální nauka Církve „už dnes není aktuální“.

Kath. Net, 27. 3. 2014

Genderové ideologii nutno vyhlásit válku!

Z USA pocházející kuriální kardinál Raymund Burke v rozhovoru pro časopis „Radici Cristiana“ řekl: „Nutno vyhlásit válku diktatuře zničující ideologie gender. Církev potřebuje lidi, kteří neuznávají kompromisy.“ Vyzval rodiče a učitele k rozhodnému odporu proti nebezpečným změnám ve školních programech sexuální výchovy, jedná se zejména o záměry seznamovat i nejmenší děti s různými formami sexuality. „Katolíci musí rozhodně odmítnout perverzi relativismu,“ řekl kardinál.

Frona, 20. 3. 2014

Jsi křesťan? Pak nesmíš být profesorem!

Profesor kriminologie Mike Adams byl váženým pedagogem a ceněným odborníkem ve státě Severní Karolina (USA) až do okamžiku své konverze ke křesťanství. Předtím byl bojovným ateistou. Po konverzi začaly represe. Nejprve mu vedení akademie odňalo profesorský titul a poté jej propustilo. Adams podal stížnost k soudu.

Frona, 20. 3. 2014

Blahoslavený císař Karel a Rakousko-Uhersko

V brněnském kostele sv. Janů u minoritů jsme přivítali ve středu letošního Svatého týdne vzácnou návštěvu: arcivévodu Rudolfa, vnuka posledního císaře z rodu Habsbursko-lotrinského bl. Karla I. a jeho manželky Zity, jejíž proces blahořečení je v plném proudu. Historicky cenné fotografie ze života tohoto manželského páru, které arcivévoda promítal s patřičným komentářem, a na závěr poté zpívaná hymna starého mocnářství „Zachovej nám, Hospodine, císaře a naši zem....“, přímo nutí k následující reflexi.

Již od rozpadu habsburského soustátí r. 1918 si klade nemálo Čechů otázku, jestli likvidace tohoto útvaru byl šťastný krok. Domnívám se, že právě osobnost bl. Karla dokládá, že nikoliv.

Dnes již občané, kteří si mohou pamatovat život ve starém Rakousko-Uhersku, nežijí. Nemálo z nás má ale ještě v živé paměti své prarodiče či praprarodiče, kteří v té době vyrostli a zakládali rodiny, a svým potomkům o tom vyprávěli. Krom toho existuje také mnoho písemných informací o životě za staré monarchie.

Rakousko, od r. 1867 Rakousko-Uhersko, nelze zajisté idealizovat. V jeho dějinách nutno rozlišovat 3 fáze. Tou první pro naše dějiny je doba od bitvy na Bílé hoře r. 1620 až po osvícenské reformy 2. poloviny 18. století. Panovníci Ferdinand II., Ferdinand III., Leopold I. a Josef I. byli zbožnými a praktikujícími katolíky plně oddanými Církvi. Alois Jirásek nazval tento čas „temno“ Solidní historikové

v návaznosti na Josefa Pekaře již ale dávno takový předsudek vyvrátili. Dnes je zřejmé, že tato epocha se naopak vyznačovala nebývalým rozkvětem vzdělanosti, literatury a výtvarného umění, který nazýváme „kultura baroka“. Díky obětavým misionářům, především z jezuitského řádu, lid stále více lnul ke katolické víře, jež přinášela požehnané plody mj. i v nízké kriminalitě, snad vůbec nejnížší v českých dějinách.

Je sice pravdou, že protestantské vyznání bylo postaveno mimo zákon a docházelo i k násilnému nucení k přijetí katolické víry, s čímž nesouhlasili jak pražský kardinál Arnošt Harrach, tak i proslulý jezuitský profesor v Praze Roderigo Arriaga, nicméně těch případů bylo podstatně méně, než se běžně uvádí. Prostý lid, jak dokazují prameny, znechucený chováním protestantské šlechty v r. 1620 i během třicetileté války, přijímal katolickou víru převážně dobrovolně jako jediné možné řešení svého rozčarování a zklamání. Jinak by bylo těžko vysvětlitelné nadšení, s nímž Pražané, ještě ve 20. letech 17. stol. většinou protestanté, bránili r. 1648 své město již jako katolíci před luteránskými Švédy.

Faktem také je, že po r. 1648 došlo k utužení nevolnictví a robotních povinností, což byl smutný důsledek ekonomického rozvratu po třicetileté válce, ale situace se postupně vyvíjela ve prospěch poddaného lidu, císařské robotní patenty – např. Leopolda I. r. 1680 – upravovaly robotu tak, aby sedláci měli dostatek času pro práci na svém. Dochovaná kázání té doby si stěžují na přejídání venkovského obyvatelstva a nadměrnou zálibu v tancovačkách, což dokazuje, že se tenkrát na vesnici po hmotné stránce nežilo vůbec špatně.

Stinnou stránkou byly čarodějnické procesy a jejich nevinné oběti včetně katolických duchovních (šumperský děkan K. A. Lautner). Jednalo se o dobový jev celé tehdejší střední Evropy, u nás se týkal pouze Jesenicka, kde žilo německé obyvatelstvo. Po r. 1700 již v českých zemích nebyla upálena žádná čarodějnice.

Došlo také k omezení státní svrchovanosti Českého království, proti čemuž protestovali zejména vlastenečtí jezuité (Adam Kravařský, Bohuslav Balbín aj.). Někteří habsburští panovníci i přes svoji zbožnost chtěli Církev přivést do svého područí, Ferdinand III. vydal např. r. 1653 dekret „Placetum regium“, jímž stanovil povinný souhlas císaře k nominaci biskupů.

Druhou fází dějin starého Rakouska je osvícenská epocha, spjatá se jmény císařovny Marie Terezie (spíše však jejich rádců Kounice a Swietena) a jejího syna Josefa II. Zrušení nevolnictví a toleranční patent r. 1781 (schválený též papežem Piem VI.), jímž se uznávalo právo evangelíků hlásit se ke svému vyznání, byly snad jedinými pozitivními počiny této vlády. Ujařmení Církve, státem protlačované hereze v seminářích, štvavé kampaně proti papeži a „temnému středověku“, rušení klášterů, zákazy poutí a procesí – To vše negativně poznamenalo zbožnost lidu a jeho oddanost katolické víře. Silná státem nadekretovaná germanizace ohrozila existenci českého národa u samého kořene. Režim též podporoval raný kapitalismus včetně jeho bezohledného zacházení se zaměstnanci.

Třetí fáze se týkala 19. století, kdy v českých zemích probíhalo v plném rozsahu tzv. národní obrození, vedené v Čechách převážně v osvícenském a protikatolickém duchu, na Moravě naopak zásluhou kněze Františka Sušila většinou v katolických intencích. Je to období, kdy český národ uhájil své právo na existenci, kdy od r. 1850 rostly české střední školy jak houby po dešti a Karlova univerzita v Praze se r. 1882 rozdělila na českou a německou. Po vypuknutí I. světové války si někteří vojenští velitelé ve svých hlášeních stěžovali, že odvedenci z českých okresů se ve své absolutní většině nejsou vůbec schopni domlouvat německy, což se týká údajně i vzdělavců: učitelů, středoškolských profesorů, lékařů, inženýrů atd. Nelze se tomu divit. I když Čechové té doby poukazovali na nespravedlnost jazykových zákonů a preferenci němčiny, tak přesto se nedá upřít, že Čechové mohli dělat docela slušnou kariéru, aniž by museli hlavní jazyk monarchie ovládat. Student v ryze českém okrese chodil pouze do českých škol, na úřadech se domlouval pouze česky, jak přikazoval pro české okresy zákon, studoval v Praze českou univerzitu a poté získal místo lékaře nebo profesora opět v českém okrese, tudíž znalost němčiny vůbec nepotřeboval. Český národ měl tak svoji budoucnost plně zajištěnou.

T. G. Masaryk nazval Rakousko-Uhersko „teokracií“ (bohovládou) a proti ní postavil „demokracii“ To byla ovšem pouhá propagandistická floskule, jež vůbec neodpovídala skutečnosti – a Masaryk to moc dobře věděl. Císař František I. (1792-1835) pokračoval v josefínské osvícenské politice totálního podřízení Církve státní moci, ale v podstatně mírnější a snesitelnější formě. Za vlády Františka

Josefa I. (1848-1916) byl uzavřen r. 1855 mezi Svatým stolcem a Rakouskem konkordát, jenž stanovil na školách povinnou výuku katolického náboženství, od něhož byly osvobozeny pouze konfesní školy nekatolických vyznání. Zákony musely odpovídat katolické morálce. Toto však bylo zrušeno r. 1868 tzv. květnovými zákony, které v rozporu se zněním konkordátu odňaly Církvi dozor nad školami a omezily výuku náboženství na pouhé dvě hodiny týdně. Zároveň se také povoloval rozvod katolicky uzavřeného sňatku s možností uzavřít nový na radnici. To vedlo ke zrušení konkordátu a k napětí mezi Vídní a Sv. stolcem, jež trvalo až do první světové války. Štvavé protikatolické kampaně ve většině tehdejšího tisku a proticírkevní agitace pedagogů na školách byly naprostou samozřejmostí. Taková byla tedy „teokracie“ v Rakousko-Uhersku.

Jinak ovšem život v Rakousko-Uhersku v posledních dekádách před I. světovou válkou vypadal v porovnání s pozdějším stavem I. republiky, následných diktatur a současného „sametu“ téměř idylicky. Katolická církev i přes zmíněné proticírkevní tendence si svůj vliv a pozice udržovala, zejména na venkově. Český národ již dávno nebyl ohrožen germanizací. Volební právo se postupně rozšiřovalo, až r. 1907 na něj dosáhly všechny vrstvy obyvatelstva. Tovární dělnictvo si postupně vybojovalo dobré mzdy a vyšší životní úroveň. Česká politika směřovala k tomu, aby Čechevé měli svou autonomii stejně jako Maďaři. Dosažení toho bylo jen otázkou času.

To vše překazila I. světová válka. Bl. Karel se ujal svého úřadu po smrti Františka Josefa r. 1916. Jak dokumentují jeho životopisci (Galandauer, Pejřimovský, Novák aj.), zaměřil tento zbožný panovník svoji pozornost především k prostému člověku, jeho starostem a k utrpení, způsobenému válkou. Postaral se o lidské zacházení s válečnými zajatci, pečoval o to, aby vojáci v poli měli teplé oblečení, dbal na to, aby lid v zázemí nehladověl, odmítal krutosti na civilním obyvatelstvu nepřátelského území a stíhal viníky. Jako jediný státník té doby odpověděl kladně na mírovou výzvu papeže Benedikta XV. O mír upřímně usiloval, jenže odmítali jej ti druzí: německý císař Vilém právě tak jako francouzský premiér Clémenceau. Zákulisní nadnárodní mocenská lobby chtěla válku – a právě na tom vládce svatého života Karel ztroskotal. Jeho tajné mírové iniciativy směřované

k francouzskému premiérovi byly vyzrazeny, Clémenceau jimi ostentativně pohrdl, císař Vilém hrozil vojenskou intervencí.

Karel vnímal spravedlivé požadavky Čechů a ve svém proslulém Manifestu na konci války přetvořil Rakousko na federalizovaný stát přesně v duchu českých státoprávních snah. Jenže už bylo pozdě. Protikatolicky orientovaná nadnárodní mocenská centra nemohla potřebovat ve střední Evropě státníka s katolickými zásadami, jenž usiluje o prosazení katolické morálky do života společnosti. Karel musel zmizet. Když viděl, že nemá šanci se udržet, rezignoval na výkon svého úřadu, aby nebyl příčinou krveprolití, nikoli však na svůj nárok na trůn.

Samozřejmě o zánik Rakousko-Uherska se vydatně postarala i naše emigrace v čele s T. G. Masarykem. Bylo by ale chybou házet vinu pouze na ni. Je zvláštní, že Masaryk si v tomto skvěle notoval i se svými úhlavními nepřáteli – rakouskými a sudetskými Němci, jejichž značná část již před válkou byla pod vlivem politických sil usilujících o připojení Rakouska k hohenzollernskému Německu. Existence habsburské monarchie překážela těmto plánům, proto rakouské císařství muselo odejít pryč. Odchod císaře Karla a zánik monarchie si vynutily právě nacionalistické proněmecky orientované bouře ve Vídni.

Karlova předčasná smrt v pověsti svatosti ve vyhnanství na Madeiře definitivně ukončila možnost jeho reinstalace kdekoliv v bývalé části monarchie. Jak by asi vypadala Evropa, potažmo též Čechy a Morava, kdyby habsburské Rakousko zůstalo zachováno? Historik samozřejmě si nemůže dovolit říkat kdyby... Jedno je ale jisté: určitě lépe než tak, jak se potom vyvinula. Zcela určitě by zůstal zachován mariánský sloup v Praze na Staroměstském náměstí a byli bychom ušetřeni odporného protikatolického vandalství a rouhání. U Karla byla též vzhledem k jeho svatému životu záruka, že se postará o morální a společenské povznesení země monarchie a o spravedlivé vyřešení sporných otázek. To by nejspíš znemožnilo nástup Hitlera, II. světovou válku a invazi bolševismu do střední Evropy. Vývoj ale krácel bohužel jiným směrem.

Likvidace Rakousko-Uherska byla proto chybou. Pro nás z toho ale plyne nepříliš radostné poučení, že politikové svatého života nikdy toho mnoho nepořídí a neuspějí. Jenže není nakonec vnější neúspěch na této zemi úspěchem pod

zorným úhlem věčnosti? My jako katoličtí křesťané víme, že ten je tím hlavním. A tady císař Karel bezpochyby slaví svůj triumf.

PhDr. Radomír Malý

Nebudeš zpívat, ty homofobe!

Populární italský zpěvák Giuseppe Povia se vyléčil z homosexuality a nazpíval o tom píseň „Luca byl gejem“ Ihned mu odňali angažmá a mainstreamová média jej označila za „homofoba“.

Frona, 20. 3. 2014

Propotratová Amnesty International

Amnesty International, celosvětová organizace zabývající se respektováním lidských práv a politickými vězni, doporučila mexické vládě ukončit „kriminalizaci potratů“ Stalo se tak po návštěvě generálního sekretáře této organizace Salila Shetgho. 18 z 32 členských států Mexické unie chrání život od početí až do přirozené smrti bez jakýchkoliv výjimek.

Kath. net, 20. 3. 2014

Nauka Církve je závazná

Kdo odmítá v podstatných bodech nauku Církve, nemůže přistupovat ke sv. přijímání. Prohlásil to arcibiskup San Francisca (USA) mons. Salvatore Cordileone, jenž se přitom odvolal na církevního otce sv. Justina.

Kath. net 3. 4. 2014

Odhalili se!

Polský časopis „Krytyka Polityczna“ zveřejnil rozhovor s genderovou aktivistkou Joannou Piotrowskou, která řekla doslova: „Chceme zničit manželství a rodinu, protože jsou semeništěm násilí mužů na ženách.“ To je ovšem naprostá lež, neboť podle statistik orgánů činných v trestním řízení 80 procent násilí mužů na ženách je páčáno v konkubinátech a nikoli v řádných manželstvích.

Frona, 20. 3. 2014

Policejní záťah proti křesťanům

V hlavním městě Severní Koreje Pchjongjangu proběhla policejní razie proti tajným křesťanům. Bylo zatčeno více než 100 osob kvůli údajným kontaktům s křesťany v Číně. Při domovních prohlídkách byly nalezeny bible. Za jejich vlastnictví hrozí obviněným trest smrti.

Kath. net, 11. 4. 2014

Správný zásadový postoj

Katolický kněz Kevin Vassun ve Springfieldu (stát Illinois, USA) odmítl podat sv. přijímání senátorovi Richardu Durbinovi, který se zasazuje za větší liberalizaci potratů. Biskup Thomas Paprocki jednání tohoto kněze schválil a podpořil.

Kath. net, 7. 4. 2014

Pokuty za protipotratovou aktivitu

Známý německý protipotratový aktivista Guenter Annen byl během posledních 10 let tisíckrát žalován potratovými klinikami kvůli „urážkám“. Ty spočívaly v tom, že na internetových diskusích nebo na plakátech před potratovými klinikami nazval potraty „zabíjením“ nebo „vraždou“. Během té doby byl nucen zaplatit jako pokutu více než 1 000 euro, několik týdnů strávil i ve vězení.

Glaube und Kirche, 2/2014

Může katolická církev měnit svou nauku?

Pro pravověrné katolické věřící je odpověď jasná: Nemůže. Jenže to neplatí pro internetový magazín Christnet, kde autor Marián Sekerák v článku „Ecclesia semper reformanda“ 14. 4. 2014 tvrdí pravý opak. Činí tak v souvislosti s tlakem, který vyvíjejí neomodernistické kruhy uvnitř Církve na změnu její praxe vůči rozvedeným a znovu sezdáným, tj. aby jim bylo umožněno přistupovat ke sv. přijímání, a jejího záporného přístupu k praktikované homosexualitě. Autor poukazuje na to, že v minulosti prý Církev mnohokrát svoji nauku měnila, doufá proto, že se tak stane i tentokrát na podzimní biskupské synodě.

Sekerák ovšem plete dohromady hrušky a pušky. Ano, Církev může měnit svá stanoviska a názory ve věcech, které nejsou součástí Božího zjevení a nemají k němu žádný vztah, ale u Písma sv. a Tradice končí její kompetence. Tady mluví Bůh – a Církev má poslání toto věrně předávat dalším generacím, a ne revidovat a přizpůsobovat „duchu doby“ Právě tady Sekerák vůbec nerozlišuje.

Ale konkrétně: Sekerák poukazuje na změnu církevní praxe ve vztahu ke kremacím a k pohřbům sebevrahů. Je známo, že až do r. 1963 nesměli katoličtí kněží chodit do krematoria a vykonávat tam obřady. Sebevrahové pak nesměli být pochováni na katolickém hřbitově, ale někde na jeho okraji, případně za hřbitovní zdí (ke změně církevního postoje vedlo zjištění psychiatrů, že sebevražda nemusí být vždycky hříchem pohrdání darem života, ale často i projevem duševní choroby). Sekerák doufá, že když Církev změnila tento svůj postoj, může tak učinit i na nadcházející synodě ve vztahu k rozvedeným a homosexuálům.

Jenže si neuvědomuje, že tady jde o zcela odlišné roviny. Pohřeb není svátost, nýbrž svátostina. A v každém katechismu se může dočíst, že svátostiny ustanovila Církev, zatímco svátosti Bohočlověk Ježíš Kristus. Proto svátostiny a jejich praxi může církevní autorita podle potřeb doby měnit (i když osobně se nedomnívám, že církevní povolení kremace, byť se zdůrazněním přednosti pohřbu do země, bylo šťastné). Ke změně svátostí však nemá jakékoliv oprávnění. Kristus prohlásil svátostné manželství za nerozlučitelné, proto Církev nesmí požehnat sňatku toho, kdo slib doživotní věrnosti porušil a přijal nového partnera. Takový se objektivně nachází ve stavu těžkého hříchu, a jestliže přijímá Tělo Páně, dopouští se svatokrádeže. Samozřejmě Církev si je vědoma složitosti situace mnoha rozvedených a znovu sezdáných lidí, někteří se nejdříve sami stali oběťmi zrady svého partnera, proto jim vychází vstříc možností předložit svou záležitost církevnímu soudu, který zkoumá, jestli první manželství bylo uzavřeno skutečně platně. Rovněž tak bere v úvahu, že většinou není reálná možnost z druhého, pouze na radnici uzavřeného manželství se vrátit k řádnému prvnímu manželství, proto nabízí eventualitu zřici se sexuálního života a žít s novým partnerem „jako bratr a sestra“, čímž pomíjí stav těžkého hříchu a tudíž se otevírá možnost přijímat Tělo Páně. Nikdy však nelze uznat, aby dotyční spolu sexuálně žili po rozvodu a uzavření na radnici druhého sňatku. Tomu Církev nemůže požehnat, tyto lidi

nemůže připustit ke stolu Páně, neboť tím by porušila Kristova slova „co Bůh spojil, člověk nerozlučuj...“ a vehnala by je do dalšího těžkého hříchu svatokrádeže. Totéž se týká i osob, jež spolu žijí v homosexuálním svazku. Bůh určil sexualitě místo pouze ve svátostném spojení jednoho muže a jedné ženy, nikoli dvou mužů nebo dvou žen. Jestliže Církev toto odmítá, pak to není důsledkem její „strnulosti“ a „tvrdomi“, ale pouze toho, že k tomu nemá od Boha žádné pověření a oprávnění.

Sekerák ovšem má ve svém článku další zmatky. Píše např., že prý Církev změnila své učení o Zemi jako středu vesmíru. Omyl! Církev je nemohla změnit, protože to nikdy neučila. Jestli se Země točí kolem Slunce nebo naopak, je věcí přírodních věd a nikoli Božího zjevení. Až do 16. století astronomie (nikoli Církev) učila o Zemi jako o centru vesmíru, poté polský kanovník Kopernik hlásal opak – a nejenže nebyl pronásledován, ale naopak se stal členem Papežské akademie. Na univerzitě ve španělské Salamance, jež byla pod správou inkvizice, se Kopernikova nauka přednášela, rovněž tak na univerzitách v Papežském státě. Galileo v 17. století však tuto přírodovědeckou hypotézu povýšil na teologickou pravdu – a tady musela zasáhnout římská inkvizice, jež se však nechala nešťastně vmanévrovat do rozhodování v ryze přírodovědecké kauze. Církev však i poté ponechávala přírodovědecké zastánce kopernikánského systému na pokoji, respektovala, že jde o vědeckou a nikoli teologickou záležitost.

Podle Sekeráka též prý teprve od II. vatikánského koncilu Církev akceptovala svobodu svědomí, když ji předtím tvrdě odmítala. Církev ale vždycky učila, že k přijetí křtu je zapotřebí svobodného rozhodnutí, neboli svobody svědomí, nikdo nesmí být k tomu násilím nucen. Papež Řehoř XVI. ale v encyklice „Mirari Vos“ r. 1832 odsoudil jako „perverzní“ zásadu, že „každému“ musí být poskytnuta svoboda svědomí, což opakoval v Syllabu a dalších dokumentů též jeho nástupce

bl. Pius IX. Slůvko „každému“ přitom implikuje, že svoboda svědomí má být v zásadě poskytnuta, nikoli však bez výjimky všem lidem. Ani dnešní demokratické státy neposkytují „každému“ svobodu svědomí, stíhají hlasatele nenávisti a propagátory vražd a teroru, což je správné. To však nelze říci o zákonném postihu lidí, kteří mají odvahu hájit na veřejnosti katolický postoj k potratům, eutanazii nebo homosexualitě. Svoboda svědomí v pojetí proticírkevního

relativismu, jenž převládá v dnešních demokratických státech, se tak jeví jako pouhá zástěrka k protikatolickému boji a likvidaci křesťanství, čehož si velcí papežové 19. století byli prorocky vědomi. Žádná „změna“ církevní nauky se tedy v tomto ohledu nekonala a nekoná.

Není také pravdou, že prý teprve papež Pius XII. v encyklice „*Humani Generis*“ r. 1950 uznal Darwinovu evoluční teorii, kterou do té doby Církev odmítala. Kdyby si Sekerák tento dokument pozorně přečetl, tak by naopak zjistil, že Pius XII. odmítá vznik člověka ze zvířete, protože existence lidské duše si vyžaduje samostatný stvořitelský akt. Tato encyklika ve skutečnosti potvrzuje všechny předchozí výroky církevního magisteria, odmítající samovolný vývoj bez Božího zásahu a řízení, aniž by vstupovala do kompetence ryze světských vědních oborů.

Nejzmatenější jsou ale ty pasáže Sekerákova článku, kde píše, že Církev nyní „uznala“ historicko-kritickou metodu výkladu Písma sv., která popřela četné zázraky Písma sv. včetně Kristových, a již papež sv. Pius X., odsoudil v encyklice „*Pascendi...*“ a v dekretu „*Lamentabili...*“ r. 1907, a kterou odmítla i několikerá vyjádření Papežské biblické komise. To už je zjevná manipulace, neboť Církev nikdy neodmítala historicko-kritickou metodu výkladu Písma sv. (tj. zkoumání jednotlivých dobových podmínek a okolností vzniku jednotlivých knih), pokud sloužila k potvrzení pravosti a pravdivosti posvátných knih, odsuzovala ji ale, jestliže sloužila opaku. I když naneštěstí dnešní biblisté na většině učilišť v duchu převládajícího neomodernismu biblické zázraky včetně Kristova zmrtvýchvstání relativizují, církevní nauka zůstává stejná a neměnná. II. vatikánský koncil to vyjádřil ve věroučné konstituci „*Dei Verbum*“ jednoznačně těmito slovy: „Církev pevně trvá na tom, že čtyři evangelia, jejichž historičnost bez váhání potvrzuje, věrně podávají to, co Boží Syn Ježíš v době svého života mezi lidmi pro jejich věčnou spásu skutečně konal a učil až do dne, kdy vstoupil na nebe...“ (DV 18,19). „Změna“ nauky je zde tedy pouhým (be)zbožným přáním. Tady nejde o nauku lidskou, nýbrž Božskou, o zjevenou pravdu.

Totéž se týká i nauky o svátosti manželství. Povolit rozvedeným a necírkevně nově sezdaným přístup ke sv. přijímání není vůbec v kompetenci Katolické církve, tudíž ani nadcházející biskupské synody. Jestliže kardinál Walter Kasper a další

církevní hodnostáři, především z Německa, naznačují, že by tak synoda mohla učinit, potom si neuvědomují, že vyzývají k závažnému zásahu do Božích práv a k ohrožení spásy lidí, kteří tak budou uchláčeni v iluzi, že jejich stav porušení manželské věrnosti je vlastně v pořádku. Díky Bohu za ty církevní hodnostáře, kteří hájí nerozlučitelnost manželství, zejména za kuriální kardinály Waltera Brandmuellera a Raymunda Burkea. Modleme se, aby takových bylo víc.

PhDr. Radomír Malý

Mýtus Marie Magdaleny, údajné manželky Ježíše, je ukázkou protikřesťanské kampaně Západu

Maria Magdalena a její údajný svazek s Ježíšem se ideálně hodí jako nástroj dokazující prý „velikou lež Církve“. Odborník na tuto tematiku Pawel Lisicki poskytnul o tom polskému portálu Fronda rozhovor.

Frona: Zastánci „magdalenismu“, alespoň jejich část, nejenom připisují Marii Magdaleně, že byla představitelkou prvotní Církve, ale také prý manželkou Pána Ježíše...

Lisicki: ... je možno se pozastavit nad tím, jestli být manželkou Ježíše je ve shodě se zásadami feminismu a modernosti...

Fr... takže by bylo pro ně důslednější, kdyby ji označili jako jeho konkubínu?

L: No právě. Ale i navzdory tomuto drobnému problému se tento směr magdalenismu těší podpoře a sympatiím feministek, zajisté proto, poněvadž ukazuje prý zkažené křesťanství budované od prvopočátku na falši.

F: A ukazuje též Ježíše jako normálního chlapa, který měl ženu a zajisté i děti.

L: A díky tomu můžeme Ježíše zapojit do naší přeseexualizované společnosti. Je třeba konečně říct, že myšlenka udělat z Marie Magdaleny Ježíšovu manželku je novověkou ideou. Autoři údajných informací o Ježíšově manželství, které se vztahují ke gnostickým¹⁾ textům, jim vůbec nerozumí.

F: Ale v samotných gnostických textech je řeč o tom, že Maria Magdalena byla „nejbližší společníci“ Ježíšovou?

L: Ano, je o tom řeč i v apokryfním²⁾, to znamená Církví neuznaném tzv. evangeliu Filipově, které píše, že když se s ním Ježíš uviděl, líbal ji na ústa (přesně vzato slovo „ústa“ je v textu nečitelné, ale většina specialistů je právě takto rekonstruuje), ale nutno vědět, že polibek v tomto kulturním kontextu, tzn. v 1. a 2. století, neměl na rozdíl od současnosti erotický význam, nýbrž byl znakem přátelství, společného smýšlení nebo jistého společenství.

F: V Orientu i v dobách nám mnohem bližších znamenal polibek něco zcela jiného než erotismus, názorným příkladem jsou např. polibky našich komunistických vůdců, když se setkali s představiteli Sovětského svazu....

L: (smích) Nemusíme ale chodit ke komunismu, abychom dokázali, že v tomto kulturním kontextu znamenal polibek něco zcela jiného. Sv. Pavel v několika svých listech nabádá křesťany k pozdravu „svatým políbením“ Již z prvních staletí dějin Církve máme doložena písemná varování biskupů, aby tento polibek byl skutečně svatý a nesledoval „jiné cíle“ Ale vraťme se ke gnostikům, kteří hlásali úplné odmítnutí všeho materiálního, kam řadili i manželství a plození dětí. Novodobý předpoklad, že oni mohli uchovat jakousi tajuplnou informaci o údajném Ježíšově manželství, dokazuje naprostou neznalost jejich nauky.

F: Byli gnostikové, kteří považovali neřest za metodu přibližování se k pravdě.

L: Neřest ano, ale ne manželství jako stálý svazek muže a ženy za účelem plození dětí.

F: Takže nebylo by pro dnešní odpůrce křesťanství vhodnější hlásat, že Maria Magdalena byla pouhou milenkou Ježíše?

L: To je pro ně málo, oni chtějí něco mnohem víc.

F: Odkud se vlastně berou takové fantasmagorie?

L: Tato otázka je přímo fascinující. Jde skutečně o fantasmagorie, mýty a dokonce pohádky. Podle mého názoru stojí u jejich zrodu přesvědčení, jež sdílí značná část lidí současného Západu, že křesťanství vzniklo velkým podvodem. Maria Magdalena a její svazek s Ježíšem se ideálně hodí jako nástroj dokazující prý veliký podvod Církve. Pravda Ježíšova údajně byla už v prvopočátcích historie křesťanství překroucena a zfalšována hrůzostrašnou Církví, složenou z hrůzostrašných mužů, kteří vnutili prvotním radostným křesťanům krutou doktrínu života ve zdrženlivosti, doktrínu o důležitosti věrnosti a ctnosti a doktrínu o tom, že lidé mají povinnost žít buď v manželství, nebo v celibátu. To všechno má být prý falzifikací prvotní, zcela odlišné nauky Ježíšovy, kterou Církev ukradla a zničila. „Historie“ Marie Magdaleny má být jen dodatečným důkazem této strašné manipulace.

F: Vedle teze o „manželství“ Marie Magdaleny a Ježíše Dan Brown a jiní „experti“ uvádějí též „informace“ o Ježíšových dětech, dokonce sdělují i jejich jména. Toto přece není ani v gnostických textech, jedině v hlavách mýtomanů.

L: Povídačky o Ježíšových potomcích jsou velikou hloupou kampaní dnešních intelektuálů. V gnostických textech, které v žádném případě nejsou a nemohou být spolehlivým zdrojem informací o Ježíšově životě, nacházíme pouze jakési droby, které nesprávně a velmi svévolně interpretované by snad mohly posloužit k jakémusi konstruktu o nějakém svazku Ježíše a Marie Magdaleny. Ale současní autoři „magdalénské prózy“, „specialisté“ (samozvaní) na krev sv. Grálu apod. jdou mnohem dál a přesvědčují veřejnost, že vědí, jaká jména měly údajné Ježíšovy děti, kde a kdy se narodily. Takové knihy se úspěšně prodávají.

F: Ale proč tomu tak je?

L: Když se západní kultura stala silně protikřesťanskou, potom je velice snadné sahat k mýtu velkého podvodu, který má diskreditovat Církev.

F: Jde tedy o spikleneckou teorii?

L: Samozřejmě, že ano, ale jako každá taková se i ona úspěšně prodává. Když hledáme intelektuální zdroje tohoto „budování alternativních dějin“ Ježíšova života, tak lze říct, že jimi jsou velmi často různé (dez)interpretace evangelií ze strany biblistů a exegetů, které směřují přímo proti nim samotným (např. popírání Kristových zázraků) – a to v souladu s jistými ideologickými předpoklady.

F: To znamená co?

L: Uvedu příklad ze své knihy. Část exegetů je tak pobouřena křesťanským antijudaismem, že odmítá všechny pasáže evangelií o smrti Ježíšově a tvrdí, že byly sepsány proto, aby sňaly vinu z Římanů a vložily hlavní vinu na Židy³⁾... Zastánci této teze učí, že evangelisté zfalšovali historii, protože prý chtěli vinu Římanů svést na Židy. Tím se vytváří mýtus velkého podvodu a diskvalifikuje se Církev. Od prvopočátku lidé Církve lžou a také svaté knihy jsou lží. Pokud je tomu tak, potom jsme součástí velkého podvodu. Taková interpretace se už netýká ani Židů, ani Marie Magdaleny, nýbrž je všeobecná a masově rozšiřovaná např. v působivých filmech BBC. Stovky milionů lidí to sledují a nasávají tuto vizi. Tak jsou stále více přesvědčeni, že Církev je postavena na velkých podvodech.

F: Nelze však nepoložit otázku, proč v tomto případě autoři takové literatury nebo takových filmů neodmítnou samotného Ježíše? Mohli by se přece obrátit k Talmudu a tam nalézt věty, jež ho označují za podvodníka a lháře.

L: Ježíš je příliš zafixován v myšlení lidí, proto je účinnější přizpůsobit jej současnému liberálnímu člověku. S ženou a dětmi, s uvolněným vztahem k jistým záležitostem. Největším nebezpečím pro současnou kulturu je křesťanství a Církev. Proto je zapotřebí dokázat, že jejich zakladatel Ježíš ve skutečnosti nebyl křesťanem a hlásal něco úplně jiného než dnešní Církev. Na jedné straně nám současná kultura představuje sympatického hipíka a pacifistu Ježíše, na druhé straně utlačovatelskou instituci, jakou je Církev. To je ten mýtus „velkého podvodu“, který nám předkládají média.

Rozhovor vedl Tomasz P. Terlikowski, překl. z polštiny Dr. Radomír Malý

Fronda, 25. 02. 2014

Pozn.:

- 1) *Gnostický, gnóze...řec. poznání. Jednalo se o nauku, podle níž může spásy dojít pouze ten, kdo disponuje tajuplným poznáním skrytých věcí a dokáže se zcela oprostít od hmotného světa. Gnostikové považovali hmotu a celý materiální svět a jeho procesy za ďábelské. Gnosticismus pronikl do*

křesťanství už v počátcích jeho existence a byl církevními autoritami odsuzován jako hereze.

- 2) Apokryfní evangelia jsou spisy vzniklé ve 2. 3. století. Církev je nikdy neuznala za pravá, tj. inspirovaná, sepsaná pod vlivem Ducha Svatého. Jsou připisována některým apoštolům (nejznámější je Tomášovo), ale neprávem, na rozdíl od 4 inspirovaných evangelií, napsaných už v 1. století, vznikla až později, minimálně několik desetiletí po smrti jejich údajných autorů. Apokryfní evangelia byla sepsána většinou v komunitách gnostiků. Jejich údaje jsou v mnohém shodné s údaji 4 evangelistů, nicméně v některých bodech přehánějí nebo uvádějí velmi pochybné a nevěrohodné informace.*
- 3) Negativní označení „Židé“ v evangeliích v souvislosti s umučením Krista se netýká židovského národa, ale velerady a jejich pomocníků z řad farizeů a saduceů. Evangelisté nemohli o židovském národě jako celku smýšlet negativně, protože s výjimkou sv. Lukáše sami byli jeho příslušníky, Židy byli i Panna Maria, sv. Josef, všichni apoštolové a učedníci Páně.*

Současná věda potvrzuje pravdivost ostatků

Svaté ostatky? Středověké falzifikáty! Moderní člověk je s tím ihned hotov. Jenže současný rozvoj vědy a techniky potvrzuje autenticitu značné části uctívaných ostatků, zvláště těch, které jsou spjaty s umučením Ježíše Krista.

Samozřejmě nelze popřít, že podvody s ostatky byly ve středověku časté. Evropou kolovaly stovky falzifikátů. Proto IV. Lateránský koncil vydal r. 1215 dekret, jímž stanovil, že kdo falšuje ostatky a obchoduje s nimi, dopouští se svatokrádeže.

Nejznámějším ostatkem je turínské plátno. O důkazech jeho pravosti jsme už psali na stránkách Řádu mnohokrát. Nyní si jenom připomeneme slova Yvese Delagea, francouzského profesora srovnávací anatomie, která pronesl r. 1902: „Pravděpodobnost, že obraz na plátně není Ježíš Nazaretský, je 1 10 000 000 000.“ Připomeňme, že Delage byl ateista, nikoli katolík.

Pravé jsou ale také jiné ostatky. Filozof renesance Erasmus Rotterdamský v 16. století napsal, že prý k umístění všech údajných ostatků Svatého kříže by nestačila ani obchodní loď. To po něm opakoval i Martin Luther. Je to lež. Již koncem 19. století francouzský historik Charles Rohault zjistil, že celkový rozsah Kristova kříže mohl činit cca 36 tisíc centimetrů krychlových. Rozsah všech ve světě známých ostatků Sv. kříže však činí pouhé 4 tisíce centimetrů krychlových, čili ani ne jednu devítinu. Autentickými podle odborníků jsou ostatky Sv. kříže v Římě, Cařihradě a Jeruzalémě.

Moderní věda umožnila také získat jasno i u jiných ostatků spjatých s Kristovým umučením: Jsou to rouška z Manopella, rouška z Ovieda a tunika z Argenteuil. Roušky z Manopella a Ovieda jsou plátna, na nichž se dochoval otisk Kristovy tváře. Tou z Ovieda byla ovinuta Spasitelova hlava ihned po smrti, když ještě visel na kříži, ta z Manopella byla obvázána kolem jeho hlavy v hrobě na plátně, legenda zase říká, že je to rouška Veroničina, kterou statečná žena otřela Kristovu tvář.

Šokující je, že když za pomoci nynější komputerové techniky porovnáme oba obrazy s tím z turínského plátna, ukáže se naprostá shoda, všechny tři podoby se stoprocentně kryjí. Výzkumy nad rouškou v Oviedu nebyly po chuti levicovým odpůrcům Církve, proto se pokoušeli r. 1934 vyhodit tamní katedrálu, kde byla relikvie uchovávána, do povětří. Zázrakem se uchovala, o renovaci katedrály se r. 1942 postaral sám tehdejší šéf státu generál Franco.

Argenteuil u Paříže je zase už od 9. století uctíváno plátno, jež se vydává za sukni Kristovu, o níž kati pod křížem metali los. Vědci na ní objevili stopy krve, jež se shodují s otisky krve na turínském plátně na dolních končetinách mrtvého muže. I krevní skupina je tatáž, tzn. AB. Tato sukně je bezešvá a nesešíváná, což odpovídá zprávě evangelia. Proto učenci považují právě tuto sukni za pravou sukni Ježíšovu, nikoli tu z Trevíru, která je tam uctívána také už od raného středověku. Švýcarská odbornice Mechtild Fluryová dokázala, že pochází ze starověku, není to však pravděpodobně sukně Kristova. Zajímavé je, že ani církevní autority nic takového netvrdily, vždycky říkaly, že „není jisté, že jde o oděv Spasitele“

Nebyl tedy středověk tak lehkověrný a nekritický, jak se mu snaží současní odpůrci křesťanství podsunout. Mnoho svatých ostatků, odedávna uctívaných Církví, je bezpochyby pravých.

Podle Fronda z 20. 4. 2014 připravil Dr. R. Malý

Nenávist ke Kristu u buddhismu, hinduismu a islámu

Nejnovější zprávy z Asie ukazují, že buddhisté a hinduisté se stávají spolu s muslimy pachateli krutých pronásledování křesťanů. Podpalování kostelů, násilné nucení křesťanů k přestupu, znásilňování řeholnic, to je dnes v jižní Asii téměř na denním pořádku.

V Indii např. mají stále větší politickou podporu politické strany, jež požadují posílení „hinduistické identity“, čehož součástí je boj s jinými náboženstvími, který je veden zapalováním kostelů a masakry křesťanských vesnic. V jedné křesťanské obci např. přepadli hinduisté kostel během bohoslužeb a hrozili všem, že je zabijí, jestliže budou dále věřit v Krista. Příští den všechny zajali, zbili a odvezli daleko do lesa, kde byli ponecháni svému osudu. V indickém státě Orissa bylo při útocích hinduistů zabito 90 křesťanů a spáleno 300 kostelů.

Podobným útokům jsou vystaveni i křesťané v Pákistánu. Muslimové přepadají křesťanské vesnice, znásilňují a unášejí mladé dívky, které potom nutí ke sňatkům s mohamedány. Každoročně je takto postiženo 700 křesťanek všech vyznání. V srpnu minulého roku při bombovém útoku v jednom anglikánském kostele bylo zabito 89 lidí.

Fronda, 20. 4. 2014

Odsouzena ve Vídni za urážku Mohameda

Muslimská obec ve Vídni zažalovala jednu občanku za „urážku proroka Mohameda“. Měla se jí dopustit tím, že v internetové diskusi se negativně vyjádřila o prorokově sňatku s šestiletou Aíšou. Tím prý dala podnět, aby o Mohamedovi se mluvilo jako o „pedofilovi“, ačkoliv dotyčná tohoto výrazu vůbec nepoužila. Přesto ji soud odsoudil k pokutě 480 euro nebo v případě nezaplacení k vězení o délce 60 dní.

GK, 2/2014

Příčinou odpadu je historicko-kritická exegeze

Emeritní německý profesor Nového zákona Klaus Berger prohlásil, že příčinou současného odpadu od Katolické církve je historicko-kritický výklad Nového zákona, který vylučuje zázraky včetně toho největšího, Ježíšova zmrtvýchvstání. Bible je tímto způsobem již dlouhá léta vykládána v seminářích, na teologických fakultách a vůbec na většině katolických škol a učilišť. Jestliže však Ježíš Kristus neprokázal své Božství zázraky, jak lze uvěřit, že je Božím Synem a Spasitelem člověka? Z takové nauky nemůže vzejít žádná víra, pouze zvykové chození do kostela podobně jako se chodí do kavárny nebo do divadla. Chceme-li opět oživit víru, potom je nutno vrátit se k tradiční nauce Církve, že evangelia jsou pravá a pravdivá.

Kath. net, 24. 4. 2014

Bojí se ďábel sv. Jana Pavla II.?

Podle svědectví četných exorcistů se ďábel při vymítání velmi bojí nedávno kanonizovaného papeže Jana Pavla II. Římský exorcista Gabriele Amorth se mnohokrát démonů ptal, proč tomu tak je. Co odpověděl?

První příčina je taková, že tento papež byl hluboce mariánský a právě s Pannou Marií vede satan odvěkou válku. Druhá příčina zase tkví v tom, že tento svatý papež vyrval peklu svými modlitbami a příkladem života mnoho duší. Třetí příčina potom spočívá ve skutečnosti, že démoni v první řadě útočí právě proti papežům, protože oni jsou kormidelníky Církve, nástroje ke spáse duší, na něž si peklo činí nárok. Církev je schopna vyrvat ďáblu miliony lidí! Proto útok zlého ducha směřuje proti papeži a papežství více než proti komukoliv jinému. Dějiny papežství jsou neustálými dějinami války se satanem.

Frona, 28. 4. 2014

Bible nežádoucí

V jedné státní škole ve státě Texas (USA) zakázal ředitel žákům ve volném čase o přestávkách část Bibli s odůvodněním, že prý je to „nevhodná četba“.

Frona, 24. 4. 2014

Recenze k filmu „Poslední vrchol“

O kněžích se v posledních letech hovoří jen v souvislosti se špatnostmi některých z nich. Především se probírá jejich sexuální pochybení nebo jiné excesy. Španělský režisér Juan Manuel Cotelo, který si sám říká vypravěč příběhů, se zaměřil na vyprávění o jednom dobrém knězi, přímo modelu dobrého kněze. Je to jeden z těch anonymních kněží, kteří Bohu slouží službou druhým.

Mladý kněz Pablo Dominguez Prieto má rád hory, je horolezcem, má rád lidi. Ve svém nitru věděl, že zemře mladý a přál si zemřít v horách. Odevzdával svůj život Bohu, který jeho nabídku přijímá. Umírá při sestupu s hory Moncayo i se svoji průvodkyní, lékařkou a sestrou mladé ženy, kterou přesvědčil, aby nešla na potrat, a slíbil jí, že malé, co se narodí, pokřtí. K tomu už nedojde, ale chlapeček dostává jeho jméno.

Režisér je zároveň průvodcem a vypravěčem. V rozhovorech s rodiči, přáteli a známými Otce Pabla i s lidmi, kteří nemají kněze rádi, se promítá nejen jeho život, ale i jeho práce a změna chování lidí k němu, právě díky jeho činnosti bez publicity, s obrovským nasazením pro bližní. Způsob natočení filmu je velmi zajímavý; je v původním znění s titulky a velice působivý. Chci podotknout, že řada diváků, kteří běžně víru nepraktikují, v hlubokém soustředění film sledovala a s pohnutím odcházela domů. Nepletu-li se, film byl uváděn v rámci přehlídky španělského filmu, ale pokud budete mít příležitost, běžte se na něj podívat. Jeho myšlenkový obsah a scenérie hor vás jistě nadchne, tak jako mne. Budete mít nad čím a o čem přemýšlet.

RNDr. Petr Benda

Prorocký plášť

Karel Dachovský

To nejlepší, co bylo.

Kvádr ke kvádru – kostel svatého Jakuba.

Podle slov mého otce

jej zachránili pražští řezníci

před husitskou zlobnou slinou.

Rok 1966.

Staříčský minorita na kazatelně,

není mu vůbec rozumět při kázání.

To dovolili komunisté,

měl to být výsměch,

přesto pamatuji,

jak zbožně a elegantně

sundával z hlavy biret

při vyslovení jména Ježíš.

Kostel byl plný mladých lidí,

chodilo se kvůli varhanám

virtuose Jiřího Ropka.

Tóny – skleněné třešničky

pinkaly o mramor.

Při mši jsem poklekal

k údivu svých spolužáků.

„Kdo mě vyzná před lidmi,

toho také já vyznám

před svým nebeským Otcem.“

Někdy zpěváci zpívali

gregoriánský chorál.

Něco tak vzácného.

Byl jsem jako v extázi,

asi to bylo jako při polykání LSD.

Drogu jsem v životě nevzal do úst.

Prý v nebi budou mít čisté od drog

atribut – palmovou ratolest,

stejně jako ti,

kdo nepoznali ženu –

bílou lilii.

Tehdy jsem také vzal do ruky
básně prokletých básníků –
bylo to opojné.

Chodil jsem na hodiny kytary
k Milanu Grešlovi,
můj meisterstück byl Bach,
dueta jsem hrál
s mladičkým Jiřím Bierhanzlem,
nyní učí kytaru na konzervatoři.

A hraje flamenco
při koncertech se svojí ženou.

Je to řehole
hrbit se při cvičení na kytaru,
nechal jsem toho.

Poezie – to je svoboda,
svoboda od těžkých kvádrů
v kostele svatého Jakuba.

Dnes má nebeské narozeniny

básník a kněz Jakub Deml.

Žil v průtrži mračen,

nepochopen.

Byl jsem v jeho vile Bosna

v moravském Tasově.

V tamní zahradě

létali nejen ptáci – modřinky

ale i verše ráže nebe – země.

Básník má rád svobodu

a ne svěrací kazajku.

Plivat po básníkovi je odporný čin,

stejně jako ubližovat dětem.

Alespoň dostat dvě třetiny

prorockého pláště Jakuba Demla.

Eliáš, kterého dovezli

ohniví koně do nebeské slávy.

Diagnóza

Karel Dachovský

Ten obraz mi připadá zázračný.

Kristus v Getsemanské zahradě

Od malíře Lišky.

Vše jsem dostal, co jsem chtěl,

I když provedení bylo často zvláštní.

Kristus na obraze

v jakési pohodě.

ten obličej by mohl být

i na renesančních drapériích

s loutnami a úsměvy žen.

Kristus na obraze

v jakémsi šeru na skále,

modlí se na kolenou,

je to spíš oslavený Kristus.

Jak ošidný je to obraz!

Ježíš žil Getsemany stále,

je s podivem, že se potil krví

až po odchodu z večeřadla.

My neneseme Ježíšův kříž,

ten nesl Šimon z Kyrény.

Ten náš kříž

by nás měl nejvíce zajímat.

Jak dlouhé je počítání

zrnek na růženci,

jak dlouhé je nesení

vlastního kříže.

O to kratčeji v očistci.

Poslouchám Bachovu kantátu

„Rád ponesu svůj kříž“.

Jak těžká je práce

při opisování partitur.

Jak trpěl citlivý a vidoucí Bach

vnitřním pohledem tehdy,

když mu přidělili bílou hůl.

Snad slyšel nebe,

ale chtělo to předtím

půl života falešných tónů.

Měli bychom být citliví jako Bach

a slyšet tlukot srdce.

Nikdy mi nebyl lhostejný osud

pastýřky putující k dubnu

v básni Robinsona Jefferse.

Bylo i mi líto

divokého kocoura Strakáče,

nad nímž jsem ztratil kontrolu

po návratu z chaty.

Děsná válka proti mnoha nenarozeným.

Díky Bohu, vidím podstatné

a dělám, co mohu,

ačkoliv má rozjímání

jsou tak dlouhá.

Diagnózu na nemoc světa

zná málo vidoucích.

Díky za vás, vidoucí.

S Marií Pannou...

Běla Schovancová

Maria Panno

když Syna svého

jsi z Ducha Svatého počala,

to Bůh sám, Boží Syn z Nebe sestoupil

K Tobě, do nitra tvého

a z lásky ke Svému otci, a k nám,

se člověkem stal.

Ve Svém Božství

od věků a navždy

se Svým Otcem spojený,

zůstane nyní ve Svém lidství,

i s Tebou.

Maria, bytosti Nejčistší a Jemu nejdražší,

navždy již spojený.

A Svojí vrcholnou obětí na Kříži,
skrze Tvé srdce mateřské,
sedmi bolestmi zraněné,
Ó Maria, Matičko naše nebeská,
zůstane ve Svém neskonalém Milosrdenství
spojený i s námi
navždycky.

To všechno pro nás Bůh Otec učinil,
abychom jednou s Ním mohli
Jedno být,
v blaženosti nevýslovné
a Lásce nekonečné,
po všechny věky věků
V Nebesích...

Vrstvy

Teofil Halama

Sbohemdání

bolest

slib

klasické drama

ale hustá oblaka jsou tu jen

pro představbu kulis

neboť Pavel je pořád někde

na cestách

a výzva Abrahamovi platí

podnes

Ani Mojžíš nedopsal ještě

šestou knihu

a za každou kaplí kvete

rozmarýn

Jen bohatí žijí jako antihmota

Mají všechno

MÁLOKDO O NICH VÍ

Vhozený kámen

Oldřich Damborský

(akrostych na jméno Anna Petrásková – moje sestra)

Ametyst harmonie je ve vás,
neboť nechte přijít maličkých, slabých
nemocných, ponížených a uražených na mou rozkvetlou zahradu
a přivonět ke květům soucitné blaženosti.

Pokvete ve vás nachový květ citu.

Echinacea pokory uklidní vaši mysl.

Trny vašich těžkostí

Rozmělní na prach tvrdošijnost a vůle.

Ábel soucitu se znovu zrodí

S nezměrnou razancí oproti Kainově zášti.

Kruh života je stále otáčí a nikdy nezanikne.

Ostruhy vnímavosti pobídněte koně Vstřícnosti.

Ve vás je láska, vhozený do hlubin vesmíru k-

Amen.

15. 3. 2014

SALOME

František Kratochvíl

Oslavy chtivosti

Po hlavách

po hlavě bezhlavé

bezhlavě

Zástupy Salome

a dalších žen

přesčasová práce

všech katů

To se to kutálí

po činech

tak vykutálených

do všech stran

Bylo vidět koukat hlavy

vy byste také koukali

samotné hlavy koukaly

koukaly jak jedna báseň

Rozbité slunce na kousky

rozbitá země na padrt'

samotné hlavy všechno pryč

a boule na nich jsou na nic.

Oslavy chtivosti

po hlavách

po hlavě bezhlavé

bezhlavě

Zástupy falešných

křtitelů

kratších jen o hlavu

za rozmar

Zástupy povýšených

Salome

a dalších slavicích

vítězů

Povolali trubače

nevěda

že i ty popravili

zoufalci

Tramtadáda tramtadá

nehráli

slavili popravu bez

fanfáry

Láska není bezhlavá

křest je pro Silnějšího

a otevřené nebe

prudce všemi otřáslo

Uviděli koukat hlavy

samotné hlavy koukaly

hlavy koukaly na hlavy

jen jedny hlavy plakaly

P. S.

Proto popravili

protože polevili

20. – 27. 9. 2013

Prosba

Vladimír Stibor

Prosím své sny

Nešetřete mě;

mince mi spadla do vody,

branky odnesli ze hřiště.

Prosím své vidiny

Vzbudte mě ještě za noci;

do hořící tmy

chytli se poslední proroci.

Chvíli budou vyzvídat,

číši času slepovat;

vzápětí rozpraskané rty

zašumí jak jižní Vihorlat.

Sestra Úhlava jak řeka Pád

našla mě nahého za vraty.

12. června 2012

JSI TEN, KTERÝ MÁ PŘIJÍT?

Marie Dolistová

(motto Lk 7,19-20

„Jsi ten, který má přijít,

Nebo máme čekat jiného?““)

Smutek v duši mám,
píseň nezpívám,
úzkost v duši mám
radost nevnímám.

Nejsi-li to Ty,
potom už jen nic,
nejsi-li to Ty,
nečekat už víc.

Radost v nitru mám,
o kráse zpívám,
vždyť jsi blízko nám,
zdálky pospíchám,
štěstí v srdci mám,
Když Tě nalézám.

XXX

Zdenka Líbalová

Smiluj se nad lidstvem

můj Pane Ježíši

a nedovol mu

utonout v moři peněz

a shořet

v ohni zloby

daruj mu víru

a probud' v srdcích

touhu po soucitu.

Co mohu

Janka Procházková

Co mohu nabídnout –

když touha dát umdlévá

dlouhým pochodem napříč srdcem...

Co mohu nalézt –

když zamykám na všechny západy

a klíč

schovávám na nepřístupném místě...

Co mohu dostat –

když se hrnu první ze dveří

a prchám

před všetečnými pohledy

a palčivými otázkami...

Co mohu ztratit –

když nerozměním nikomu

těch pár vlídných slov na pár kapiček štěstí...

a ztratím se štědrosti

a uvězním

sebe

za hradbu mlčení

a nic

nezůstane v dlani.

ČESKÁ ŠKOLA

Michal Krátký

Někde česká škola
se sotva jen drží,
máme demo zdola
ale kdo z ní těží?

Ona škola jistě ne
a přitom má tradici
vy však chcete jediné
poslat ji na hranici.

Stále jenom šetříte,
dal a má dáti
tím však pouze šidíte
své vlastní děti.

VLAŠTOVKY

Michal Krátký

Celá zem se třese,
Česko jakby smet,
žítí v tomto čase
není žádný med.

Někdy se i zadaří,
jsou to ale jen vlaštovky,
zato velcí ogaři
si sypou zisk do aktovky.

Těm nikdy nic nechybí,
a ještě jsou jak supi,
mně se to však nelíbí,
jelikož vlast, ta úpí.

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

3/2014

*„Jak zřítelnici v oku svém mě střež,
a v bezpečí mě ukryj pod svá křídla.“
(Žalm 16)*

vydává:

P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

Sarajevská 13

120 00 Praha 2

Telefon 728 250 679

ISSN 1802 3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Číslo účtů:

250 012 0032 / 2010 pro běžné platby

Pro případné dary Kč 1.500 a výše

tento účet: 290 012 0031 / 2010

Milí čtenáři,

letos jsem vám poslal tři čísla časopisu „Řád“, jak jsem slíbil. Příští rok s pomocí Boží vyjdou zase tři čísla. Je čas obnovit předplatné na příští rok, jeho výše je dobrovolná. Někteří z vás už mají předplaceno.

Příští rok snad oslavíme dvojí jubileum. 25 let od založení nakladatelství Řád a 20 let od založení časopisu „Řád“. Snad by se dalo i bilancovat. Je za námi mnoho práce. V poslední době se méně čte a knihkupectví a nakladatelství mají problémy. Nakladatelství Řád se s pomocí Boží a také vaší stále drží.

Pro mne je překvapující, že katolická média mne i nakladatelství ignorují. Nechci se srovnávat se slavným nakladatelem J. Florianem. O něm se píše i mluví stále. Nevím, zda by moje smrt něco změnila, soudím, že i potom se o mně bude mlčet.

Naštěstí je dost lidí, kteří vědí, že svět je temný zejména kvůli skutečnosti interrupcí. Tady se nedá mlčet. Dost se dělá, ale je to stále nedostačující. Je jisté, že příští generace nám budou vyčítat, že jsme dost nekřičeli.

Pokud jde o postoj Církve k mé osobě, musím říct, že Otec biskup Mons. ThDr. Jaroslav Škavrada se zajímal o činnost nakladatelství Řád. Před třemi roky mi napsal pomocný biskup z Olomouce Mons. Josef Hrdlička, velký znalec katolické literatury a výborný překladatel poezie. Psal, co bych řekl, kdyby mi Církev spolu s dalšími udělila čestnou medaili za přínos katolické literatuře. Toto ocenění se každoročně uděluje na slavnost svatých Cyrila a Metoděje na Velehradě. Odpověděl jsem, že se takovému ocenění nebráním, ale myslím, že je to neprůchodné.

Letos mi napsal Otec biskup Mons. Jan Baxant povzbudivý dopis. Ocenil práci nakladatelství i přínos časopisu „Řád“ Velmi mě a PhDr. Radomíra Malého jeho dopis potěšil. Mimochodem PhDr. Radomír Malý se značně podílí na vzniku časopisu už 20 let.

Osobně budu rád, když nakladatelství bude pokračovat jako dosud. Potíže byly za těch 25 let jen malé.

Letos se podařilo vydat (už je to dotisk) životopis amerického benediktina. Kniha má název „P. Paul Marx OSB“ Otec Paul Marx založil největší protiinterrupční organizaci na světě – „Human Life International“, která má pobočky v 72 zemích. Otec Marx od začátku tvrdil, že interrupce jsou vraždy a antikoncepce vede k interrupci. Světová média ho považovala za blázna. Měl velký zájem o Církev nejdříve v Československu, pak v České republice. Byl zde několikrát a měl přednášky v Praze. Půl dne jsem ho doprovázel po Praze. Potom jsme si psali každý měsíc. Byl to úžasný člověk. Jsem přesvědčen, že jednou bude svatořečen. Doba však k tomu ještě nedozrála. Měl obrovskou radost z českého vydání jeho životopisu. Musel jsem je z češtiny opět překládat do angličtiny, aby věděl, co v knize je. Životopis „P. Paul Marx OSB“ nebudu přikládat k časopisu „Řád“, takže kdo o něj má zájem, ať mi napíše nebo zatelefonuje. Cena je dobrovolná.

Církev vítězná je v nebi, Církev trpící v očistci, Církev na zemi je bojující. Málo se zajímáme o Církev trpící – duše v očistci. Je potřeba na ně myslet, tyto duše čekají na naše modlitby, sebezápory, mše svaté a odpustky – to vše zkracuje jejich pobyt v očistci. Někteří kněží se vyhýbají řeči o odpustcích. Vydal jsem brožuru, jak odpustky získat. Jestliže se málo mluví o očistci, ještě méně se mluví o pekle. Jeden kněz se zmínil dětem při hodině katecheze o pekle a rodiče si na to stěžovali

u biskupa. Ten knězi zakázal učit děti katechismu a tento úkol převzaly pastorační asistentky.

Samozřejmě je příjemnější mluvit o nebi. Perspektiva nebe držela katolíky v době pronásledování v prvních třech stoletích. Je však potřeba učit věrouku vyváženě.

Pociťuji vaši modlitební přímluvu za mne i „Řád“ Určitě mám i dost přátel v nebi a v očistci. Bez pomoci Boží a vaší by nebylo možné v dnešní obtížné době časopis vydávat. Není však řečeno, že by se situace nemohla zkomplikovat.

Modlím se za vás, čtenáře, vkládám vás do svého každodenního růžence. Žehnám vám z celého srdce.

P. ing. Karel Dachovský,
šéfredaktor

Číslo účtu

Pro běžné platby: 2500120032/2010

Pro případné dary Kč 1 500 a výše: 2900120031/2010

USA

V květnu 2014 putoval obraz Naší Paní Czentochovske po polských farnostech v Chicagu. Je to součástí světového putování obrazu. Obraz uctil také kardinál Francis George misionářského řádu obláti Panny Marie Neposkvrněné (OMI) z Chicaga. Obraz Černé Madony byl také přinesen před dvě interrupční kliniky. Věřící se modlili před klinikami dvě hodiny, aby Panna Maria pomohla a kliniky aby skončily svou činnost. Při těchto modlitbách nechyběl ani kardinál George.

Mission Report, červenec 2014

x x x

V roce 1994 se v Káhiře (Egypt) konala konference o populaci a rozvoji (ICPD). ICPD byla přetvořena na nástroj propagace interrupcí a tzv. „sexuální a reprodukční práva“, mluví se o přelidnění. Od ICPD 1994 se stalo zvykem, že velké organizace mluví o „lidském právu“ na antikoncepci a bezpečnou a legální interrupci.

V dubnu 2014 se konala v New Yorku konference OSN nazvaná CPD 47, která chtěla zdůraznit, co ICPD vždycky dělala. Zaznělo mnoho souhlasných hlasů. Ale jak se postupovalo? Velký prostor pro vyjádření sexuálních „práv“ a „práva“ na interrupci dostaly miniaturní národy (ostrovy Tichého oceánu jako Fiji, Micronesia, Kiribati, Nauru, Samoa, Tonga a další). Také Papua Nová Guinea. Její delegace jednala v duchu většiny konferencí navzdory tomu, že země zpřísnila zákony týkající se interrupcí. Proti vystoupení delegace a závěrům OSN protestovali biskupové z Papua Nová Guinea.

Americká organizace pro život „Human Life International“ se snaží, aby od OSN dostala povolení zúčastňovat se konferencí OSN a mít tam své připomínky. Zdá se, že se jí to podaří.

Mission Report, červenec 2014

x x x

Od 1. ledna 2014 platí zákon nařizující zaměstnavatelům platit zaměstnancům zdravotní pojištění, které kryje i antikoncepční prostředky, sterilizace a pilulky způsobující interrupce v nejranějším stádiu. Výjimku mají mít církevní instituce. Ale většina křesťanských zaměstnavatelů musí platit. Mnoho z nich zažalovalo stát s různými výsledky.

Arcibiskup Lori z Baltimore a Kardinál O'Malley Ordo Fratrum Minori Capucinatorum (OFM Cap) z Bostonu protestovali jménem celé hierarchie. Řekli, že zákon protiče náboženské svobodě.

Firma Hobby Lobby platila zaměstnancům 16 z 20 požadovaných antikoncepčních prostředků, ale odmítla čtyři (včetně pilulek Ella) způsobujících potrat v nejranějším stádiu. Firma zažalovala stát, protože jí hrozily velké finanční pokuty. Záležitost se dostala až k Nejvyššímu soudu a ten rozhodl ve prospěch firmy poměrem hlasů 5:4. Firma Hobby Lobby má v USA 500 obchodů, a kdyby prohrála soudní při, musela by platit ročně pokutu ve výši 475 milionů dolarů. Vítězství firmy a firem v USA, majících stejný problém, je vítězstvím všech.

Zareagovala Demokratická strana požadující zákon, podle kterého musí firmy toto pojištění platit neohledně na své náboženské přesvědčení. Hlasovalo se v Senátu, kde chyběly Demokratické straně čtyři hlasy. Ve

Sněmovně reprezentantů mají většinu republikáni a tam zákon neprojde. Jde o náboženskou svobodu. Toto jsou částečná vítězství.

The Wanderer, 24. 7. 2014

x x x

Kardinál George z Chicaga ve svých 75 letech rezignoval. Navíc má rakovinu. Jmenování nového arcibiskupa Chicaga bude dosud nejvýznamnějším jmenováním papeže Františka v USA. Jmenování přichází v době, kdy se mluví o názorových rozdílech amerického episkopátu. Projevilo se to v diskusích o mandátu vlády při uzákonění zdravotního pojištění kryjícího antikoncepci. Někteří biskupové o sobě prohlašují, že jsou „Benediktovi muži“ Časopis National Catholic Reporter přinesl zprávu o vyjádření biskupa v Indianapolis J. Tobina. Ten řekl, že vidí, že papež František působí rozdělení v hierarchii USA. Papež působí jako výzva. Arcibiskup Tobin říká: „Modleme se za papeže.“

Nikdo neví, kdo radí papežovi při jmenování biskupů. Neodpověděl ani bostonský kardinál O'Malley, který je členem Františkovy rady osmi kardinálů. Papež udělal personální změny v Kongregaci pro biskupy, když odstranil nejkonzervativnější americké kardinály Burkeho a Rigaliho.

Arcidiecéze Chicago byla dobře vedena i při krizi způsobené pedofilií některých kněží. Kardinál George říká, že sekularizace zde nebyla tak silná. Církev je tu jedinou institucí, která překračuje přehradu třídní, rasové a ekonomické. Arcidiecéze má 356 farností, 211 základních škol a 40 škol středních. Chodí do nich celkem 80 000 žáků. V arcidiecézi je 787 diecézních kněží, 697 řeholních kněží, 1 739 řeholnic a 256 laických

bratří. Církev spravuje 17 nemocnic a 46 hřbitovů. Katolická charita pečuje o milion lidí na 162 místech. Do nedávna byla arcidiecéze největším soukromým zaměstnavatelem ve státě Illinois.

Samozřejmě prosakují spekulace o novém arcibiskupovi, ale ti, kdo vědí, nemluví, a ti, kdo mluví, nevědí. Je jasné, že proces rozhodování o novém arcibiskupovi je rozdílný, než tomu bylo před dvěma lety.

The Tablet, 26. 7. 2014

x x x

Dne 19. června se konal ve Washingtonu Pochod za manželství. Zúčastnilo se ho 5 000 lidí. Hlavní projev měl arcibiskup Cordileone ze San Francisca. Zdůraznil, že manželství je možné jen mezi mužem a ženou a nikoliv mezi homosexuály, jak je uzákoněno v několika státech USA. Arcibiskupa přemlouvala kongresmanka Pelosiová, aby na Pochod nechodil.

The Wanderer, 3. 7. 2014

x x x

Katolický kostel svatého Jana v St. Paul (stát Minnesota) byl prodán včetně fary islamistickému centru Darul Ulúm česky „dům poznání“

The Wanderer, 10. 7. 2014

x x x

Nejvyšší soud všemi devíti hlasy zneplatnil zákon státu Massachusetts nařizující zónu 10 metrů od interrupčních klinik, kde se aktivistům pro život zakazovalo radit ženám, aby nešly na potrat. Po rozhodnutí Nejvyššího soudu je možno ženy oslovovat všude.

The Wanderer, 10. 7. 2014

X X X

Katolická sestra řeholnice sestra Donna Quiniová založila v roce 1974 organizaci Katolické ženy Chicaga. Hned se k ní přidali různí disidenti – kněží a řeholnice. Nyní poslala petici podepsanou 11 400 hlasy Nejvyššímu soudu s požadavkem, aby podpořil mandát vlády nařizující institucím platit zdravotní pojištění kryjící antikoncepci, sterilizace a abortivní pilulky. Má spojenkyni v duchovní kazatelce církve unitářů Haffnerové. Naprosto zvráceně chápou, co je a co není náboženská svoboda.

The Wanderer, 10. 7. 2014

X X X

Tisková mluvčí haly v Oklahoma City hájí rozhodnutí pronajmout halu okultistům a satanistům ze sekty Dakhne, která bere inspiraci z učení dávné Persie. Má být uspořádána černá mše přivolávající satana, která si tropí posměch z katolické mše. Při mši bude znesvěcena proměněná hostie, ukradená z kostela. Znesvěcení bude provedeno při sexuálním rituálu. Přitom zákony státu Oklahoma zakazují veřejně ukazovat nahotu a provozovat sexuální akty na veřejnosti. Hlavním aktérem černé mše je Adam Daniels, který byl v minulosti vězněn za sex s nezletilou. Předchozí veřejnou černou mši navštívilo 50 lidí.

Arcibiskup Coakley z Oklahoma City vyzval k akcím modliteb, které by ukázaly nesouhlas se znesvěcením. Vyzval k obnovení smyslu pro posvátné a k modlitbám za to, aby Bůh změnil srdce a mysl organizátorů černé mše.

The Wanderer, 17. 7. 2014

x x x

Nejvyšší soud státu Louisiana rozhodl, že kněz musí porušit zpovědní tajemství. Zažalovali kněze J. Baghi rodiče nezletilé dívky, která byla sexuálně zneužita a údajně to sdělila knězi ve zpovědi. Zákon nařizuje povinnost oznámit policii sexuální zneužití mladistvých.

Diecéze Baton Rouge odpověděla, že kněz za žádných okolností nesmí porušit zpovědní tajemství a nesmí rovněž říci, zda určitá osoba byla u zpovědi. Církevním trestem za porušení zpovědního tajemství je exkomunikace zpovědníka. Diecéze sdělila, že kněz poslechně církevních příkázání a raději půjde do vězení, než aby se zpronevěřil svému poslání.

The Wanderer, 17. 7. 2014

x x x

Elektrárna Marion County v Oregonu oznámila, že zastavila spalování „lidského odpadu“, který dodávala Kanada, a který byl používán k výrobě elektřiny. Pod lidský odpad se zahrnují amputované končetiny, odstraněné nádory a zabitě nenarozené děti.

Podobný skandál byl ve Velké Británii, kde se našlo 15 000 zbytků nenarozených dětí určených pro vyhřívání britských nemocnic.

The Wanderer, 1. 5. 2014

x x x

Dne 15. dubna 2014 na faře u kostela Mater Misericordiae Mission v Arizoně byl lupičem zastřelen Pater Kenneth Walker (28 let, 2 roky po vysvěcení). Druhý kněz Pater Terra byl surově zbit a skončil v nemocnici.

Otec Terra se zasloužil o to, aby baptistický kostel patřící Hispáncům byl přestavěn na katolický kostel Mater Misericordiae. Jak Terra, tak Walker sloužili Tridentské mše svaté. Kostel patří Kněžskému bratrstvu svatého Petra (FSSP). Oba kněží byli horliví zpovědníci.

Terra je 25 let po vysvěcení. Působil jako kněz v Kalifornii, kde měl potíže, když chtěl sloužit Tridentské mše svaté. Vstoupil proto do Kněžského bratrstva svatého Petra, podléhajícího přímo papeži. Lidé dosvědčují, že Otec Walker byl vynikající muž, připravený pro vstup do nebe. Někteří lidé ho považují za světce a mučedníka.

Oba kněží se věnovali apoštolátu pro život. Zvláště Terra se často modlí za nenarozené děti a jejich matky před interrupčními klinikami.

Otec Terra se uzdravil ze zranění a je optimistický. Je vidět, že pracovali dobře, když je ďábel tak nenávidí.

Policie vraha vypátrala. Je to G. M. Moran (54 let), propuštěný několik týdnů před vraždou z vězení. Byl vězněn 8 let za vloupání do bytu a vraždu spícího muže v bytě.

The Wanderer, 26. 6. 2014

x x x

V den pohřbu zavražděného kněze Walkera bylo kněžské svěcení předkoncilním způsobem Otců Heenana a Akerse. Světícím biskupem byl J. Conley z Lincolnu a svěcení proběhlo v kostele sv. Jana, apoštola v Leesburgu v diecézi Arlington. Diecéze byla založena v roce 1974 a bylo zde poprvé biřmování podle tradičních latinských knih biskupem Loverdem.

Při kněžském svěcení byl kostel plný lidí – zvláště mladých. Přítomno bylo 30 kněží. Je vidět, že někde není Církev umírající!

The Wanderer, 20. 6. 2014

x x x

Každoročně se koná v Louisville Forum Církve učí, kde přednáší přední biskupové.

Arcibiskup Cordileone ze San Francisca (předseda biskupské subkomise pro podporu a obranu manželství) byl prvním přednášejícím. Řekl, že US Biskupská konference čelí útokům na manželství a rodinný život, což je záležitost všech tří úrovní vlády i vlády na nižších úrovních. Zlo číslo jedna podmiňovalo sociální vědomí lidského přesvědčení o třech dobrech manželství: trvalosti manželské smlouvy, věrnosti a otevřenosti k početí dětí. Zdravé lidské vztahy mezi manželem a manželkou a dětmi a rodiči byly vyvráceny. Pravý význam otcovství a mateřství se ztratil, když mocné kulturní síly deformovaly manželství, které podle nich nemá už být orientováno k potřebám a právům dětí. Arcibiskup popsal smutné výsledky antikoncepce, oddělující spojený a plodný manželský akt. Popsal rozšířenou promiskuitu, cizoložství, miliony interrupcí, šíření homosexuality. Metla dětí bez otců, které otce nikdy nevidí. Rostoucí množství života „na hromádce“ místo manželství. Náhradní matky k nošení lidských plodů, manželé vůbec nechtějí děti. Vyrůstající sodomie. Eroze křesťanského manželství v důsledku snah zákonodárců zavést rozvody, kde nikdo není viníkem. Mluvil též o pastýřském listu Biskupské konference „Láska a život v Božím plánu“ Církve svědčí o učení evangelia týkajícího se manželství a rodinného života.

Pak promluvil kardinál Burke, prefekt Nejvyššího církevního soudu Apoštolské signatury. Název jeho přednášky byl „Evangelizující moc manželství, kolébka kultury života“ Řekl, že destrukce křesťanských hodnot během krátkého času znamená, že je potřeba nové evangelizace a Církev musí během současných zmatků bránit pravdu o manželství a rodině. Jestliže to nebudeme dělat, nová evangelizace se neuskuteční. Kristus stále žije i v Církvi a jeho přítomnost může být vidět také v mladých věřících rodinách, které svědčí o kráse svátostného manželství. Misie katolické rodiny znamená, že se stala evangelizující komunitou a „domácí Církví“, což pomáhá přetvořit společnost evangeliem. Zmínil se o prorocké úloze encykliky „Humanae vitae“, která potvrdila pravý význam lidské sexuality. Také mluvil o špatné situaci ve školách, nic nemůže nahradit dobrou katechezi.

Promluvil i kardinál Arinze, který vtipně poznamenal: „Nemůžete být svatá a přitom jít proti manželovi, nemůžete být svatý a přitom jít proti manželce.“ Zmínil se i o těžkostech v manželství, následky prvotního hříchu nemizí po křtu. Manželství je ohroženo, když chce někdo v něm dominovat a chce uspokojit chtíč více než něžnou náklonnost. Některá manželství nejsou šťastná, ale rozvod je zakázán samotným Kristem. Církev nemůže protiřečit Kristovu učení. Žádná lidská osoba není nechtěná, dnešní relativismus to popírá.

Arcibiskup Kurtz, prezident Biskupské konference pronesl při mši svaté krásnou homilii o Panně Marii jako služebnici Páně.

Biskup Choby z Nashvillu mluvil o „Nutnosti manželské přípravy a obohacení naší kultury“ Přiznal, že současná situace ve společnosti je příčinou znepokojení. Vládne tyranie relativismu. Společnost bez objektivní reality podminovává sama sebe.

Pater Arnsparger, prezident Eternal Life mluvil na téma: „Kněží: celibátní Otcové manželství a kultury života“ Kněz je služebník Božího slova a rozdělovatel svátostí. Kněz jako učitel a vůdce svého lidu je „Otcem rodiny“ Praktikování ctností vychází z milosti. Jako druhý Kristus jedná každý kněz v osobě Krista a učí manželství a připravuje ostatní na ně. Citoval jezuitu Hardona: „Pokud neobnovíme ducha raného křesťanství, dny Ameriky jsou sečteny.“ Mučedníci Anglie a Irska nás mohou učit, za co stojí zemřít.

Během konference se žádalo o modlitbu za blahořečení Otce Hardona a Williama Smithe, kteří inspirovali organizování těchto každoročních setkání v Louisville.

The Wanderer, 31. 7. 2014

x x x

Soud nevyhověl žalobě interrupční organizace Planned Parenthood. Kathy Thebs Forcková dne 24. července 2012 konala pouliční apoštolát před interrupčnickou klinikou v Columbii. V nesnesitelném horku vstoupila na pozemek kliniky, aby dala napít řidiči kamionu. Hned ji přivolaná policie zatkla. Soudce však řekl, že nejsou dostatečné důkazy o přečinu, a Forckovou osvobodil. Je to zároveň vítězství aktivistů pro život. Forcková i poté konala pouliční apoštolát kolem kliniky. Ukázalo se, že činnost aktivistů je úspěšná. Klinika ztratila licenci a byla zavřena.

The Wanderer, 31. 7. 2014

X X X

Přední politička Nancy Pelosiová se vyjádřila, že hájí děti, které posílají mexičtí rodiče nelegálně přes hranice do USA, aby se americká vláda o ně postarala a aby děti později získaly americké občanství. Pelosiová řekla, že tyto děti se podobají dítěti Ježíši. Je v tom obrovské pokrytectví, protože Pelosiová hájí interrupce a zabíjení nenarozených dětí. Je obhájkyní organizace Planned Parenthood, největšího interrupčníka na světě. Od nich dostala vyznamenání Margaret Sangerové. Pelosiová prohlašuje, že je katolička a dává se fotografovat s některými monsignory. Podobných katolíků ve významných funkcích je tu víc – všichni zastánci interrupcí a podivných liberálních názorů. Například viceprezident Biden, ministr Kerry a nedávno zesnulý Ted Kennedy. Zasévají zmatek do myslí mnoha katolíků. Prezident Obama je alespoň upřímný. Jen Bůh ví, ke kterému náboženství patří, a co praktikuje, jestli vůbec něco.

Pelotiovou lze přirovnat k modernímu Herodovi.

The Wanderer, 31. 7. 2014

X X X

Kardinál Müller, hlava vatikánské Kongregace pro nauku víry varoval vedení organizace řeholnic v USA – CWR reprezentující 40 000 řeholnic, že by měly přestat hlásat nebezpečné myšlenky, jako že jsou správné principy „uvědomělé evoluce“, to znamená, že lidstvo se transformuje skrze integraci vědy, spirituality a technologie. Müller říká, že to odporuje křesťanskému Zjevení a vede k základním bludům.

Termín „uvědomělá evoluce“ vymyslel teolog Teilhard de Chardin. V roce 1962 Vatikán varoval před nebezpečím představovaným dílem Teilharda de Chardin a jeho následovníků.

Co říká teď emeritní papež Benedikt VI.? „Nyní nikdo nebude snít o tom, že bude říkat, že Teilhard je heterodoxní autor, který by neměl být studován.“

Problém je v tom, že Teilhard může být vykládán různým způsobem. Snad i v souladu s církevním učením. Nebo bludařským. Jsou sekulární humanisté a obhájci excentrického spiritualismu New Age, kteří se ohánějí Teilhardovými teoriemi. Také to vykládají slovem, že „nic není profánní“, svět už nebude potřebovat katolicismus nebo učící Církev, protože každý si bude vysvětlovat po svém, „aby přinesl ke Kristu trochu víc naplnění.“

The Wanderer, 31. 7. 2014

x x x

V USA je 300 poboček ženské organizace YWCA (Young Women's Christian Association – Křesťanské sdružení mladých žen). Sponzoruje sport dívek, organizuje kluby pro zachování zdraví, školky pro pracující ženy apod.

První YWCA byla založena roku 1859 v Bostonu protestantskými ženami, které se staraly o chudé pracující ženy. Prosazovaly ženská práva.

Posledních 40 let však prosazuje „právo“ na interrupce, podporuje nemravnou sexuální výchovu ve školách. YWCA sponzorovala v roce 2004 „Pochod za ženské životy“ – propagaci interrupcí. Kdo nesouhlasí,

je z YWCA vyloučen. V roce 2012 zorganizovala YWCA v nejlepších hotelech Indonésie konferenci o populaci a rozvoji. Konference žádala zrušení všech výjimek při přístupu k interrupcím, hájila genderovou teorii a chtěla legalizaci prostituce. Žádala vlády o změnu konceptu rodiny.

Světová YWCA je řízena ze Švýcarska a požaduje genderovou rovnoprávnost.

Mezi YWCA a bratrskou organizací mužů YMCA (Young Men's Christian Association – křesťanské sdružení mladých mužů) je značný názorový rozdíl.

The Wanderer, 31. 7. 2014

x x x

Dne 30. května 2014 Komise pro občanská práva v Colorado nařídila výrobcí dortů J. Phillipsovi, aby pekl a připravoval dorty pro ceremoniály „svateb“ homosexuálů. To odmítl J. Phillips již v roce 2012. Komise dále nařizuje jeho zaměstnancům, aby byli školení v tom, že mají vyhovět přáním homosexuálů. Dva roky má majitel firmy posílat komisi zprávy, jak vyhověl zákazníkům.

H. Phillips a organizace Alliance Defending Freedom (sdružující 2 400 advokátů) se odvolali k soudu. Mluvčí organizace řekla, že Američané by neměli být nuceni vládou nebo jinými občany podporovat ideje, se kterými nesouhlasí. Je potlačována náboženská svoboda.

The Wanderer, 31. 7. 2014

X X X

Profesorka University of California Santa Barbara, paní Miller-Young, která učí pornografii, byla odsouzena k tříleté podmínce, 108 hodinám veřejných prací a deseti hodinám školení, jak čelit vzteku a hněvu, za to, že na půdě univerzity napadla dvě sestry Shortovy (21 a 16 let) a ukradla jim transparent zobrazující lidský zárodek roztrhaný po interrupci. Stalo se to při protestu proti interrupcím, kterého se zúčastnili studenti Thomas Aquinas College v březnu 2014.

The Wanderer, 28. 8. 2014

Německo

V roce 2013 vystoupilo z Církve 178 805 katolíků. V roce 2010 to bylo přes 180 000. Kardinál Marx z Mnichova řekl, že statistika je nápomocný signál budíčku.

The Tablet, 2. 8. 2013

X X X

H. Knabe, ředitel berlínského archívu východního Německa a tajné policie Stasi, urgoval Vatikán, aby stáhl z nunciatury v Berlíně českého Mons. ThDr. Karla Simandla (nar. 1955) poté, co média začala psát o jeho aféře. Simandl patří k osmičlennému personálu nunciatury. Simandl rezignoval v roce 2004 jako generální sekretář České biskupské konference, protože byl obviněn, že pracoval jako bývalý agent StB.

The Tablet, 13. 9. 2014

Polsko

Biskupové jsou znepokojeni, že byl propuštěn ze zaměstnání profesor B. Chazan, ředitel státem vedené nemocnice Svaté rodiny ve Varšavě. Důvodem propuštění bylo, že odmítl provést interrupci dítěte s vadou lebky a mozku. Také odmítl dát matce informaci, kde by ženě interrupci provedli. Arcibiskup A. Dzięga řekl, že propuštění je nezákonností, převlečenou za zdání legálnosti. Člověk víry musí protiřečit každému zákonu, který je neslučitelný s Božím zákonem.

The Tablet, 2. 8. 2014

x x x

Účast na nedělních mších svatých je na nejnižší úrovni od roku 1980. Pravidelně chodí na mše 39 % katolíků. Také klesá úroveň formace a katecheze. V Polsku je 12 000 farností.

The Tablet, 16. 8. 2014

Velká Británie

Desetinu katolických kněží v Anglii tvoří bývalí anglikánští kněží. Ti většinou pracují ve farnostech. Je jich 389. V Anglii a Wallesu je celkem 3 000 diecézních kněží v aktivní službě, 800 kněží – důchodců a 1 000 řeholních kněží. Anglikánských kněží je 18 000, takže příliš nepocítili odchod svých kolegů, kteří začali přestupovat ke katolíkům po roce 1994 na protest proti zavedení kněžek u anglikánů.

The Tablet, 2. 8. 2014

X X X

Ministerstvo zdravotnictví vydalo novou vyhlášku o kaplanech v nemocnicích. Vyhláška poškozují pozici katolických kaplanů v nemocnicích, protože říká, že nezáleží na církevní příslušnosti kaplanů. Kaplan jako kaplan. Už dnes se stává, že anglikánští kněží zpovídají katolíky a nosí jim eucharistii, která vlastně eucharistií není.

The Tablet, 9. 8. 2013

X X X

Církev vyjádřila lítost nad rezignací baronky Warsi, ministryně pro víru a komunity. Ministryně odstoupila, protože nesouhlasí s vládním „morálně neobhajitelným postupem v záležitosti Gazy“ Baronka je nakloněna kardinálu Nicholsovi a Církvi. Dobře byl přijat její projev před dvěma lety ve Vatikánu, kde mluvila o netolerantním sekularismu. Mluvčí Biskupské konference litoval jejího odchodu, protože se zasazovala o větší mezinárodní náboženskou svobodu, podporovala víru na veřejnosti a zastávala se pronásledovaných křesťanů. Byla první muslimkou v britské vládě. Baronka řekla, že postoj vlády ke konfliktu v Gaze není v souladu s britskými hodnotami a závazkem k mezinárodní spravedlnosti.

The Tablet, 9. 8. 2014

X X X

Školství ve Walesu zaznamenává radikalizaci studentů – muslimů. Teď se prokázalo, že tři studenti odešli bojovat k islamistům do Sýrie. Dva z nich byli studenti vysoké katolické školy v St. David's College v Cardiffu. Oba studenti – Nasser Muthana a Reyaod Khan – při studiu

na vysoké škole navštěvovali Al Manar Centre, které patří militantnímu křídlu islamistů – salafistům. Oběma je teprve 20 let.

Katolická škola St. David's pracuje na principech „tolerance a respektu“ k studentům jiné víry, ačkoliv se přijímají raději katoličtí středoškoláci. Studuje zde 1 500 studentů, z čehož je 56 % katolíků a 22 % z minoritních etnických skupin.

Cardiff přitahuje radikální muslimské kazatele, kteří netouží po společném dobru, ale vyzývají mladé muže k účasti na bojích v cizině.

The Tablet, 28. 6. 2014

x x x

Řeholnice Christina Frostová se postarala, aby byl dvakrát odstraněn z brány Will Crooks Estate ve východním Londýně černý prapor s schahadach – muslimským vyjádřením víry v arabštině. Sestra to zdůvodnila tím, že nechce, aby si všichni mysleli, že tam žijí samí chuligáni. Vyzvala politiky, aby nešířili mezináboženský konflikt. Řekla, že v tomto rajónu žijí lidé bez příležitosti. Je to důsledek špatného rozdělení bohatství.

The Tablet, 16. 8. 2014

x x x

Kardinál V. Nichols řekl při svěcení nového biskupa Alana Williamse pro diecézi Brentwood, že biskupové by měli být služebníky svého stáda. Vyzdvihl tři priority pro biskupy: modlitbu, služebnost a Boží slovo. Biskup nemůže mít psychologii prince. Měl by být hlasem pravdy naší víry ve veřejných arénách naší společnosti.

Poděkoval biskupu McMahonovi za 34 let služby. Penzionovanému biskupovi je 78 let.

x x x

Církev metodistů byla založena v roce 1766. Ve světě je nyní 208 738 metodistů, v roce 2013 jich bylo 304 971. Silně poklesl počet metodistických svateb, křtů a pohřbů. Návštěvnost dětí na bohoslužbách klesla ze 77 900 na 32 700.

The Tablet, 5. 7. 2014

x x x

Britský premiér Cameron prohlásil, že Británie je křesťanská. Vyvolal tím polemiku v médiích. Mnozí souhlasí, mnozí nesouhlasí. Cameron zejména vystihl mohutnou práci křesťanských charit. S jeho slovy nekoresponduje nedávný zákon zavádějící homosexuální „svatby“

The Wanderer, 8. 5. 2014

Irsko

Arcibiskup O. Martin z Dublinu řekl při projevu v Melbourne (Austrálie), že odvaha papeže způsobila neklid mezi těmi, kdo zastávají konformistický a uzavřený katolicismus. Uvedl příklad mladého kaplana, který řekl svému faráři, že není spokojen s některými věcmi, které papež řekl. Cítil, že to není v souladu s tím, co se učili v semináři.

Věřící to činí nejistými a povzbuzuje ty, kteří se nedrží katolického pravověří, je to výzva tradičnímu učení. Arcibiskup varoval progresivní i konzervativní katolíky, aby se neuzavírali do vlastních idejí. Připustil, že irský katolicismus má silnou tradici striktního učení.

Petr Ahearne z Asociace katolických kněží řekl, že arcibiskupova slova jsou výstižná. Nejde jen o jednoho kaplana, mladých kněží je málo a někteří mají velmi tradicionalistický náhled na Církev.

The Tablet, 2. 8. 2014

x x x

Augustinián P. G. Daly kritizoval vatikánskou Kongregaci pro nauku víry, že suspendovala čtyři irské kněze za omyly v učení víry. Suspendován byl i Peter Flannery, který v časopise Reality napsal, že: „Cokoli Ježíš zamýšlel, nemyslím, že by kdokoliv mohl důvěryhodně vydávat za zamýšlený systém, který máme nyní v Církvi. Nevěřím, že by kněžství, jaké máme nyní v Církvi, začalo s Ježíšem.“

Daly vydal knihu „Církev: vždy v nutnosti reformy.“

(Poznámka šéfredaktora „Řádu“: „Peter Flannery dal veřejnosti více bludů a doufám, že vatikánská Kongregace pro nauku víry bude pokračovat ve zdárném očišťování od bludů.“)

The Tablet, 7. 8. 2014

x x x

Anglikánský primas v Irsku arcibiskup R. Clarke kritizoval postoj bývalého arcibiskupa v Canterbury (Anglie) Lorda Careye, který řekl, že si není jistý svým protiřečením právu na smrt – asistované sebevraždě.

Carey podpořil návrh zákona Lorda Falconera uzákonit v Británii možnost asistované sebevraždy umírajících.

Arcibiskup Clarke měl manželku, která před pěti lety zemřela na rakovinu, přesto řekl, že posun k asistované sebevraždě znamená nechutný tlak na mnoho lidí, kteří jsou nejvíce zranitelní. Mnoho těžce nemocných by si mohlo myslet, že požádání o asistovanou sebevraždu znamená akt velkorysosti k těm, kdo o ně pečují.

Arcibiskup Clarke vyzval věřící v Irsku, aby byli bdělí při diskusích o asistované sebevraždě. Tyto diskuse probíhají, i když zatím ne v irském parlamentu.

The Tablet, 16. 8. 2014

Francie

Vláda a Církev odsoudily antisemitské demonstrace, které se také zaměřily na židovské obchody a synagogy.

V únoru předchozího roku pravicové organizace uspořádaly v Paříži demonstraci proti legalizaci „manželství“ osob stejného pohlaví. Byl zaznamenán i pokřik: „Smrt Židům!“ a byli tu i nějací muslimové, ačkoliv pravicové organizace jsou také protiislámské.

V červenci 2014 při demonstraci proti Izraeli (na podporu Gazy) vystupovaly propalestinské organizace na předměstí Paříže Surcelles, kde žije mnoho Židů. Zase zde byl antisemitský pokřik a byl zapálen

židovský obchod. Nedlouho potom hodil někdo bombu na židovské centrum v Toulouse – v městě, kde francouzský džihádista zabil před dvěma lety několik židovských dětí.

Antisemitismus není ve Francii nový. Roku 1897 byl souzen židovský důstojník Dreyfus, proti kterému byla vedena kampaň. Nakonec byl rehabilitován. V roce 1936 byl napadán tiskem premiér L. Blum (židovského původu). Po roce 1940 vláda ve Vichy vydávala Němcům židy uprchlé z jiných států. Mnoho katolíků je schovávalo před deportacemi.

Co nyní? Ve Francii žije 600 000 Židů a 4 miliony muslimů. Tyto komunity se těžce snášejí. Roste vliv islamistického radikalismu mezi mladými muslimy. Často jsou protižidovské výpady šířeny po internetu. Učitelé na předměstích jsou překvapeni protižidovskými předsudky mezi muslimskými žáky.

Více však překvapuje vystupování extrémní pravice vedené spisovatelem Alainem Sorelem a bavičem Diendonné. Vláda mu zakázala veřejné vystupování, ale on se prezentuje na internetu.

Mnoho let byly i v katolicismu proudy stranící extrémní pravici. Jsou to dnešní čtyřicátníci. Zajímají je morální problémy více než doktrína. Jejich web Le Salon Beige má milion vstupů každý měsíc. Vždy se měli na pozoru před islamismem. Ale teď vidí, že mají některé shodné názory na sexuální etiku a výchovu dětí. Mají společnou averzi k „manželství“ homosexuálů a genderové teorii učené ve školách.

Katolíci jsou stále největší náboženskou skupinou v zemi a biskupové odmítají antisemitismus.

The Tablet, 2. 8. 2014

Je možné, aby jeden biskup napomohl ke vzniku hnutí, které by ozářilo Evropu? Pokusí se o to biskup Dominique Rey z malé diecéze Fréjus-Toulon. Založil seminář pro zájemce o kněžství z Ameriky. Říká, že pět století posílala Evropa do Ameriky misionáře, teď by se to mohlo obrátit. Seminaristé budou vychováváni, aby bránili život a rodinu. Musí mít odvahu šířit úctu k životu a rodině, což často v sekulární Evropě naráží. Důraz je kladen na zbožně požímanou liturgii (někdy i v Tridentském ritu), musí přilnout k zdravému katolickému učení a být věrní Magisteriu, zvláště vnitřním životem a příkladem.

Ukázalo se, že je to třeba, když se zveřejnily výsledky dotazníku k přípravě synodu o rodině ve všech diecézích. Většina Evropanů nezná, nestará se nebo přímo odmítá katolické učení o sexualitě, manželství, rodině a svatosti života.

Absolventi semináře budou jako kněží žádáni i v jiných diecézích.

Seminář vedou členové chilského řád Fraternita sv. Josefa, Strážce. Ačkoliv seminaristé mají přicházet z Ameriky, nebudou odmítáni ani kandidáti z Evropy.

V diecézi už existuje jeden velmi dobrý seminář, který má dost zájemců z Francie i přes současnou krizi povolání.

The Wanderer, 21. 8. 2014

Vatikán

Papež František už potřetí udělil hodinové interview novináři E. Scalfarimu, které bylo otištěno 10. července v novinách La Repubblica. Šlo zejména o témata mafie a také pedofilie kněží. Papež mluvil o tom, jak zavítal do Kalábie, centra mafie, odsoudil ji a řekl, že se k tomuto tématu bude stále vracet.

Také se setkal s oběťmi pedofilie. Řekl, že pedofilie je strašná a děje se i v rodinách. Statistiky uvádějí, že jen 2 % pedofilie je pácháno kněžími. Je to nesnesitelné a papež to bude přísně trestat. To se už ukázalo na příkladu Mons. L. Lorusso, druhého nejvyššího muže na nunciatuře Vatikánu v Itálii. Lorusso byl odsouzen za to, že jako právník bránil kněze P. Poggiho, odsouzeného za pedofilii. Lorusso podporoval Poggiho v nařčení devíti kněží v Římě z pedofilie. To soudcové odmítli jako neopodstatněné. Lorusso byl propuštěn z diplomatických služeb Vatikánu.

Papež prý také řekl, že celibát kněží byl zaveden v 10. století a kněží východní Církve se smějí ženit. Je to sice problém, ale ne velký. Je třeba čas k nalezení řešení a papež je najde.

Tiskový mluvčí Vatikánu F. Lombardi S. J. oznámil, že došlo v interview k pokroucení papežových slov. Scalfari nepoužívá při rozhovoru magnetofon a spoléhá se na svou paměť. Lombardi uvedl, že papež určitě neřekl, že pedofilové jsou i mezi kardinály. Také neřekl, že najde řešení, pokud jde o celibát kněží.

The Wanderer, 24. 7. 2014

x x x

Vatikán varoval, že odmítnutí manželského páru převzít dítě s Downovým syndromem od náhradní matky je následek kultury, která dává děti na prodej.

The Tablet, 9. 8. 2014

x x x

Papež v interview pro noviny Il Messaggero řekl, že nízká porodnost v Evropě je zapříčiněna kulturou hedonismu a sobectví a také ekonomickou krizí. Mnozí rodiče ztrácejí práci a nemají čím zaplatit nájem. Zmínil se i o pracovním textu pro říjnový synod. Extrémně nízkou porodnost mají Itálie, Španělsko i Francie. Jakoby Evropa nechtěla být matkou, ale babičkou. Pracovní text pro synod hovoří o tom, že nízká porodnost je špatný jev párů ignorujících církevní učení.

Papež také odmítl nařčení, že je marxista. Pilířem jeho pontifikátu je sice zájem o chudé, ale říká, že komunismus pouze ukradl prapor chudých, který vždy náležel křesťanství.

The Tablet, 5. 7. 2014

x x x

Papež Benedikt se snažil očistit Institut pro náboženská díla (jinak Vatikánská banka – IOR).

V únoru 2013 jmenoval von Freyberga (maltézského rytíře), aby IOR řídil. Nahradil Ettore Gottiho (člena Opus Dei) – schopného, ale v nemilosti Státního sekretáře Vatikánu kardinála Bertoneho. Ačkoliv Benedikt XVI. chválil Gottiho za loajálnost, Bertone chtěl zarazit způsob,

jak manažeři IOR obchodovali, když měli síť příbuzných, přátel a církevních činitelů.

Papež Benedikt pracoval na dokončení své biografie Ježíše a nemohl se tolik věnovat kurii, spoléhal na Bertoneho. Ten se dostal kvůli IOR do sporu s guvernérem Vatikánského státu, arcibiskupem Viganem. Viganò očistil IOR a dosáhl finančního zisku. Bertone docílil, že byl Viganò odvolán a poslán jako nuncius do USA. Po tom mnozí touží, ale Viganò nebyl spokojen a protestoval u papeže. Jeho dopis patří mezi dokumenty, které unikly z Vatikánu a byly zveřejněny médií. To byl skandál nazvaný Vatileaks. Vatileaks asi byly více namířeny proti Bertonemu než papeži. Nedlouho poté papež rezignoval.

K očištění IOR vytvořil Benedikt také Vatikánskou informační autoritu vedenou švýcarským expertem René Bruehlhartem. Ten si vyžádal pomoc od evropských a světových institucí zjišťujících praní špinavých peněz.

Papež František jmenoval pětičlennou komisi, která by zkoumala praktiky IOR. Mezitím úředník Vatikánu Mgr. Scarano byl zatčen, když chtěl nechat přepravit 20 milionů Euro v hotovosti ze Švýcarska do Itálie, což zákon zakazuje. Scaranovi pomáhal finanční expert a agent italské tajné služby. Policie všechny tři zatkla a nyní je čeká soud.

Benedikt i von Freyberg vyhledali pomoc Promontory Financial Group v New Yorku, která se specializuje na pomoc při zajišťování regulérnosti běhu institucí. Na základě toho IOR ukončila vztahy s 3 000 zákazníky.

Přišly i další změny. Von Freyberg odešel, přišel francouzský finančník de Franssu, aby posílil obchody IOR a zaměřil se na úkol radit

a platit lidem pracujícím pro Církev, ať je to klérus, řády, diecéze nebo laičtí zaměstnanci Vatikánu.

Kardinál Pell, prefekt Sekretariátu pro ekonomiku, jmenovaný papežem, aby dozíral na IOR, poděkoval odcházející radě IOR za to, že navigovala loď někdy bouřlivým mořem. Řekl, že chce, aby se IOR stala modelem pro transparentnost místo příčinou občasných skandálů.

Nový prezident de Franssu má obtížný úkol: očistit banku, což stojí hodně peněz. Minulý rok klesl zisk banky z 86,6 milionů Euro (rok 2012) na 2,9 milionů Euro. Je to kvůli vysokým platům různých konzultantů při očišťování banky. Letos už zase bude zisk dobrý.

Odstupující von Freyberg prohlásil, že někdy má dojem, že na všech stupních kurie jsou nejlepší mozky, ale také velcí přimhuřovači očí. Je kritický k vatikánským konzultantům a právníkům. Ti stáli papeže 45 milionů Euro.

Pokud jde o čísla, za rok 2013 skončil Svatý stolec s deficitem 24,5 milionů Euro vzhledem k špatným investicím na trhu se zlatem. Ale autonomní stát Vatikán, měl zisk 33 milionů Euro. IOR dalo papeži 50 milionů Euro na podporu jeho charitativního a misijního díla.

Nejde vždy úplně jen o peníze, ale o reputaci a důvěryhodnost Církve.

The Tablet, 12. 7. 2014

x x x

Vatikán oznámil jmenování tří nových pomocných biskupů pro Hong Kong. V Hong Kongu už jsou dva kardinálové. Slouží 374 000 čínským a 189 000 zahraničním katolíkům.

The Tablet, 19. 7. 2014

x x x

Média šíří zprávu, že papež je rozzloben „luxusní“ rezidencí bývalého státního sekretáře Vatikánu kardinála Bertoneho. Média uvedla, že Bertone renovoval palác svatého Karla blízko příbytku svaté Marty, kde bydlí papež. Média uvedla, že byt kardinála má rozlohu 2 100 metrů čtverečních a je „luxusní“ Bertone byl schopen odpovědět do dvou diecézních časopisů, že jeho byt má pouze poloviční rozlohu, než uvádí média a bydlí zde i tři řeholnice – kardinálovy sekretářky. Byt kardinálovi nepatří a po něm zde bude bydlit někdo jiný.

The Wanderer, 8. 5. 2014

x x x

Státní sekretář Vatikánu – kardinál Parolin řekl při homilii, že svatý papež Pius X. je považován za největšího obránce víry a odpůrce materialistického sekularismu ve 20. století. Svatost jeho života byla pramenem důvěryhodnosti posvátné služby. V jeho době začal fenomén sekularizace společnosti, který ve 20. století vedl k vzdálení od náboženství, víry, Církve a samého Boha. Bojoval za Církev, někde i pronásledovanou. Postřehl, že Bůh je vyvržen ze světové scény a jsou ztraceny hodnoty jako lidská důstojnost, respekt k životu, sociální spravedlnost, spravedlivé rozdělování majetku, odvaha k míru, sama demokracie a sekulární stát.

Tento papež byl pokorný, energický, odpoutaný od sebe sama, loajální k Bohu, plný milosrdenství, skláněl se k lidským i duchovním potřebám Božího stáda.

Na jeho pontifikát házejí v posledních letech špínu někteří historici tvrdící, že Piův zápas proti teologickému modernismu byl potlačováním svobody myšlenek.

The Wanderer, 4. 9. 2014

Nigérie

Katoličtí biskupové v červnu vyzvali Církev, aby byla odvážnější a semknutá v aktivitách pro život, manželství a rodinu jako protilek na ideologie a praktiky proti životu. Podpora ze strany mezinárodních organizací za „sexuální a reprodukční práva“ je eufemismus pro interrupce. Je to nepřijatelné. Všechny snahy o legalizaci interrupcí (což je úmyslná vražda nenarozených dětí) musí být odraženy. Komuniké biskupů bylo vydáno při konferenci 1 500 delegátů. Arcibiskup A. Obinna řekl, že jsou si vědomi agresivních ideologií a praktických útoků na lidský život, sexualitu, manželství a rodinu.

Veřejné odsouzení homosexuálních „manželství“ vyvolalo hněv evropských a amerických vlád a agentur. Prezident Nigérie G. Jonathan je zastánce života a řádné rodiny.

The Wandere, 17. 7. 2013

x x x

Mluvčí katolické Církve z diecéze Maiduguri varovali, že na severu země islamisté z teroristické organizace Boko Haram provádí genocidu na náboženských menšinách. Denně se objevují útoky, zabíjení, únosy

a znásilňování. Dne 29. června zase přepadli kostely v Borno a zabili 30 křesťanů. Kostely jsou vypáleny. Letos už bylo islamisty zabito 2 000 křesťanů.

The Tablet, 5. 7. 2014

Nikaragua

Papež sňal suspendování Otce Miguela d'Escoto, suspendovaného v roce 1985 za to, že přijal místo ministra zahraničí v komunistické vládě sandinistů. D'Escotovi je 81 let a vyjádřil touhu sloužit ještě než umře mše svaté. D'Escoto je členem řádu Maryknoll (laičtí misionáři).

Podobně byli tehdy suspendováni P. Fernando Cardenal S. J. (ministr školství) a jeho bratr P. Ernesto Cardenal (ministr kultury).

The Tablet, 9. 8. 2014

Kanada

Arcibiskup kardinál Collins z Toronta vyjádřil pobouření nad tím, že Asociace ontarijských katolických učitelů (OECTA) se účastní pochodu homosexuálů World Pride Parade v Torontu. Napsal OECTA, že jejich vedení má neadekvátní a mylné pochopení své víry. Pochod známý propagací sexu a homosexuálních hodnot působí zmatek mezi katolíky. Je divné, že si Asociace vybrala tuto událost, která jde proti tomu, v co věříme.

The Tablet, 28. 6. 2014

Rakousko

Bývalý pomocný biskup ve Vídni Mons. H. Krätzl prohlásil, že se má zase diskutovat o kněžském celibátu. Eucharistie by měla být dostupná tam, kde lidé žijí. Nesouhlasí s biskupy kteří říkají, že Eucharistie by měla stát za to, aby se cestovalo určitou vzdálenost. Biskup Krätzl mluví také o Eucharistii pro rozvedené a znovu civilně seždané. Tvrdí, že Josef Ratzinger v roce 1970 navrhoval, aby se Eucharistie v určitých případech směla podávat i těmto lidem.

(Poznámka šéfredaktora: „Problém je někde úplně jinde. Církev v Evropě, snad kromě Polska, je v těžké krizi. Materialismus, hédonismus, špatná morálka, nechť něco obětovat. Pomůže jen obrácení Evropy a návrat k evangeliu, příklad svatých nás může poučit, nikoliv populismus a líbivá hesla.“)

Sýrie

Syrský patriarcha Ignác Josef Younan řekl, že křesťané na Středním Východě se cítí opuštěni, dokonce zrazeni Západem, zatímco terorističtí islamisté okupují velké části Sýrie a Iráku. Řekl, že jde o největší ohrožení křesťanské přítomnosti na Středním východě v dějinách.

Melchitský řeckokatolický patriarcha Řehoř III. hlásí, že v Sýrii bylo zničeno 91 kostelů včetně 37 melchitské řeckokatolické církve.

The Tablet, 28. 6. 2014

Indie

Hindská nacionalistická strana vládoucí ve státě Goa oznámila, že bude vystaveno neporušené tělo svatého Františka Xaverského. Potrvá to půl roku. Ministr turismu D. Parntellar řekl, že bude usilovat, aby se získali turisté z Evropy. Tělo světce je ve skleněné rakvi v bazilice Bom Jesus ve starém městě Goa.

The Tablet, 28. 6. 2014

x x x

Premiérka Indira Gándhiová v roce 1975 nařídila provádět masově sterilizace. Dělal se to různými donucovacími prostředky. Kdo odmítl, ztratil práci ve státních službách. Bylo to také nařízeno učitelům. Ve státě Bihár ten, kdo měl více než dvě děti, ztratil podporu na děti, pokud se nepodrobil. Na muslimech v Uttawaru se to povedlo násilím za asistence policie. Celá akce trvala dva roky. Lidé se bouřili a Gándhiová ztratila mandát. Takto bylo sterilizováno 11 milionů mužů a žen.

Podobné akce probíhají v Indonésii, Peru, Číně a Vietnamu.

Population Research Institute Review, červenec – srpen 2014

Španělsko

Církev ve Skotsku otevřela znovu seminář v Salamance (Španělsko). Bude připravovat 6 měsíců muže směřující do Skotského semináře v Římě. Poslední seminář ve Skotsku byl zavřen v roce 2009. Seminář v Salamance vznikl roku 1627, kdy bylo ve Skotsku zakázáno praktikovat katolickou víru. Angličané mají podobnou přípravku ve Valadolidu (Španělsko).
The Tablet, 28. 6. 2014

x x x

„Interrupce nula“ je titul nejdůležitější knihy pro život ve španělštině. Mluví tu 22 osobností hnutí pro život. Jsou to experti vědy, práva, teologie a politické akce – kritizují tragédii interrupcí. Kniha je bestsellerem v Španělsku, kde se právě debatuje o právu nenarozených na život – je to klíčové politické téma. Ukazuje se, že v hnutí pro život jsou také mladí a energičtí lidé, odhodlaní ovlivnit politické klima. Už statisíce lidí vyšly do ulic – Pochody pro život v USA, La Manif Pour Tous ve Francii, Pochody pro rodinu ve Španělsku, Pochod pro život v Limě. Nejdynamičtější sociální hnutí dneška je hnutí pro život. Překračuje hranice a kontinenty, sbližuje lidi celého světa.

Kniha vyvolala také odpor (samozřejmě). Několik aktivistů pro život bylo fyzicky napadeno, když nabízeli knihu na univerzitě v Madridu. Politici zastoupení v knize jsou terčem feministek. Protivenství přivedlo nakladatelství Stella Maris k akci, při které nechali rozmístit po Španělsku tisíce billboardů nabízejících knihu. Na billboardu je obálka knihy a nápis: „Kniha, kterou by si mnozí přáli, abyste si ji nepřečetli.“

Population Research Institute Review, květen – červen 2014

Egypt

V zemi žije 9 milionů pravoslavných Koptů. Jejich papež Tawadros II. říká, že Koptové podporují prezidenta Sisiho navzdory tomu, že se jim za to islamisté mstí. Situace křesťanů se zlepšila po vojenském převratu v roce 2013, kdy byl svržen prezident Mursi, podporovaný islamistickým Muslimským bratrstvem. Koptové vidí Muslimské bratrstvo jako extrémního pronásledovatele své Církve.

The Tablet, 16. 8. 2014

Čína

Biskup Vincent Zhu Weifang z Wenzhou napsal otevřený dopis katolíkům ve své diecézi. Žádá je, aby působili na úřady ke změně přístupu k Církvi. Vláda demontuje křesťanské symboly, jako jsou kříže, a demoluje celé kostely. Je to špatné a nespravedlivé. Trvá to už měsíce a bylo zraněno mnoho katolíků, kteří své kostely hájili.

The Tablet, 16. 8. 2014

x x x

Celkem 130 seminaristů ze semináře v Pekingu se odmítlo účastnit závěrečného ceremoniálu k ukončení školního roku a odmítlo zúčastnit se mše sv. dvou biskupů Vlastenecké církve katolíků kolaborujících s komunistickou vládou a vysvěcených nedovoleně bez svolení Svatého Otce. Nakonec se oba biskupové ceremoniálu neúčastnili a absolventi teologické fakulty nedostali žádné potvrzení před odchodem do svých

diecézí. Proslýchá se, že seminaristé budou propuštěni. Není to poprvé, kdy pekingští seminaristé protestovali. V roce 2000 odmítli účast na Vatikánem neschváleném svěcení pěti biskupů. Toto svěcení bylo v katedrále a mnoho věřících tam nebylo. Tehdy byli všichni seminaristé vyloučeni ze studia. Řekli: „Nechceme jít proti papeži, ačkoliv to znamená, že nebudeme vysvěceni na kněze. Alespoň zůstaneme čistí v duši a ve spojení se světovou Církví a spojení v lásce Krista.“

Námítky proti Vlastenecké církvi jsou stále častější a také se prohlubuje manipulace vlády s katolíky. Seminaristé v Šanghaji se nechtěli zúčastnit nedovoleného svěcení skupa Ma Dagin. Ten se však zachoval statečně. Po vysvěcení vystoupil z Vlastenecké církve. Proto je držen v areálu svatyně v Sheshanu a nesmí vykonávat duchovní službu. Seminaristé v Šanghaji byli tehdy propuštěni a seminář byl uzavřen.

The Wanderer, 31. 7. 2014

x x x

Ženám v Číně je zakázáno mít víc než jedno dítě. Kriminálníci mají více práv než rodiče očekávající druhého potomka. Jestliže rodič chce mít dítě nad plán, nikdo ho nezaměstná. Kriminálníci nesmějí být uvěznění bez nařízení soudu. Ti, kdo poruší politiku jednoho dítěte, mohou být uvěznění na libovolnou dobu. Může se jim nařídit interrupce a sterilizace. U soudu není dovolání. Obžalovaný má právo najmout si advokáta. Ale úřad pro plánování rodiny pracuje mimo zákon. Zákon chrání počaté dítě uvězněné matky. Dokonce i ty odsouzené na smrt mohou své dítě porodit. Těhotné s druhým dítětem musejí jít na interrupci, Uvěznění kriminálníci smějí mít návštěvy. Těhotné a uvězněné takovou možnost nemají. Když náhodou nedojde k interrupci druhého dítěte, narozené dítě je prodáno jiným rodičům. Je

lepší být v Číně kriminálníkem než být matkou těhotnou bez státního povolení.

Population Research Institute Review, květen – červen 2014

x x x

Vláda zřizuje ústavy pro nechtěné děti. Mnoho rodičů vyhazuje novorozené děti na smrt, protože mají nějaký defekt. Chtějí jen „perfektní děti“ Vláda zároveň naléhá, aby se prováděly interrupce nenarozených, u nichž se ukazuje defekt. V sirotčincích žije 700 000 sirotků, 90 % z nich jsou děti s nějakým defektem. Péče o ně je v ústavech chatrná.

Population Research Institute Review, červenec – srpen 2014

x x x

Čína platí Confucius Institutes na 90 amerických univerzitách. Jejich úkolem je bránit diskusi o porušování lidských práv v Číně. Je to velice úspěšná propaganda, profesoři se vyhýbají možnosti rozčítit čínskou vládu.

Population Research Institute Review, červenec – srpen 2014

Kuba

Poprvé po komunistické revoluci v r. 1959 bude na Kubě postaven kostel. Na Kubě je velmi málo kostelů. Politika vlády se v poslední době trochu změkčila ve vztahu k Církvi.

The Tablet, 16. 8. 2014

Bosna

Během konference v Sarajevu kardinál Puljic řekl, že katolíci čelí velkému pronásledování v Bosně – Hercegovině. Katolíci nejsou rovnoprávní v Srbské republice ani v bosenské federaci. Život v pokoji zde není možný. Konference zkoumala násilí mezi náboženstvími u příležitosti stého výročí vypuknutí 1. světové války.

The Tablet, 5. 7. 2014

Ukrajina

Od roku 1990 klesl počet Ukrajinců o 6,3 milionů na současných 45,6 milionů. Půjde-li to tak dál, v roce 2050 by jich mohlo být 34 milionů. Je zde nízká porodnost a nižší věk, kdy se v průměru umírá.

Population Research Institute Review, květen – červen 2014

Itálie

Klesá porodnost. V roce 2013 se tu narodilo 515 000 dětí, což je o 64 000 méně než v roce 2008. Je tu v průměru druhá nejstarší populace v Evropě.

Population Research Institute Review, květen – červen 2014

Japonsko

Za posledních 20 let se počet starých lidí zdvojnásobil. Je zde nejstarší populace na světě. OSN předvídá, že v roce 2050 zde bude počet penzistů stejný jako počet lidí v produktivním věku.

Population Research Institute Review, květen – červen 2014

Myanmar

Dříve Barma. Zákon zakazuje interrupce, samozřejmě je zákon napadán. Katolíků je v zemi jen 1 % obyvatel. Problémem je propagace kondomů (i katolická charita s tím má problém).

Mission Report, srpen 2014

Brazílie

Na mistrovství světa ve fotbale bylo také množství fanoušků z Ghany. 327 jich požádalo o azyl. Jsou to muslimové a tvrdí, že uprchli před náboženskou perzekucí v Ghaně. Ghanské úřady však říkají, že v zemi žádný náboženský konflikt není. V Ghaně je většina obyvatel křesťanů, Ghana je mírumilovná a hospodářsky je na vzestupu. Žadatelé o azyl jsou zatím umístěni v katolickém semináři v Caixas de Sol.

The Tablet, 19. 7. 2014

Uganda

V roce 1992 bylo v městech 30 % obyvatel nakažených HIV – AIDS a průměrný věk byl 44 let. Prezident republiky vývoj zvrátil svým programem ABC „Neměj sex před svatbou, buď věrný po svatbě a používej kondom jen, když je to nevyhnutelné.“ (Církev zakazuje i kondomy). Program ABC byl úspěšný – v deseti letech infekce HIV – AIDS klesla o 80 % a průměrný věk se zvýšil o 8 let.

To se nelíbilo mnoha západním agenturám, které v zemi operují. Jejich dogma je: vždy kondom. Kontroloři populace mají nenávist k sexuální zdrženlivosti a mateřství. Tyto bohaté organizace myslí, že by se Afričané měli zbavit zastaralého a zpátečnického způsobu života. Chtějí, aby Afričané podlehli sexu a za všech okolností a směřovali k materiálnímu bohatství. V roce 2000 pod cizím nátlakem přistoupila Uganda k sexuální výchově ve školách. Zdůrazňují základní lidské „právo“ mít sex. Organizace kontrolorů populace přivezly do Ugandy v roce 2013 330 milionů dolarů k prosazování svých programů. Vláda pod nátlakem ustupuje a zavádí se kondomy vždy a všude. Od roku 2002 zase stoupl počet nakažených HIV – AIDS o 12 %. Kartely kontrolorů porodnosti mají na svědomí 190 000 nakažených navíc. Stoupá také počet nedobrovolných aplikací antikoncepčních prostředků a sterilizace.

Hustota obyvatelstva v Ugandě je 136 obyvatel na kilometr čtvereční. V Anglii je to 410 a v Hong Kongu 6 405. V subsaharské Africe je hustota obyvatel 35 lidí, v Evropě 171 lidí. Proč tam vlastně ti kontroloři populace jsou?

Mission Report, květen 2014

Irák

Kardinál A. M. Vegliò, prezident Papežské rady pro migranty vyzval mezinárodní společenství k akci na ochranu náboženských menšin v Iráku. Nečinnost v této věci je stejná, jako když Hitler zabíjel Židy a mnoho lidí říkalo, že o tom nevědělo. Je to pokrytectví.

R. Lauder, hlava Světového židovského kongresu napadl hanebné selhání západních vůdců, že nebojují proti středověkým mučícím orgiím Islámského státu v Iráku.

Také arcibiskup Tomasi odsoudil globální mlčení v této záležitosti.

The Tablet, 6. 9. 2014

Nizozemí

V zemi je 6 seminářů se 76 seminaristy, z toho dvě třetiny jsou cizinci.

Mluví se o tom, že by v budoucnu stačil jen jeden seminář.

The Tablet, 6. 9. 2014

Rusko

Pravoslavní schválil stavbu „baziliky nových mučedníků a vyznavačů“ na místě notoricky známé vyšetřovací věznice KGB Ljublanka v Moskvě. Bude připomínat represe vůči křesťanům a má být varováním před opakováním chyb minulosti.

The Tablet, 6. 9. 2014

Neustupujme satanské ideologii: Manželství je nerozlučné!

„Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ Tato věta Bohočlověka Ježíše Krista obsahuje ve své podstatě vše, co je třeba vědět o podstatě svátostného manželství. Snoubenci si u oltáře slibují doživotní věrnost, jeden druhému přísahá před Bohem, že jej „nikdy neopustí“ a bude „všechno dobré i zlé spolu s ním až do své nebo jeho smrti snášet a trpět ...“, „dokud nás smrt nerozdělí“, byzantský obřad má ještě lepší a výstižnější formulaci „dokud nás smrt navěky nespojí“

Proto jednou uzavřené svátostné manželství neotevívá žádnou skulinku pro rozvod a nový sňatek s jinou osobou. Církev však není nelidská a nemilosrdná, pamatuje i na situace, kdy se manželství nevydaří, jeden z partnerů je např. notorický alkoholik a ohrožuje bezpečnost svého partnera a dětí, proto dovoluje „odluku od stolu a lože“, nikdy však nový poměr a svatbu s někým jiným, protože „co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“

Bezbožecké osvícenství, liberalismus a komunismus byly ovšem opačného názoru. Rozvod a nový sňatek připouštěl za jistých okolností už jejich předchůdce protestantismus, nicméně teprve protikřesťanské myšlenkové proudy posledních dvou staletí zahájily frontální útok proti monogamnímu manželství a rodině, jehož prvním bodem byl boj o změnu státní legislativy ve prospěch rozvodu církevně uzavřených manželství a možnosti nových sňatků s jiným partnerem. V průběhu 19. století naprostá většina evropských států legalizovala rozvody a sňatky s novými partnery. Protestantské denominace se přizpůsobily, jejich věřící se mohou rozvádět, ženit a vdávat i několikrát za život. Katolická

církev však nekapitulovala, jak svědčí mnohá vyjádření papežů. Novým sňatkům po rozvodu odmítla žehnat, ty proto mohly být uzavírány pouze na radnici. Biskupové, kteří se proti tomuto porušení nerozlučitelnosti manželství postavili, zakusili pronásledování, v Německu kolínský arcibiskup Clemens von Droste-Vischering se octl kvůli tomu ve vězení, podobně v Rakousko-Uhersku roku 1868 biskup v Linci Franz Joseph Rudigier, českobudějovickému biskupovi Janu Valeriánovi Jirsíkovi byl pro jeho autentické katolické postoje v této věci zastaven státní plat. Sovětští bolševici v Rusku po revoluci roku 1917 umožnili manželský rozvod na pouhé požádání jedné ze stran, neboť jejich teoretikové Marx, Engels a Lenin považovali manželství a rodinu za „buržoazní přežitek“ a „nástroj vykořisťování ženy mužem“.

Gabriele Kuby ve své vynikající knize „Genderová sexuální revoluce“, o níž jsme psali v minulém čísle Řádu, skvěle analyzuje, že právě tento počáteční útok na manželství a rodinu nastartoval všechny další zvrhlosti, jimž musíme v současnosti čelit: legalizovanou sexuální promiskuitu, předmanželský sexuální život snoubenců, homosexuální partnerské svazky a „manželství“, potraty, antikoncepci, zruďnou sexuální výchovu ve škole atd.

Katolická církev, věrna nauce svého Božského Zakladatele, toto všechno označuje jediným přiléhavým jménem: smrtelný hřích. Aby její hlas byl umlčen, pronikli do jejího středu rozvratníci, na něž upozorňoval už velký papež sv. Pius X. v encyklice proti modernismu „Pascendi Dominici Gregis“. Ti, zaštitěni často zastávanými vysokými církevními úřady a posty na katedrách teologických fakult, vedou boj proti katolické věrouce a mravouce přímo zevnitř, nikoli zvenčí. Již mnohokrát se v minulosti ozývaly hlasy, aby Církev prý byla „milosrdná“ a připustila rozvedené a sezdané s jinými partnery ke sv. přijímání, aby

byla „shovívavá“ vůči zamilovaným párům žijícím „na hromádce“ a aby „povolila“ antikoncepci. Na to všechno odpovídali papežové svým tradičním „Non possumus“ – nemůžeme!“ Tak se vyjadřovali nejen předkoncilní, ale i pokoncilní papežové Pavel VI. (encyklika „Humanae Vitae“), sv. Jan Pavel II. (encyklyky „Familiaris Consortio“ a „Evangelium Vitae“) a Benedikt XVI. (jeho četné projevy). I současný papež František v nedávném projevu ke španělským biskupům upozornil, že rozvedeným a sezdaným s jiným partnerem nelze podat sv. přijímání.

Dnes, před nadcházející synodou biskupů, jež má započít 5. října, se opět dostává na přetřes otázka připuštění párů žijících v druhém sňatku po rozvodu k Eucharistii. Kuriální kardinál Walter Kasper naznačil tuto možnost ve svém nedávném projevu k pracovníkům římské kurie. Kasper přímo a zásadně nepopírá nerozlučitelnost manželství a uznává, že druhý sňatek, uzavřený katolíkem po rozvodu pouze na radnici, je neplatný, neboť před Bohem platí pouze ten první s manželskou přísahou doživotní věrnosti. Tentýž Kasper ale jedním dechem říká, že prý musíme oddělit „věroučné“ hledisko od „pastoračního“. Ve věrouce a mravouce sice prý platí nerozlučitelnost manželství, nicméně v pastorační praxi by prý Církev měla více uplatňovat princip „milosrdenství“ a změnit dosavadní údajně „tvrdou“ praxi, která neumožňuje podávat párům, sezdaným po rozvodu s jiným partnerem, sv. přijímání. Kardinálu Kasperovi vyjádřila podporu německá Biskupská konference. Ještě dále zašel biskup z belgických Antverp Johann Bonny, jenž otevřeně požadoval, aby biskupská synoda prohlásila nauku encyklik Humanae Vitae Pavla VI. a Familiaris Consortio Jana Pavla II. za „neplatnou“

Jak je to ve skutečnosti s tím „milosrdenstvím“ vůči rozvedeným a sezdaným na radnici s jiným partnerem? Je opravdu jejich připuštění

ke svátostem skutkem milosrdenství, po němž Ježíš neustále volá? Na to existuje pouze stručná odpověď: Ani omylem. Aniž bychom chtěli někoho odsuzovat, tak uzavření druhého sňatku za života prvního manžela je vždycky objektivně těžkým hříchem porušení manželské věrnosti a ztrátou posvěcující milosti. Přijímat v tomto stavu Tělo Páně je svatokrádež, která život ve stavu hříchu a tím i nebezpečí věčného zavržení v pekle ještě více prohlubuje a vzdaluje od zdroje věčného štěstí, od Ježíše Krista.

Samozřejmě existují odlišné situace a různé případy. Je zajisté rozdíl mezi mužem středních let, který hanebně opustí ženu a děti kvůli mladé sekretářce, s níž uzavře na radnici nový tzv. „sňatek“, a ženou, která, zrádně opuštěná od manžela, se zamiluje do jiného muže a vezme si jej, taktéž samozřejmě pouze na radnici. Můžeme spekulovat, jestli hřích této ženy je opravdu subjektivně těžký, do srdce člověka vidí jenom Bůh, nicméně objektivně z hlediska přirozeného mravního zákona a katolické morálky je i závažnost jejího hříchu nesporná, neboť před oltářem přísahala věrnost pouze svému prvnímu manželovi, měla ji tedy dodržet, a když on zklamal, nehledat si jiného partnera. Proto Církev nemůže riskovat možnost věčného zatracení ani této ženy a jejího „druhého“ muže.

Chceme-li na tuto situaci použít princip „menšího zla“, tak tím je rozhodně odepřít tomuto páru možnost sv. přijímání a tak ho upozornit, že v životě jich obou není před Bohem všechno v pořádku, a ne je připustit k Eucharistii a tím je ukolébat v přesvědčení, že jsou plně OK, a vystavit je tak riziku ztráty věčného života v nebi. Lze na to použít analogii z praktického života: Kontrolor technického stavu dopravního letadla, jestliže by měl sebemenší podezření na závadu, by jednal naprosto odsouzeněhodně, kdyby dal souhlas ke startu stroje.

Třeba by se nemuselo nic stát, ale kdyby se opravdu stalo, tak zahynou stovky lidí. To by si chtěl vzít na svědomí? Stejně tak nositelé církevní autority by měli riskovat, aby jejich svěřenci zahynuli v pekle, když by přijímali svatokrádežně? Možná by nezahynuli, možná situace některých je natolik před Bohem omluvitelná, že subjektivně se ve stavu smrtelného hříchu nenacházejí, ale kdo z duchovních autorit to je schopen posoudit? Zde platí totéž jako u zmíněného letadla: možná ta závada je jenom prkotina a nebezpečí pádu nehrozí, ale když si technik není jistý, nesmí povolit vzlet. Taktéž Církev, když si není jistá, zda dotýčný pár žije nebo nežije ve smrtelném hříchu, nesmí povolit jeho připuštění ke sv. přijímání a riskovat tím jeho propad směrem blíž k peklu.

Nota bene současná církevní praxe vůbec není nemilosrdná, jak se snaží kardinál Kasper a jeho stoupenci sugerovat. Rozvedení a žijící v novém sňatku se mohou obrátit na diecézní soud, aby posoudil, zda jejich první sňatek byl uzavřen platně. Jestliže vyjdou najevo okolnosti, že nikoliv, pak nic nebrání zpoplatnění druhého manželství v kostele. Ale i když je zřejmé, že první sňatek byl uzavřen platně, tak ani ve druhém, církevně neplatném manželství nemají dotýční cestu k Eucharistii úplně zatarasenou. Stačí, když se zavážou k rezignaci na sexuální styk a budou spolu žít „jako bratr a sestra“, když není reálná možnost návratu k prvnímu manželství, které jediné je platné.

Proč Kasper a jeho stoupenci toto vůbec neberou v úvahu? Považují nezbytnost rezignace takových párů na sex rovněž za projev „církevní tvrdosti“? Nejspíš ano, argumentace zastánců změny dosavadního přístupu Církve zní tak, že prý „sexuální čistotu nelze vyžadovat“ A šídlo je z pytle venku! Sigismund Freud v 19. století redukoval veškerou lidskou aktivitu na sex. Tím vypustil gina z láhve, společnost se

stále více „sexualizovala“ v tom směru, že sex se stal v mentalitě lidí pouhou rekreací a nikoli nástrojem ke zplození potomstva. A na rekreaci, odpočinek, má přece každý právo, tudíž i na sex, bez „sexu“ to prostě nejde, takové je smýšlení průměrného současného člověka, vydatně živené všudypřítomnou pornografií.

Aby pár žil bez sexu, to je pro dnešní konzumní společnost totální absurdní. A když to Církev za určitých okolností vyžaduje, nazývá se to „nemilosrdenstvím“, nebo dokonce „porušováním lidských práv“ Církev v duchu svého Božského Zakladatele vyžaduje čistotu až do manželství. I v legálním manželství může ale dojít k situaci, kdy je zapotřebí se zříknout sexuálního života, např. jeden z partnerů vážně onemocní nebo zůstane ochrnutý po autonehodě, a pohlavní styk není možný. Dnešní sexem posedlá společnost nabízí okamžité řešení: buď rozvod, nebo sexuální styk s někým jiným, protože bez sexu se to přece „nedá“ To, že vzájemná láska manželů může v takových případech vyžadovat i rezignaci na sex, je pro „moderního“ člověka nepředstavitelné. Co by to bylo za manželství bez sexu!

Ve skutečnosti však v dějinách neexistovalo dokonalejší manželství než Panny Marie a sv. Josefa, žádný jiný pár nechoval k sobě navzájem takovou lásku jako právě tento. A bylo to bez sexu. Katolická církev učí, že účelem manželství je na prvním místě vzájemné posvěcení, láska a pomoc na cestě ke spáse. Součástí toho je i prokreace, čili plození potomstva sexuálním stykem. Jestliže ale Bůh sám dopouští nebo i působí, že v jistých situacích sex mezi manžely není možný, tak proto, poněvadž ví, že bez sexu se žít dá. Je to samozřejmě oběť, jenže existuje život bez oběti? Bohužel i toto slovo už vymizelo ze slovníku dnešních lidí.

Všichni jsme hříšníky a za své hříchy musíme konat pokání. Každé pokání je spojeno s obětí. Jestliže pár žijící po rozvodu v církevně neplatném manželství chce být v souladu s Božím zákonem, potom jedinou možností je rezignace na sex, když nelze reálně obnovit původní řádné manželství. Že je to oběť? Samozřejmě, ale tam, kde se chce člověk vymanit z osidel ďábla a hříchu, to bez oběti nikdy nepůjde.

Někdo může namítnout, že vidím věci černobíle a nevnímám komplikovanost a totální zamotanost mnoha lidských osudů. Není pravda, plně vnímám, totéž činí i Církev. Jistě, existují případy párů v církevně neplatném manželství po rozvodu, kdy jedna strana odmítá rezignaci na sex, čímž blokuje té druhé možnost přistupovat ke sv. přijímání, jsou i jiné velice složité situace, do nichž se tito lidé dostali a jež jim brání přijímat Pána. Zním i takové, kteří to akceptovali s pokorou jako svůj kříž a pokání za to, že předtím v životě pochybili. Neobviňují Církev z „nemilosrdnosti a tvrdosti“, vinu dávají sobě a nemožnost přijímat Pána ve svátosti berou jako oběť, kterou musí přinést. Hluboce si vážím takových věřících, kteří jsou určitě Bohu mnohem milejší než ti, co neustále obtěžují církevní soudy žádostmi o zneplatnění prvního sňatku, i když žádné objektivní důvody tady nejsou. A mám zkušenost, že Pán toto jejich kající smýšlení ocení a nakonec jejich situaci vyřeší tak, že se jim cesta k přijímání Těla Páně náhlou změnou situace nečekaně otevře.

Dosavadní praxe Katolické církve proto nejenže plně odpovídá Kristovu „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“, ale je též prověřená její stáletou zkušeností. U jejího počátku stojí právě Kasperem tolik skloňované milosrdenství. Být opravdu milosrdným k bližnímu znamená vidět na prvním místě jeho věčnou spásu, která životem ve stavu těžkého hříchu a svatokrádežným přijímáním může být vážně ohrožena.

Církev, jak mnohokrát zdůrazňoval papež sv. Jan Pavel II., tyto lidi s láskou doprovází a snaží se maximálně ulehčit jejich situaci, nikdy ale při tom nesmí riskovat jejich ztrátu nebe. Proto změna katolické praxe, jak ji postulují kardinál Kasper a jeho přívrženci, nejenže není milosrdná, ale naopak pro rozvedené a žijící v církevně neplatném sňatku z hlediska věčné spásy může být i velmi nebezpečná.

A jde o ještě horší eventualitu. Připuštění rozvedených a žijících v neplatném manželství k Eucharistii by znamenalo totální kapitulaci Církve před bezbožnými naukami posledních dvou staletí. Církev by všem liberálům, neomarxistům, freudistům, genderistům a dalším vyslala signál: Ano, měli jste pravdu. Tím by se též hrůzným způsobem otevřela Pandořina skříňka: Když by rozvedené a v neplatném manželství žijící osoby mohly chodit ke sv. přijímání, tak proč ne také gejové a lesby žijící v registrovaném partnerství či dokonce v tzv. „manželství“? Proč ne lidé žijící v promiskuitních svazcích? Proč ne lidé žijící v pedofilních vztazích a nevím ještě v jakých dalších podobných svinstvech?

Genderová ideologie by tak slavila svůj triumf. Katolická morální nauka je dosud nejmocnější obrannou hrází proti ní. Kdyby padla – a připuštění sezdaných po rozvodu s jiným partnerem by bylo první formou její demontáže – nikdo jiný by ji nenahradil. Církev by se tak stala zvětralou solí, která podle slov Spasitelových se k ničemu nehodí, než aby byla vyhozena a pošlapána.

Modleme se, aby tento černý scénář nenastal. Díky Pánu se proti Kasperovu záměru ozývají někteří pravověrní kardinálové, kteří mají vliv a morální autoritu. Prefekt Kongregace pro nauku víry Gerhard Ludwig Mueller, papežský historik Walter Brandmueller, bývalý boloňský

arcibiskup Carlo Caffara, kuriální prelát Vitasio De Paolis a prefekt Nejvyššího soudu Sv. stolce Raymond Burke sepsali své námítky knižně. K nim se dodatečně připojili prefekt Kongregace pro biskupy Marc Oullet, kuriální hodnostář George Pell, milánský arcibiskup Angelo Scola a sekretář Kongregace pro východní církve Cyril Vasil. Naděje, že na synodě zvítězí Duch Svatý a nauka Kristova je proto veliká. Kéž Pán dá!

PhDr. Radomír Malý

Zázrak na přímluvu bl. Jerzyho Popieluszka

V nemocnici francouzského města Créteil se udál zázrak na přímluvu kandidáta svatořečení, polského kněze bl. Jerzyho Popieluszka, zavražděného příslušníky komunistické tajné policie. Kněz povoláný k nemocnému v agónii se nad ním modlil a prosil Boha o pomoc „na přímluvu bl. Jerzyho Popieluszka“. Nemocný se uzdravil, lékaři konstatovali z medicínského hlediska nevysvětlitelnost tohoto faktu.

Nasz Dziennik, 12. 9. 2014

Lítost Michaila Gorbačova

Bývalý sovětský nejvyšší představitel komunistické strany a státu Michail Gorbačov, dnes 83letý, který žije v ústraní jako důchodce, se vyjádřil pro média, že hluboce lituje události ve svém životě roku 1953. Jeho žena Raisa tenkrát šla na potrat a on s tím souhlasil, bylo to prý „ze zdravotních důvodů“ Tak byl zabit jejich syn Sergěj, manžele Gorbačovovy pronásledovaly kvůli tomu výčitky po celý život. Raisa zemřela před 15 lety. Přejme M. Gorbačovovi, aby nezůstal pouze u této přirozené lítosti, která je zajisté prvním nezbytným krokem, ale aby z toho vyvodil další potřebné důsledky.

Fronda, 19. 9. 2014

„Gaystapo“ žaluje biskupa

Biskup španělské diecéze Alcalá Juan Antonio Reig Plá musí čelit obvinění z „homofobie“. Ve svém kázání letošního 3. srpna totiž řekl, že manželství tvoří pouze svazek jednoho muže a jedné ženy. Svaz španělských homosexuálů a lesbiček ho zažaloval u soudu. V případě biskupa Reiga to není poprvé, již před dvěma lety byl obviněn z podobného „deliktu“, ale u soudu osvobozen. Obránci tradiční rodiny nazývají žalující homosexuální spolek „gaystapem“ jakožto parodii na gestapo.

Katholisches. Info, 20. 8. 2014

Diktát menšiny

Podle mezinárodního průzkumu veřejného mínění, které prováděl Research Center r. 2013, 56 procent dotázaných ve 40 zemích světa považuje potrat za mravně nepřijatelné řešení. Pouze 15 procent ho v plnosti akceptuje. V žádném z těchto států nepředstavují stoupenci potratů většinu. Prezident polského Prolife Ing. Antoni Zieba k tomu prohlásil: „Máme tedy co do činění s diktátem menšiny.“

Frona, 16. 8. 2014

Prezident Obama napadá Malé sestry chudých

V USA se prohlubuje konflikt mezi vládou a katolickými institucemi, které odmítají v rámci nového zákona o zdravotním pojištění, prosazeného Obamovou administrativou, platit za své zaměstnance také potraty a antikoncepci. I když Nejvyšší soud rozhodl, že zaměstnavatelé, pokud uvedou náboženské důvody, nejsou povinni platit za své zaměstnance tyto příspěvky, americká vláda to nerespektuje. Když řeholní kongregace zvaná „Malé sestry chudých“ s odvoláním na toto rozhodnutí Nejvyššího soudu odmítla příspěvky na potrat a antikoncepci svým zaměstnancům platit, úřady ji potrestaly vysokou pokutou, kterou sestry nejsou schopny uhradit. Chtějí tuto záležitost řešit právní cestou. Malé sestry chudých se věnují práci mezi nejhoršími vydědenci společnosti: narkomany, alkoholiky apod.

Kath. net, 11. 9. 2014

Dvojnásobný vrah se před popravou obrátil

Willi Trotti, dvojnásobný vrah odsouzený k trestu smrti, který roku 1993 chladnokrevně zastřelil svoji milenku a jejího bratra, byl v září popraven injekcí. Před smrtí konvertoval ke křesťanství, obrátil se dopisem k rodině svých obětí a prosil je o odpuštění. „Jdu domů k Bohu...“ napsal.

Kath. net, 20. 9. 2014

Biskup Athanasius Schneider: Čtvrtá velká krize Církve

Světící biskup diecéze Astana v Kazachstánu Athanasius Schneider pronesl ve Velké Británii přednášku, kde řekl, že Církev dnes prochází svojí čtvrtou velkou krizí. Tou první byl ve 4. století ariánský blud, popírající Božství Ježíše Krista, jenž ohrozil katolickou věrouku u samotného základu, tou druhou protestantská reformace a tou třetí osvícenství a Francouzská revoluce. Současná krize podle biskupa Schneidera započala zhruba před 50 lety, kdy na základě scestného výkladu dokumentů II. vatikánského koncilu byla v Církvi upřednostněna antropocentrická orientace místo kristocentrické, člověk byl postaven do popředí místo Ježíše Krista a Boha.

Kath. net, 11. 9. 2014

Severní Korea: nepřítel Boha i lidí

Koncentrační tábory, hromadné popravy, všeobecná bestialita: to je běžný život občanů komunistické Severní Koreje. Mezi nimi je také na čtyři sta tisíc křesťanských mučedníků. Patří v tomto prostředí k nejnenáviděnějším a nejpronásledovanějším. Vydávají svědectví víry srovnatelné pouze s oběťmi mučedníků prvních staletí Církve.

V Severní Koreji vládne satan

V březnu letošního roku bezpečnostní složky pochyťaly skupiny křesťanů, jejichž jedinou vinou bylo šíření víry. Jeden protestantský misionář byl popraven, stejný osud potkal o pár týdnů později třicet jeho spolupracovníků. Oficiálně byli obviněni z pokusu o svržení režimu. Severokorejská vláda je prostě ďábelská. Tato země padla do osidel satana, jenž neustále lidi nutí k nejhrůznějším zločinům. Úřady správně identifikovaly svého největšího nepřítele: Ježíše Krista a jeho evangelium.

Navzdory strašlivému pronásledování počet křesťanů podle svědectví těch, jimž se podařilo uprchnout ze země, stále roste. Tresty vůči křesťanům jsou obzvlášť kruté. Za vlastnění Bible zákon stanoví smrt nebo doživotní vězení. V koncentracích se nachází podle odhadů 50-70 tisíc křesťanů, což je zhruba čtvrtina všech vězněných. Mnoho křesťanů se ale do koncentráků nedostane, protože jsou hned výrokem soudu popraveni nebo tajnou policií jednoduše zavražděni.

Děti jsou zabíjeny za „zločiny“ rodičů

Obětí tohoto zvěrského režimu se může stát každý, na koho padne stín podezření. Kati nešetří ani těhotné ženy, které nutí k brutálním potratům nebo k zabíjení dětí vlastníma rukama. Všeobecně se uplatňuje kolektivní vina. Za kritiku režimu ze strany otce nebo dědečka jdou do koncentráku celé rodiny včetně dětí. Před několika týdny otřásl světem svědectví bývalého strážce v jednom táboře Ahna Myeonga Chula, jenž uprchl do zahraničí. Z mnoha aktů bestiality, jež uváděl, je šokující zejména jeden. Jistého dne utekli z klece psi. Narazili na pět vězněných dětí a tři z nich ukousali k smrti. Zbylá dvojice, kterou psi ušetřili, byla potom zabita lidmi. Strážci je hodili zaživa do hrobu spolu s roztrhanými těly těch ukousaných tří dětí.

Vězňové jsou jako zvířata

Ahn Myeong-Chul, když utekl, vzal s sebou kresby, ukazující skutečný život v lágru. Na jedné z nich vězeň poháněný dozorcem s puškou táhne vůz naložený lidskými mrtvolami. Jinde je ukázáno mučení zvané „holub“ Člověkoví svážou ruce za záda a pověsí ho za ně tak, že nemůže ani stát, ani usednout. Po několika dnech odsouzenec, zcela vyčerpaný, dehydrovaný a pokrytý vlastními výkaly, sám prosí o smrt.

Podle Myeonga-Chula dozorci vidí ve vězních zvířata, nikoli lidi, neboť jsou tak indoktrinováni. Tato indoktrinace však zasahuje i samotné vězně. Znázorňuje to příběh Shina Donga-hyuka, který pobýval v lágru od svého dětství. Jako 13letý udal dozorcům svou matku a bratra, kteří plánovali útěk. Oba byli zabiti.

Matky jedí vlastní děti

OSN předložila před několika dny v Ženevě zprávu, v níž jsou zločiny severokorejského režimu přirovnány k nacistickým. Zpravodaj Michael Kirby uvedl, že všeobecnou praktikou v táborech je totální podvýživa

vězňů a smrt hladem. Povinnost jejich převozu a spálení spočívá na jejich spoluvězních. Bývalý vězeň Jeong Kwang-li vzpomíná, že během 10 měsíců zchudl ze 75 na 36 kg.

Hlad je tak velký, že vede lidi k šílenství. Kim Hye Sook strávila v koncentráku 28 let jen proto, poněvadž její pradědeček v korejské válce let 1950-3 utekl do Jižní Koreje. Úřady uvěznily celou rodinu, 7 jejich příbuzných zahynulo v lágru. Hye Sook tam viděla podle vlastních slov nesčetné popravy a případy bestiality. Vypráví o matce, která v záchvatu šílené beznaděje vložila do hrnce s vařící vodou svoji 9letou dcerku. Protože se tam nevešla, usekla jí hlavu a končetiny. Jiná matka zabila a snědla svého 16letého syna, když ho předtím rozsekala na kousky. S tímto „masem“ se vypravila k táborovému řezníkovi, aby je vyměnila za kukuřici.

Diskriminace

Pronásledování se netýká pouze vězňů. I lidé, kteří žijí formálně na svobodě, jsou zbaveni mnoha základních práv. Podle expertů OSN neexistuje v Severní Koreji žádná svoboda náboženství, slova, svědomí, shromažďování nebo informací. Všichni lidé jsou rozděleni podle narození a společenské třídy. Tento systém klasifikace rozhoduje o tom, jaká práce se člověku přidělí, kde se mu dovolí bydlet, do jaké školy bude chodit, s kým bude moci uzavřít manželství a kolik dostane jídla. To poslední často vede i k smrti hladem, podle OSN již několik stovek tisíc lidí v důsledku této diskriminace takto zemřelo.

Záchrana je pouze v Kristu

O lidskou důstojnost v Severní Koreji bojují už léta různé mezinárodní organizace, bohužel neúčinně. Tábory smrti, popravy, hlad a diskriminace nelze odstranit, aniž by byl svržen bestiální systém. A to nikdo zvenčí neudělá. Jedinou nadějí pro Koreu je rozšíření jiného systému a jiné pravdy. Tou je Ježíš Kristus. Režim to dobře ví, a proto

křesťany bez lítosti vyhlazuje. Díky Boží moci obsažené ve slovech evangelia je víra v Ježíše v Severní Koreji stále silnější a časem, doufejme, přinese vytouženou změnu.

Paweł Chmielewski, Fronda, 20. 8. 2014,

překlad z polštiny Dr. R. Malý

Vyhazování aktivních katolíků z práce v Polsku

Země našich severních sousedů, známá druhým nejvyšším procentem účasti na nedělní mši sv. v Evropě (první je Malta se 60-70 procenty, Polsko vykazuje 30-40 procent), není oproštěna od politického vlivu socialistů a liberálů, kteří zaujímají silné pozice ve vládě D. Tuska a jeho nástupkyně E. Kopaczové. V letošním roce primátorka Varšavy Hana Gronkiewicz-Waltzová vyhodila z práce ředitele přední porodnice města prof. Bogdana Chazana, praktikujícího katolíka, jen proto, poněvadž odmítl žadatelce o potrat, který sám nechtěl provést, sdělit informace o lékaři, jenž by to udělal. V Lodži byl propuštěn z divadla herec Marek Cichucki, rovněž praktikující katolík, jenž odmítl hrát v rouhačském představení „Golgotha Picnic“, urážejícím Ježíše Krista. Ředitel divadla to odůvodnil tím, že prý „divadlo nepotřebuje druhého Chazana“.

Fronda, 19. 9. 2014

Zmocní se nakonec i Říma?

Samozvaný „kálif“ Abu Bakr al Baghdadí, nejvyšší představitel teroristické armády tzv. Islámského státu, se nemíní spokojit s pouhým dobytím Blízkého východu. Až prý Islámský stát získá vládu nad Arabským poloostrovem, zaútočí na jižní Evropu a dobude i Řím. Dodejme, že bratr al Baghdadího žije v USA a konvertoval ke Katolické církvi.

Katholisches. Info, 5. 7. 2014

Vítězná cena pro film o španělských katolících za občanské války

Na 5. filmovém festivalu katolických filmů v Římě získal první cenu film italské režisérky Liany Marabiniové „Zakázaný Bůh“ Pojednává o vraždách 51 katolických kněží, řeholníků, řeholnic a laiků ve městě Barbastro za komunisticko-zednářského pronásledování let 1936-1939 v průběhu občanské války.

Katholisches. Info, 10. 7. 2014

Přepadení na pouti

21letý polský praktikující katolík, účastník organizované pouti do svatyně v Sianowě, byl, když se na chvíli vzdálil od ostatních, napaden čtyřmi bandity a těžce zraněný skončil v nemocnici. Nešlo o loupežné přepadení, agresori výslovně sdělili, že tak činí z nenávisti ke Katolické církvi.

Frona, 24. 7. 2014

Satanská příručka pro děti v USA

Na školách na Floridě je rozšiřována příručka pro děti s informacemi o satanismu, kterou vydala tzv. satanská církev USA. Seznamuje děti se satanským kultem, zve je na satanská shromáždění a podává návod ke kontaktu se zlými duchy. Tamní katolíci ostře protestují a domáhají se zákazu vstupu satanistů do škol.

Frona, 24. 9. 2014

Polští mučedníci pro Neposkvrněnou

O tom, že hitlerovský režim krvavě pronásledoval katolíky, zejména kněze a řeholníky, existuje mnoho dokladů. Obzvlášť krutá byla situace v Polsku, kde počet nacisty povražděných a popravených duchovních osob jde do desítek tisíc. I oni, nejen Židé, byli zahrnuti do plánu na

likvidaci. Hitlerovci si byli vědomi, že zničit polský národ lze pouze tehdy, když se zasáhne jeho věřící katolické srdce. Připomeňme si nyní jména dvou blahoslavených minoritů: Opata Józefa Achillese Puchały OFMConv (1911-1943) a Opata Karola Hermana Stępieně OFMConv (1910-1943). Zahynuli ve vsi Borowikowszczyzna v Bělorusku, byli zavražděni ve stodole 19. července roku 1943.

Patřili k nadšeným stoupencům sv. Maxmiliána Kolbeho, taktéž mučedníka nacistů, jenž v koncentráku v Osvětimi dobrovolně nabídl svůj život za otce rodiny. Sv. Maxmilián, velký šířitel úcty k Neposkvrněné Panně, byl také nadšeným propagátorem katolického tisku a odpovědné práce s médii.

Otcové Achilles a Herman působili na faře svého řádu ve vesnici Pierszaje. Ta po společné agresi Německa a Sovětského svazu na Polsko připadla pod sovětský zábor. Bolševici Poláky zatýkali, stříleli a odváželi do pověstných sibiřských gulagů. Roku 1941 napadlo hitlerovské Německo Sovětský svaz a Pierszaje se octly pod jeho správou. Němci postupovali vůči Polákům úplně stejně jako Sověti.

Na faře obou Otců byla zřízena německá četnická stanice, kam byli přiváděni zatčení Poláci. Řeholníci se za ně přimlouvali, což se ale míjelo účinkem. Když v červnu roku 1943 polská odbojová Zemská armáda přepadla německý konvoj, gestapo se tím více mstilo na civilním obyvatelstvu. 19. července toho roku shromáždili Němci v Pierszajích na návsi všechny obyvatele. Někteří rolníci, kteří včas uprchli a zachránili si život, přemlouvali k tomu oba kněze. Opat Achilles ale řekl, že "kde jsou ovce, tam musí zůstat i pastýř". Tito dva minorité tak byli se svými farníky odvezeni do Borowikowszczyzny a spolu s nimi upáleni ve stodole.

Nám, českým katolíkům, je takové chování známé. Úplně stejně jako tito dva polští minorité si počínal i farář z Lidic P. Josef Štemberka, který

rovněž neopustil své ovce a zůstal s nimi i v té nejtěžší hodině. Mnoho kněží se za války takto zachovalo. Proč nejsou tyto případy lépe a důkladněji zpracovány, aby zmlkli všichni pomlouvači Církve, kteří neustále lžou o jejich prý „dobrých vztazích“ s nacistickým režimem?

Dr. Radomír Malý,

čerpáno z Fronda, 14. 8. 2014

V USA jsou zavírány potratové kliniky

O tom, že modlitební a jiné protestní akce proti potratům mají smysl, hovoří zkušenosti z USA. V průběhu letošního roku byly uzavřeny další tři potratové kliniky pro nedostatek klientely. Dnes působí v USA ještě 576 potratových klinik, zatímco v roce 1991 jich bylo ještě 2176. Jedná se o velký úspěch hnutí prolife. Pod vlivem jeho akcí stále více žen, zvažujících potrat, se nakonec rozhoduje pro život.

Gość niedzielny, 4. 7. 2014

Odpadlík exercitátorem pro řeholníky

O náležité pozdvižení se postarali benediktini v rakouském klášteře v Melku. V červenci si tam na duchovní cvičení pozvali jako exercitátora Eugena Drewermanna a nabídli mu honorář 8 tisíc euro. Drewermann je odpadlý katolický kněz, jenž v 80. a 90. letech vyučoval na teologické

fakultě v Paderbornu, musel ale odejít, protože popíral všechny zázraky Kristovy a dokonce i existenci osobního Boha. Když melkským benediktinům bylo toto vytýkáno, odpověděli, že prý si „mohou pozvat, koho chtějí“ Inu, něco to vypovídá o jejich víře a smýšlení.

Katholisches. info, 7. 7. 2014

OSN vyhrožuje

Rada pro lidská práva OSN hrozí sankcemi Irsku za jeho zákon nepovolující potraty (s výjimkou ohrožení života matky), neboť prý „diskriminuje“ ženy a porušuje jejich základní lidská práva, mezi něž údajně patří i „právo na potrat“

Katholisches. info, 24. 7. 2014

Brutalita čínské policie

Ve městě Pingjang došlo ke střetu 500 policistů s katolickými demonstranty, bránícími tamní kostel. Úřady se z ideologických důvodů rozhodly strhnout kříž ze střechy. Brutální zásah policie způsobil čtená zranění, mezi nimi i těžká, mnozí katolíci museli být odvezeni do nemocnice.

Katholisches. info, 24. 7. 2014

Strasti katolických kněží ve Vietnamu

V této komunistické zemi byl roku 2007 odsouzen na 8 let do vězení katolický kněz Nguyen Van Ly za to, že rozšiřoval náboženskou literaturu, což prý je „škodlivé pro stát“ Ze zdravotních důvodů byl předčasně propuštěn, nyní však ve svých 68 letech znovu zatčen na základě toho samého obvinění.

Nasz Dziennik, 20. 9. 2014

Radostná zpráva ze Skandinávie

Ve Švédsku, Norsku, Finsku a na Islandě vzrůstá počet katolíků. Oficiálně je jich 300 tisíc, odhady mluví ale až o 600 tisíc. Většinou se jedná o přistěhovalce z pracovních důvodů, na prvním místě Poláky, Chorvaty a Filipínce.

Frona, 22. 9. 2014

Je evangelizace obracením na katolickou víru?

V této otázce panuje mezi věřícími hodně zmatků. Většina katolíků si neuvědomuje, že v nekřesťanských náboženstvích a sektách neexistuje motivace lásky vůči Bohu a bližnímu a cesty ke spáse. Polská sestra

dominikánka Michaela Pawlik, jež dlouhá léta působila na misiích v Indii, o tom říká:

„Posláním katolíka není obracení, ale evangelizace. To nejsou zcela totožné pojmy. Pán Ježíš neřekl: 'Jděte a obracejte', nýbrž: 'Jděte, uče všechny národy a křtěte je ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého a uče je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal' (Mt 28, 19-20). Kristus tedy nemluví o 'obracení', ale o hlásání jeho radostné zvěsti, evangelia. Ty, kteří odmítnou, nepřikazuje násilím obrátit, ale nechat je a odejít, protože oni sami za to ponese odpovědnost. Poslání Církve tedy spočívá v naplnění tohoto příkazu našeho Mistra a Spasitele nezávisle na tom, jestli kdo jeho nauku přijme či nikoliv. Sv. Pavel píše: 'Běda mi, kdybych nehlásal evangelium' (1Kor 9, 16). Obrácení člověka z bludného náboženství je dílem Ducha Svatého, Boží milosti a svobodné lidské vůle, jež může Božskou nauku přijmout nebo odmítnout. Za svoji volbu ovšem ponese před Bohem odpovědnost pouze člověk sám.

Stává se ale, že zastánci falešných kultů se snaží naopak získat nás, katolíky. Často se dávají s námi do hovoru. Podezřelý je přitom ten, který se vydává za přítele a snaží se ukazovat, že vyznavači jeho náboženství jsou lepší, slušnější, že jeho víra vede k hlubší duchovnosti atd.

Jistě se může jednat o člověka upřímně hledajícího pravdu, ale mnohem častěji běží o svůdce, jenž se dopouští podvodu. Ten spočívá v tom, že na jedné straně atraktivně dělá reklamu svému náboženství, na druhé straně však používá metody psychické manipulace. Náležitě indoktrinovaní 'mistři' propagující cizí náboženství nezjevují své skutečné záměry, oni chtějí nejdříve působit na city svých partnerů v rozhovoru a usilují o jejich přízeň. Prolhané propagandistické materiály si lehko získávají důvěru nekritických příjemců. Naivkové se

např. snadno dají nachytat na vegetariánskou stravu, milou zábavu a hudbu – jak to dělají vyznavači Krišny na Woodstocku. Bohužel si mnozí katolíci neuvědomují, že v těchto náboženstvích a sektách nejde o lásku k Bohu a bližnímu, ani o cestu ke spáse, proto je nekriticky akceptují.

Většinou tomu bývá tak, že vyznavači tradičních náboženství, třeba anglikáni, luteráni nebo pravoslavní, nevyhledávají dialogy s jednotlivými katolíky, a to ani tehdy, když se s nimi setkávají při nějakých slavnostních či jiných příležitostech. S oblibou se ho ale chytají propagátoři tzv. „nových náboženství“, jakými jsou: svědkové Jehovovi, charismatikové, muslimové z hnutí Ahmadiya, stoupenci Maitrei, vyznavači různých směrů teozofie, hinduismu nebo buddhismu, které někdy bývají spíše sektami než objektivními náboženstvími. Verbíř se vždycky chová přátelsky, navazuje „přátelský dialog“ a snaží se udržovat s verbovaným stálý kontakt. Teprve později verbovanému zpochybňuje jeho tradiční názory a další pozvolná indoktrinace ho přivádí ke zpochybnění jeho dosavadních autorit a kritérií. Toto neustálé „vymývání mozku“ vede nakonec k tomu, že verbovaný ztrácí přirozenou schopnost odmítání názorů, jež odporují jeho dosavadní víře, a přijímá verbířovu argumentaci. Změna světového názoru má potom za následek změnu pocitu vlastní identity, s čímž souvisí změna chování, způsobu myšlení a zájmů.

Zvláště nebezpečná jsou ta náboženství, která používají démonické praktiky, a také ta, jež vyznávají víru v reinkarnaci, jako buddhismus, hinduismus, teozofie nebo antropozofie. Tyto kulty nejenže vystavují katolické odpadlíky nebezpečí věčného ztracení, ale jsou destruktivní pro celou evropskou kulturu a narušují principy Deklarace práv člověka. Na víře v reinkarnaci je založen mystický rasismus, v němž vystupuje segregace lidí na vrstvy s dušemi prý méně dokonalými a s dušemi již dokonalými, které se blíží nejvyššímu stavu a proto si jejich nositelé

zaslouží zvláštní privilegia. Existuje tu tedy nebezpečí vzkříšení nacistické ideje „nadčlověka“

S velikou opatrností nutno též přistupovat k nekonvenčním metodám léčení a varovat se různých druhů nekřesťanských meditací, jakými jsou např. transcendentální meditace, jóga, zen, a také východní bojová umění. Nezbytné je též utíkat před hudbou heavy metal, před satanistickými hrátkami a neúčastnit se žádných okultních praktik. Nebezpečí spočívá v tom, že v okultních seancích, nekonvenčních metodách léčení nebo v osvojování si jakéhosi „tajemného vědění“ se aktivizují démonické síly, od nichž se potom nesnadno osvobozuje. Protikladem okultismu je pravdivá medicína, jež nepoužívá žádnou formu magie. Rovněž tak objektivní nauka o duchovních skutečnostech byla zjevena Bohem a je celistvě uchována v Katolické církvi a není tajemná, nýbrž dostupná všem.

Zbývá ještě otázka, jestli může být nějaký dialog mezi katolíkem a jinověrcem konstruktivní. Ano, každý katolík má povinnost hlásat evangelium jak svým příkladem, tak svým slovem. Proto máme rozmlouvat s vyznavači jiných náboženství – a to nejen za účelem jejich přijetí pravé víry Kristovy, ale též proto, abychom je vyvedli z omylu. Dialog však bude užitečný pouze tehdy, když obě strany chtějí dospět k pravdě. Na tom je založena veškerá evangelizace a misijní práce Církve. Proto nesmí utíkat před rozhovory na tato témata věřící, který dobře zná obsah Božího Zjevení a jeho správnou interpretaci, jak ji podává Katolická církev. Jestliže však někdo katolickou nauku v její plnosti nezná, potom je lépe, když dialog s vyznavači jiných náboženství vést nebude. Pokud se ale někdo takový nachází v situaci indoktrinace ze strany sektářů, ať v případě pochybností ihned hledá v Církvi odpovědi na jejich námitky a nesoudí zbrkle, že ten druhý má pravdu.“

Frona, 27. 07. 2014,

překlad –rm–

Zakladatel hnutí mladých homosexuálů v USA se obrátil

Michael Glatze, zakladatel hnutí mladých amerických homosexuálů, uvěřil v Ježíše Krista, podstoupil léčení a stal se heterosexuálem. Oženil se a žije dnes v Coloradu.

Glaube und Kirche, 6/2014

Biskup Ackermann v rozporu s fakty

Biskup německého Trevíru Stephan Ackermann se vyjádřil v diskusi se zástupci Svazu gejů a lesbiček, že prý homosexualita je „neléčitelná“. Tomuto názoru však odporují desítky uzdravených homosexuálů a lesbiček na celém světě, kteří dnes žijí jako heterosexuálové v řádných manželských svazcích.

GK, 9/2014

Duchovní pedofilie

Prefekt Nejvyššího soudního dvora ve Vatikánu kardinál Raymond Burke, známý svými pravověrnými postoji, se vyjádřil v rozhovoru pro média, že dnes kromě pedofilie, čili fyzického znásilňování dětí, existuje

stejně hrůzné duchovní znásilňování, čili duchovní pedofilie. Tak nazval povinnou sexuální výchovu ve školách většiny západních zemí, která podle něj ničí dětskou čistotu ducha, nevinnost a čistotu těla.

Information FMG, 8/2014

Nový pohled na sexuální morálku?

Arcibiskup Lucemburku Jean Hollerich se v rozhlasovém interview vyslovil pro legalizaci homosexuálních sňatků a pro podávání sv. přijímání rozvedeným a necírkevně sezdáným párům. Tím se ocitá v rozporu s katolickou naukou.

Information FMG, 8/2014

Ke sv. přijímání jen v milosti posvěcující

Biskup švýcarského Churu Vitus Huonder, který pro své pravověrné smýšlení je terčem mnoha útoků, znovu upozornil věřící, že ke sv. přijímání mohou přistupovat pouze v milosti posvěcující, tj. když nemají na duši těžký hřích. Proto by každý, kdo chce přijmout Tělo Páně, měl nejprve zkoumat své svědomí. K životu v posvěcující milosti patří také řádné církevně uzavřené manželství.

Information FMG, 8/2014

Španělská vláda stáhla návrh zákona na zpřísnění potratů

Pod nátlakem levice a propotratové lobby stáhla španělská vláda lidoveckého premiéra Mariana Rajoye svůj návrh na zpřísnění potratového zákona. Dosavadní praxe umožňuje bez udání důvodů zažádat o potrat do tří měsíců těhotenství. Vláda požadovala, aby potrat byl omezen pouze na nebezpečí života matky a znásilnění. Biskupové vyslovili nad touto změnou postoje pravicové vlády své obrovské zklamání.

Katholisches. info, 25. 9. 2014

Církev nikdy v dějinách nebyla tolik pronásledovaná, přesto ale početně roste

Krutost současných katů již dávno překročila zvěrstva starověkých římských císařů. V africké Nigérii, kde ze 170 milionů obyvatel 45 procent vyznává islám, teroristická organizace Boko Haram, což v překladu znamená „západní výchova je hřích“, zavraždila za poslední 4 roky přes 4 tisíce křesťanů. Jejím cílem je totální islamizace země a vyhlazení křesťanství. Přesto však počet křesťanů v Nigérii i v jiných zemích „černého kontinentu“ utěšeně vzrůstá.

Na Blízkém východě hyne stále více křesťanů z rukou muslimských radikálů tzv. Islámského státu. Jen v Sýrii v roce 2013 zavraždili tito

teroristé 1 213 křesťanů, především z řad duchovních osob. Tento počet by byl mnohonásobně vyšší, kdyby mnozí neuprchli do zahraničí. Islámští radikálové však působí i v jiných zemích Blízkého východu, v některých tamních státech jsou křesťané pronásledováni i samotnými vládami. Na listině zemí nebezpečných pro křesťany se tak kromě Sýrie nacházejí: Irák, Saudská Arábie, Irán, Jemen, Katar, Egypt, Jordánsko, Omán, Afganistan a Pákistán. V Pákistánu např. při jednom bombovém útoku na kostel zahynulo 89 křesťanů, odhaduje se též, že každoročně je 700 křesťanů uneseno a násilím nuceno k přestupu na islám.

V posledních letech vzrostlo také násilí vůči křesťanům v Indii. Hinduisté napadají domy a svatyně křesťanů, fyzicky je bijí a vyhánějí, pět indických států zakazuje hinduistům přestup na křesťanství. Křesťanské protesty proti násilí ze strany hinduistů jsou potlačovány s nevšední policejní brutalitou. Navzdory tomu počet křesťanů v této zemi rychle narůstá, jestliže před několika lety jich bylo 24 milionů, dnes je odhadován na 60 milionů.

Také v jiných zemích Východní Asie křesťané trpí pro Krista. Severní Korea je samozřejmě nejhorší. Mnohem lepší je situace v komunistické Číně, nicméně ani tam nejsou křesťané ušetřeni pronásledování. Roku 2012 např. podle humanitárních organizací cca 5 tisíc křesťanů bylo zatčeno a odvečeno do pracovních táborů. Počet Kristových vyznavačů roste však přesto geometrickou řadou, experti odhadují jejich počet na 130-150 milionů, z toho cca 50-70 milionů katolíků. 14 milionů jich ale náleží k tzv. Vlastenecké katolické církvi, jež není v jednotě se Sv. stolcem. Ti jsou legální a tolerováni státem, katolíci věrni Římu však žijí svou víru v ilegalitě a jsou pronásledováni.

O pronásledování se již dá hovořit i v západních zemích. V srpnu roku 2013 ve Vídni bylo publikováno celkem 1 000 případů netolerance vůči křesťanům, které se udály za posledních 6 let. Jmenujme jen některé: Provokace v katedrále v Kolíně nad Rýnem, kde nahá feministka při mši sv. vylezla na oltář, zapálení některých německých kostelů, zničené sochy Matky Boží ve Francii a další. V katolické Itálii podnikatelé kapitulovali před homosexuální lobby a před Vánocemi minulého roku v centru Říma jakoby na posměch katolíkům pověsili obrovskou duhu, symbol homosexuality. Stále více západních států také znemožňuje aktivním katolíkům vykonávat profese gynekologů, porodních asistentek a farmaceutů kvůli „povinnosti“ provádět potraty nebo při nich asistovat, nebo prodávat antikoncepční pilulky. Věřící katolíci nemohou vykonávat ani povolání radničních úředníků, protože jejich svědomí jim nedovoluje „sezdávat“ homosexuální páry. Stalo se mnohokrát, že pedagogové nebo sociální pracovníci přišli o zaměstnání, když se netajili se svým katolickým přesvědčením, ano, ve Velké Británii byl propuštěn dokonce řidič nákladáku pouze za to, že měl v kabině vozu kříž. V Kanadě strávila několik let ve vězení katolička Mary Wagnerová pouze za to, že se modlila před potratovými klinikami za odstranění těchto zločinů. A mohli bychom pokračovat.

Modleme se tedy, aby nauka Církve se opět stala základem společenského i státního života v tradičně katolických zemích. A hlavně – neboť bez toho nelze takového cíle dosáhnou – aby nauka Církve byla akceptována a hájena především samotnými katolíky, aby konečně přestalo její rozměškování a popírání přímo zevnitř.

PhDr. Radomír Malý,

podle Fronda, 20. 8. 2014

Politikové trpí ztrátou paměti

V následujících řádcích publikujeme rozhovor časopisu Fronda s P. prof. Pawlem Bortkiewiczem, známým polským morálním teologem, na téma odepření sv. přijímání politikům, kteří podporují potraty:

Otázka: Kardinál Francis Arinze řekl v rozhovoru s novináři, že i malé dítě ví, že politik hlasující pro potraty nemůže přistupovat ke sv. přijímání. Proč je ale potom kvůli tomu tolik pozdvižení v katolickém světě?

Odpověď: Myslím si, že ve vztahu ke sv. přijímání převládá u těchto politiků machiavelistický způsob chápání politiky. Ta je pro ně pouhou technikou užívání moci, v níž účel posvěcuje prostředky. Každý prostředek, jenž se hodí k dosažení cíle, je tady dobrý. Proto dochází k čistě účelovému chápání i toho, co je nejsvětější. Politikům jde o potlesk, popularitu, získání volebních hlasů – toto je pro ně klíčové. Efekty jsou zřejmé např. u některých polských politiků, kteří jsou schopni před volbami ostentativně mít svatbu v kostele a organizovat pro svoji stranu duchovní cvičení, ale krátce po volbách prohlašovat, že nebudou klekat před žádným knězem, biskupem, Pánem Bohem a Církví (pozn. red.: jde o premiéra Donalda Tuska).

Otázka: Uvědomují si tito politikové, že jejich chování je nemorální?

Odpověď: Jedná se o problém zaviněné ignorance. Kardinál Arinze správně řekl, že tato otázka svědomí na základě přirozeného mravního zákona je jasná i dítěti. Pokud toto někdo neuznává a vysvětluje si to po svém, potom se jedná o zaviněnou ignoranci, jež zvyšuje morální odpovědnost dotyčného. Kardinál Ratzinger trefně k tomu poznamenal,

že u těchto politiků, místo aby jejich svědomí bylo anamnézou, tzn. připomínkou prvotního dobra, stalo se jeho amnézií, tj. zapomněním. To není ničím nezaviněným, nýbrž zaviněným, protože přímo chtěným, záměrným, jedná se o snahu vygumovat z paměti základní rozdíl mezi dobrem a zlem, mezi ctností a hříchem. Takoví politici potom negativně ovlivňují smýšlení katolických věřících.

Frona, 30. 4. 2014,

překlad -rm-

Bojující církev

Katolický katechismus vždycky dělil Církev na „bojující“, tj. tu na této zemi, „trpící“, tj. duší v očistci, a „vítěznou“, tj. spasených v nebi. Na II. vatikánském koncilu byl zaveden pro Církev zde na zemi termín „putující církev“ (Lumen Gentium čl. 7). V diskusi k tomuto bodu biskup z chorvatského Splitu Frane Franič požadoval, aby k pojmu „putující církev“ byla připojena i tradiční formulace „bojující církev“ Otcové koncilu to zamítli s tím, že tento termín zní pro svět agresivně.

Nelze však popřít, že slovní spojení „bojující církev“ znamená především duchovní boj, válku s tělem, světem a ďáblem, která je údělem každého katolického křesťana, jenž chce žít v posvěcující milosti.

Jak je to ale se skutečným bojem proti vnějším nepřítelům? Hlásá tady Církev opravdu totální pacifismus, tj. mír za každou cenu, odmítá veškerou obranu proti agresí?

Zbytečně bychom uváděli množství citátů z evangelií, kde Ježíš Kristus vystupuje jako hlasatel pokoje, tj. míru. Jde až tak daleko, že přikazuje i lásku k nepřítelům, jimž má křesťan odpouštět a modlit se za ně. Vylučuje to ale z principu každou ozbrojenou obranu proti útoku na život, zvláště když se jedná o život nikoli můj, ale mého bližního?

I na to nalezneme v evangeliu odpověď. Sám Spasitel říká, že nepřišel přinést na svět pokoj, nýbrž meč (Mat 10,34). Vyskytnou se totiž takoví, kteří vystoupí proti Kristu se zbraní v ruce, to oni vyhlásí válku, nikoli vyznavači Ježíšovi. Když Pán uzdravil služebníka setníkova v Kafarnau, pochválil tohoto vojáka a řekl: „U nikoho v Izraeli jsem takovou víru nenalezl...” (Mat 8,5-13). Nepožaduje od něho, aby se vzdal svého vojenského povolání. Tím Kristus schvaluje nezbytnost existence ozbrojených složek ve státě (vojska, policie), aby chránily občany před vnitřními i vnějšími útočníky a zločinci. Odpuštění mým osobním nepřítelům a těm, kdo mi ublížili, tak nestojí v žádném případě v protikladu k obecné potřebě chránit společnost i se zbraní v ruce, když je to zapotřebí. Sv. Pavel vyzývá k respektu vůči světské autoritě a píše, že „ne nadarmo nosí meč“ (Řím 13,1-7).

Zdánlivě ale ve prospěch radikálního pacifismu hovoří slova Ježíšova k Petrovi, když uťal v Getsemanské zahradě veleknězovu služebníkovu ucho: „Schovej svůj meč do pochvy, neboť všichni, kteří berou do ruky meč, mečem zahynou...” (Mat 26,51-3). Ano, Kristus zakazuje svým učedníkům, aby ho bránili se zbraní v ruce, ale proto, poněvadž měl poslání podstoupit vykupitelskou oběť za lidstvo, jakákoliv obrana

mečem ze strany jeho přívrženců by proto byla překážkou tohoto jeho díla. Ostatně Pán říká dále jasně: „Či myslíš, že nemohu prosit Otce svého, a dá mi hned více než dvanáct pluků andělských? Jak se tedy naplní Písmo, že se tak musí stát?“ (Mat 26,53-4). Tím jednoznačně sděluje, že odmítá obranu s mečem v ruce pouze pro tento okamžik, nikoli obecně. Koneckonců jeho formulace „všichni, kteří berou do ruky meč, mečem zahynou...” potvrzuje zásadu, že proti těm, kteří berou meč do ruky k napadení druhých, je dovoleno se mečem také bránit.

Proto sv. Bernard z Clairvaux ve 12. století vyzval ke II. křížové výpravě na obranu křesťanů před tureckým vražděním a krutostí těmito slovy: „Teď nadešel čas vytasit meč, který Pán přikázal Petrovi schovat do pochvy.“ V Getsemanské zahradě se muselo naplnit Písmo, ve 12. století však bylo nutno bránit Církev a životy křesťanů před smrtelným nebezpečím.

Již v dobách prvotního pronásledování křesťanů uvěřila v Krista i řada žoldnéřů bojujících v římských legiích, kteří podstoupili i mučednickou smrt (svatý Mořic, Marinus, Sebastian aj.). Nikdy Církev po nich nežádala, aby se vzdali své služby ve vojsku, leda za účelem volby duchovního povolání, jak tomu bylo například u sv. Martina z Toursu aj.

Vojenská služba a s ní spojená obrana života druhých před zločinci a agresory je proto z hlediska katolické morálky zásadně nejen dovolena, ale pokládána také za čest a vznešené poslání. Vzít do rukou zbraň na obranu země před cizím útočníkem může být někdy i povinností. Co však není nikdy dovoleno, jsou nepřiměřené prostředky v boji. I ten, kdo vede podle katolické nauky spravedlivou válku, se žel často dopouští vůči nepříteli zbytečných krutostí, což je neomluvitelné. Poslední Rakousko-uherský císař a současně český král blahoslavený

Karel Habsburský vynikl právě tím, že striktně odmítal použití jedovatých plynů, zabíjení válečných zajatců nebo špatné zacházení s nimi, ponorkovou válku a další surovosti.

Za II. světové války bylo jednoznačně agresorem hitlerovské Německo spolu s Japonskem, Spojenci vedli proti nim spravedlivou obrannou válku. Přesto však nelze z hlediska katolické morálky nijak obhájit vraždy, jichž se dopouštěli vojáci těchto armád na bezbranných civilistech, bombardování civilních objektů a příbytků prostých občanů, zvláště pak ne svržení atomové bomby na města Hirošimu a Nagasaki, obývaná převážně nevinnými obyčejnými lidmi.

A ještě zbývá otázka, jestli lze vzít do rukou zbraň na obranu Katolické církve a víry, když je ohrožena krutými útočníky. Samozřejmě, že ano, nejprve je nutno ale vyčerpat všechny mírové prostředky, zbraň je až posledním, krajním řešením. Tak postupovali katoličtí povstalci ve Vendée za Francouzské revoluce v letech 1792-4. Nejprve se snažili vyjednávat s pařížskou vládou, která jim zavírala kostely a vraždila kněze. Když to nepomohlo, vzali do rukou zbraně, aby pod prapory Nejsvětějšího Srdce Ježíšova bránili své chrámy a duchovní. Jejich bojová morálka byla opravdu vzorová a může být příkladem, jak má být vedena spravedlivá válka. Vendéští se nedopouštěli teroru ani proti civilnímu obyvatelstvu, ani proti zajatcům. Je znám případ, kdy jejich velitel d'Elbée v jednom kostele, kde byli shromážděni zajatci vládního vojska v počtu tisíc, vyzval vendéské k modlitbě Otčenáš. Když došli k prosbě „odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme...“, přerušil modlitbu a řekl jim: „Tak a teď uveďte tato slova ve skutek. Propusťte zajatce, ať se vrátí domů.“ Tak se též stalo. Podobně si počínali mexičtí cristeros, bránící rovněž své kostely a kněze před bolševickou Callesovou armádou.

Katolická církev neodmítá žádný boj, který je spravedlivý, tzn. pouze obranný. Vždycky ale odsuzovala agresivní, útočné války. Ale i tam, kde je nutno se bránit se zbraní v ruce, požaduje katolická morálka vyčerpat nejprve všechny mírové prostředky. Fyzický boj je z hlediska katolické morálky vždycky až krajním řešením, nikdy ne tím prvním a nejdůležitějším, jak by se mylně zdála naznačovat formulace „bojující církev“ Zbraně, které Církev upřednostňuje, jsou duchovního charakteru: modlitba, oběť, půst. K tomu nutno přidat i povinnost katolíka hájit víru i Církev slovem, když jsou napadeny, a hlásat pravdu – dle slov sv. Pavla – vhod či nevhod.

PhDr. Radomír Malý,

k článku byly použity informace polského časopisu „Nova et Vetera“,
10/2012

Jaroslav Seifert

P. Karel Dachovský

Byl pokřtěn v morové kapli
svatého Rocha na Žižkově.

Byl jsem tam jedenáct let kaplanem,
jedenáct zrněk,
jedenáct potůčků celkem svobodného života
jako peří divokých hus.

Trpěl jsem v éře komunismu,
ale jednoznačně byl Bůh s námi,
ohnivý sloup jsem neviděl,
ale režie Prozřetelnosti
je těžko k uvěření.

Tehdy bylo apoštolátu málo,
ale každý krok
v ceně zlatého hroznu
a koruny osázené brilianty.

Dost svatosti,

srovnám-li to s dneškem.

Tehdy jsem nemohl mít žádný strach
ze soudného dvora Krista a apoštolů,
kteří svítí v rudé barvě ornátů.

Svoboda je úžasná
a opojila jako pohár medoviny
nebo sladkého vína.

Nějaké hrášky zásluh
na počítadle věčnosti.

Co ale převáží?

Co je pokrok?

Nemůžeme hledět k soudcovským vahám.

Co je Boží milosrdenství?

Co je Boží spravedlnost?

Nevíme mnoho.

Jak to dopadá?

Kolik duší do nebe,

Do očistce nebo do pekla?

Jak to bylo do roku 1989,

jak je to nyní?

Nevíme,

proto neprostoupíme ledovou krou,

neprorazíme ocelový krunýř.

Jak je to potom s politikou,

s historií a jak žije národ?

Už jsem kdysi vzpomínal

na půlnoční koledy u svatého Rocha,

mohu vzpomínat i na paškál

u svatého Rocha.

Krása.

O dost přišel Seifert,

když se potloukal po lokálech Prahy,

o mších svatých na Žižkově ve svém mládí

také napsal.

Ale burčák mládí moc nerozhoduje,

stáří je tím finišem do věčnosti.

Seifertovo mládí v Kralupech.

Kralupy dost znám také.

Byl jsem kolem dvaceti velmi vnímavý,

tehdy jsem byl o prázdninách v Londýně,

byla tam zrovna výstava „České baroko“

Zalykal jsem se citem

z tolika posvátných obrazů a soch našich předků.

I liturgie tehdy mě dokázala povznést do výšin.

Ted' cítím, že je krásná,

ale žádné vytržení.

Praha je ale Praha.

Praha je Seifertova.

Dřív jsem se z ní velmi těšil.

Praha je domov,

Londýn hranice k podpalování.

Londýn – exil.

Praha – město mnoha dějů,

pošlapaná davem při vraždění františkánů

po vpádu Pasovských.

Potřísněná komunistickými májovými průvody.

Děsná schizofrenie národa

za těch dvačtyřicet let.

Ale cibulky a špice chrámů přečkaly,

jádro katolíků také

dosti okouřené kadidlem mučednictví.

Seifert a ženy.

Obdivoval sošnost, úsměvy a kroky.

Podle něj nejkrásnější na světě

jsou květy a ženy.

Květy a ženy.

Nemohu věřit,

že to je dílo evoluce

nebo dokonce náhody.

Rád jsem se díval na tančící páry,

vídeňský valčík nebo třeba rock n'roll.

Seifert obdivoval tělo

a jakési fluidum.

Ani jednou se nezmínil o duši ženy.

Jako by nebyla.

Byla to nevědomost nevěrce.

Rozhodně měl rád svou matku.

Když umírala, prý řekla,

že už nic není.

Dost mě to bodlo.

Chudák Seifert, musel se divit.

Má matka byla obětavá.

Měla v sobě něco z pelikána,

živícího svým masem svá mláďata.

O duši kněz něco musí vědět.

Milosrdenství zповědi rozdává jen kněz,

ale milost prochází rukama Panny Marie.

Jsou dvojí ženy.

S heřmánkovými rukama

jako mají často řeholnice.

Tělesné milosrdenství

a útěcha náleží ženám.

Asi to také budu potřebovat.

A jsou ženy sirné jako žhavá sopka,

prokletí a zmar.

Takovým se vyhýbám.

Ale nemohu být soudcem.

Vlastní názor se však připouští.

Umění dívat se na ženu

jako na ikonu Panny Marie.

V přechodu na věčnost

si možná každý bude žádat to své.

Moc nevíme

prý bude tehdy přítomna i Panna Marie.

Snad pohne rafičkou
směrem k milosrdenství.

Básnické almanachy

P.Karel Dachovský

V roce 2013 vydal Milan Hodek (editor Vladimír Stibor) almanach současné české poezie nazvaný „Ptáci v podzemí“ Je zde zastoupeno 55 básníků.

V roce 2014 vyšlo něco podobného pod názvem „Pastýři noci“ Zde je zastoupeno 65 básníků. Nejde o nějakou regionální záležitost, je to událost. Organizátor – básník Vladimír Stibor tu vlastně supluje to, co by měla dělat Obec spisovatelů. Almanach stojí za to. Ukazuje se, že současná česká poezie je kvalitou dobrá a nikdy v dějinách tu nebylo tolik českých básníků. Odhaduji počet na 400 těch, kdo už vydali nějakou sbírku.

V almanachu jsou vedle sebe špičkoví básníci i básníci začátečníci. Všichni jsou na stejné lodi. Česká společnost se tak zmaterializovala, že duchovno, umění a poezie ji příliš nezajímají. Poezie je teď takřka neprodejná. Jsou pryč doby, kdy sbírky Jaroslava Seiferta se vydávaly v padesáti tisícových nákladech. A stály se fronty před knihkupectvími, když postupně vyšly dvě sbírky mladičké a talentované Markéty Procházkové. V její poezii bylo jakési duchovno – což cenzoři nepostřehli.

Současná spirituální poezie není příliš početná. Vždy byli kněží, kteří psali poezii. Jmenujme ty nejvýznamnější P. Bedřicha Bridela S. J. a Jakuba Demla. Pokud vím, tak v současné době jsou tři básníci kněží. V obou almanaších jsem zastoupen. Dva básníci kněží žijí na Moravě. Za svého života se dočkali pozornosti kněží básníci: P. Josef Veselý, P. František Daniel Merth a kapucín P. Vícha. Mne média naprosto ignorují a není jisté, zda si mých osmi vydaných sbírek všimne někdo po mé smrti. To bývá různé; buď zemřelý básník osloví, nebo úplně zapadne. Jako například František Lazecký nebo Ivan Slavík. To je velká škoda.

Vladimír Stibor chystá na příští rok nový almanach. Kolem almanachu se tvoří jakási neformální umělecká skupina. Je to už spíš básnické hnutí, které se rozrůstá.

Večernice

Vladimír Stibor

Až vrátí se,
přinese z měsíčního mola
hrst dopisů,
Slepí se k sobě vůní,
v níž Andromeda

dává si na čas –

V tmě lehce předbíhá.

Strká do nás lokty,

slova odře do krve.

Posléze zaplatí úsměvem.

Nechá se přenést přes most mrtvých.

24. června 2014

Štědrý večer bezdomovců

Oldřich Damborský

Metelice zfukovala sních do závějí,

ocelové nebe vykovala Boží ruka,

jít s hlavou schýlenou byla hotová muka,

vrabci na drátě se mrazem zimomřivě chvěli.

Byl večer Hladolet a světlo vůbec ne syté,

ještě, že v této noci se nám narodil Spasitel.

8. 1. 2013

NEBE

Jaroslava Jáněová

Nebe plné bílých mraků,
některý oblečen i do fraku,
mraky velké, malé,
štíhlé, baculaté,
některé mají i účes,
a jsou většinou kudrnaté.

Prosincová meditace

Marie Dolistová

Rozmělňující kyvadlo času

sem, tam, sem a tam

Okna odráží modř polárních moří

i zář západů

Úzkost vzlíná v kostech

prostupuje všemi póry
v temnotách nekonečna
Lid, chodící ve tmě, uviděl světlo
Jít v jasu betlémské hvězdy
k právě narozenému Ježíši...
...Bud' světlem na mé stezce...

Periférie

Marie Tefrová

Lehký opar nad krajinou
Propojil horizont země s oblohou v nedohlednu.
Vše splývá. Jen něžná věžička protrhla
večerní mlhu. Černající se lesík
oděný bělavou plachetkou prokmitá v dáli,
snad aby skryl v Hájku domeček Panny Marie.

Štěkot i vytí psů z různých stran
divoký dialog života neskryje.
Vzdálená, malátná hudební kakofonie
města stovžatého
nejistě, neklidně v napětí doznívá
na přelomu dne a noci.
Na plácku konečné tramvaje s fragmenty zelené trávy
rodina kočující společně usíná
dědeček bez nohy co sedává celý den v kase
dvě kozy barevné co lezou po plotě nahoru
poníci čtyři, co malí kluci vedli.
Nejstarší bičem zapráskal zase,
aby je seřadil do kruhu s hlavami skloněnými
na hřbetech pyšní se malými okovanými sedly.
Na bílém obkročmo dívenka sedí zamyšlená,
černé vlasy jí splývají s hřívami koní.
Jenom se zasněně usmála, byla němá.
Za stájí na ohni jídlo voní
co míchá v kotlíku stará žena.
Tři chlapci velkými kladivy

zatloukají do země kůly v rytmu zvonů.

Největší občas posílá nějaké gesto s rozmachem dolů
do dveří maringotky k babičce domů.

Je to jen radostný vzkaz, že všechno se daří.

Věří si a drží pevně spolu

a říkají to také jejich snědé zjizvené tváře
ať život běží nahoru či dolů.

V dálce se nad městem právě zableskla záře,
dědeček bez nohy pohlédl k obloze,
aby se ujistil jaké bude zítra ráno...

Beze spěchu, s důvěrou na cestách světem
v mlčení je jim dáno
rozdávat radost a štěstí dětem.

Barbara Gruszka-Zych – novinářka, redaktorka
týdeníků *Gość Niedzielny* a *Śląk* v Katovicích. Žije v Czeladzi. Vydala
sbírky poezie *Napić się pierwszej wody* („Napít se první vody“, 1989);
Teren prywatny („Soukromé území, 1995); *Nic się nie stało* („nic se
nestalo“, 1997); *Pali się mój próg* („Hoří můj práh“, 1998“); *Zapinając
kolczyki* („Při zapínání knoflíků“, 2000); *Podróż drugą klasą* („Cesta

druhou třídou“, Katowice 2002) a další. Je autorkou knihy o Adamu Chmielowském *Malo obstawiony Święty. Cztery reportáže z bratem Albertem w tle* („Málo obdivovaný svatý. Čtyři reportáže s bratrem Albertem v zádech“, 2002). Překlady pocházejí z rukopisu.

„Blahoslavená Barbaro, neboť si myslím, že jste blahoslavená za svoji poezii, která mě dojímá a utěšuje svým polským jazykem, která je tak velmi polská, jak u mála básníků, a která se nebojí dobrých pocitů, lásky a modlitby. (...) Mám slabost pro Vaše psaní, neboť se zabýváte každodenností mnoha lidí, jež je opomíjena dnešní mladou poezií.“

Czesław Miłosz, 1994, 1996

Básně přeložil a profil napsal Libor Martínek.

Láska

Barbara Gruszka-Zych

láska

pouští na svobodu když se jí načteš

nutí však k návratu

k nejčastěji otevíraným kapitolám

žádná z knih neleží tak blízko postele
saháme po ní uprostřed noci
zapomínáme na scházející písmena

zapomínáme se v četbě
dokonce tehdy když občasný oheň
spaluje čísla stránek

strany světa se pletou
když je rychle otáčíme
abychom se našli

Paní Ryszardě Kozové

Barbara Gruszka-Zych

moje učitelka polštiny
si z nás vystřelila nechala se pohřbít žehem
a když jsme čekali na její rakev
uviděli jsme kněze jenž šel za knihou

v níž nechala uložit svůj prach
celý život trávila s knihami
s našimi sešity a žakovskými
do nichž nám psala známky
dnes kněz prosil aby ji Pánbůh
dal co nejlepší známku ze života
pomyslela jsem si že před námi si taky hrála
na Pánaboha když nám dávala jedničky
nebo nás bila po dlaních když se nám
nechtělo učit čili dobře se učit
když končil její život
ještě jednou nečekaně připomínala
že nejdůležitější je kniha
teď by se dalo říct „v knihu se
obráteš“ obrátí tě jako stránku
ale při přechodu na druhou stránku
zůstaň Plathovou Lipskou Gruszkou-Zychovou
aby do tebe mohli nahlížet
a ty jim beze studu ukážeš
slovo po slově celou pravdu

kterou tě naučil život.

14. ledna 2012

Xxx

Zdenka Líbalová

Stvořil's mě pro lásku

můj něžný Pane

a tak Tě prosím

nenech mě stát

rozhýbej nohy

na cestu k bližním

a srdce donut'

ať dá

samo sebe

Stopa naděje

František Kratochvíl

Od křiku nenarozených dětí
po pláč opuštěných starců
kývá se nádech a výdech
každý sám a přitom stále spolu

Léta Páně krademe čas Pánu
ve své lásce klopýtáme
na dně náš hlas příliš funí
mimo křížení se ocitáme

Pryč od kostrbatých charakterů
od deformování děje
Vypravěči jsou zoufalí
nemluví jen koktají nesměle

Za křikem nenarozených dětí
v pláči opuštěných starců

zoufá si v samotě něco
co nezjeví se bez vykoupení

Léta Páně krademe čas Pánu
ve své lásce klopýtáme
přesto nádech a výdech je
každý sám a přitom spolu
P. S.

Stanou-li všichni lidé ve tmě
a jen ty budeš mít svíčku
potom se nikdo nemůže ztratit
kdyby vést si ho měl za ručičku

2014

Na Novém Světě

Josef Menšík

A pláč již ustal. A neprší.
Jen vlaštovic pár slzy osuší.

A do hnízd se nikdo nevrací.
Jen u zdi klečí umučená žena.
Ruka na klepadle, rána otevřená...
A čas nám slůvka nevrací
Snad starý jeřáb
co tiše krvácí...

napoví
na křídlech modrásků
dny, sny se navrací

korálky, které v trávě u dřevěnky
kluci poztráceli

Čára v písku. U skleněнки.

U Pokorné koláč s medem.
Okenice otevřené

Proč se chvíle zachvívala?

Zítřky byly prosluněné

Fiakr a koní pár a vítr co listí
neustále žene. Do koutů a do dlaní

Nabereš a nemáš nic.

Nabereš naději a na dlani je

čára rytá

skryté znamení

Nabereš vzpomínání a náruč je
prázdná

ústa šeptají

jména kdysi živá

uličky prázdné jsou

duše teskně zpívá...

Černé hávy

Dick Frontain

Vojáci Boží

Celí v černém

Srdce hořící

žít nebo zemřít

v ohromném neznámu

učící modlící se

doufající vésti

duše mnohých

do nového světa

pro celou věčnost

Gonzalvo Campos

Segesser Stiger

Rapicini Perea Bauer Espinoza

muži černého sukna

pracující zápasící hledající

arážející často

na nevědomost

na předsudek

na sucho

na hladomor

na hořící šípy

na upadající mravy

budující království

v lidských duších

v lidských myslích

To vše

nedaleko horského úpatí v Bac

na nepomíjejícím písku

který se věčně mění

I ti sloužili

kdo jen dřeli a otročili

aby ti kdo přijdou po nich

mohli být svobodni

Svobodni se učit

Svobodni vnímat

Svobodni milovat

Padres rozšiřovali obzory

pouhými slovy

Nadějí a příkladem

Vírou a modlitbou

Přátelstvím se skutkem

Láskou a obětí.

Jejich stopy ve zlatých píscích

splétaly vlákna velkého impéria

Božího impéria

Impéria křížové cesty

A každá visita a každý oltář

hřeb v kříži jejich poslání

Stavěli dřevěné ramady

slaměné střechy

zdi z adobe

podlahy z kamene

Tak nepodobné
kastilským hradům
Toto byl vpravdě
Nový svět

Štíhlý dobytek s dlouhými rohy
polodivocí koně
pole plná melounů
a zrajícího obilí
Zápas o setbu
zápas o sklizeň
zápas o život
zápas zápas

Espinoza řekl:
musíme stavět pevně –
a tak se i stalo
Byl to hlas Kinův
ten hlas co zněl mu do snů
uprostřed pouště?

Kinův hlas

Espinozovy ruce

Půda pouště

Kámen kopců

Žár

Pot

Hlína

Krev

Zdi z adobe

Útulek termitů

Nízká rovná střecha

Těžké dveře

San Xavier dorazil

z Mexico City –

Hlava dvě ruce

dřevěné tělo

Podivný způsob

pro svatého

tak přicestovat
do nového domova

Zalíbilo se mu
Zůstává tu dodnes
San Xavier
ze dřeva
a z barev
A z Bac

Přeložila Jiřina Fuchsová

Výše uvedená báseň Dicka Frontaina je věnovaná zakladatelům a stavitelům misie Xavier del Bac, jižně od Tusconu v Arizoně. Založena 1692 Eusebiem Franciscem Kinem, vystavěna 1783, byla misií, zvaná Holubice pouště, od roku 1750 do r. 1757 působištěm otce Franze Bauera pocházejícího z Brna. Jedna ze soch zdobících výklenky pravého postranního oltáře je kamenný portrét Blahoslavené Anežky České, St. Agnes of Prague....

Při Zvěstování Panně Marii

Běla Schovancová

„Ať se mi stane
jak si Bůh přeje...”

odpověděla Maria
archandělu Gabrielovi

ve městě Nazaretě,

a Boží Syn
z výšin Nebes

do sféry hmoty sestoupil,
do nitra Marie Panny,
nejsladší kolébky lidstva,

a Člověkem se stal...

Bůh člověkem se stal,

aby svou obětí na Kříži

naše hříchy na Sebe vzal

a svojí krví nás očistil,

abychom jednou,

a navždy již s Ním,

ve věčnosti Nebe mohli žít,

šťastní a blažení

v Jeho nesmírné milosti,

se všemi Jeho anděly,

v Jeho Lásce

jak Slunce všech sluncí zářící

nad oceánem všeho poznání...

Tanečnica

Josef Prokop

Nad Čeladnou Tanečnica
a taky Radegast, a chrám.

Bečva jméno rychlíku,
vrátíš se sem někdy sám.

Štěstí bylo v tomhle kraji,
spravedlnost rudá poněkud.

Dívku nevinnou co mají,
pokouší pán slávy odnikud.

Radegast vzal Tanečnicu
všechna království jí dal,
duše však dlí na Pustevnách,
kde chrám je o dům dál.

Libuše hoří! Vlak stojí.
Však Tanečnica zůstává,
neb přichází Pán slávy pravý.

Sv. Jakub

Josef Šrámek

Koruna v prasklině času

a Svatá půda...

chladivá dlažba

lidického kostela

černá, bílá...

jen si vybrat.

Královská hra.

Tóninu Ticha

maluje apokryf závěsu.

Na šachovnici života

zbyl jen pěšák

a přece...

Místo meče

hůl a mušli.

Místo štítu

Kniha knih.

Po způsobu hvězd

jde ke mně.

V pláči voskovic

propadám se

chybějící vitráží

padlých figur

vzhůru.

Jdeme spolu...

Věnováno sv. Jakubovi v Lidicích u Slaného